330

นิตยสารคู่ใจคู่กายชายหญิงรายสัปดาห์ โดยทีมงานนวลนาง ราคา 25 บาท

นวลนาว

เซ็กซี่สสส์ ซู่ซ่าสสส์ ท้าทายอารมณ์ทุกหน้า

ร้อนยิ่งกว่า "ลาวา"
ซ่าส์ยิ่งกว่าแผ่นดินไหว!!

อ่านตอนต่อของ...
อ้อนผิดตะกร้า
ความผิดพลาดครั้งใหญ่ของหมอ
เล่นเอาแม่กับพ่อเด็ก "เวียนหัว"

เรื่องสั้น
มันส์ยกร่อง

นางแบบประจำฉบับ
นิรมล ชลประชา
มิติที่ล้ำลึก 34-24-36
เห็นแล้วยากจะยั้งใจยั้งมือ
เพราะเธอคือ "ผู้หญิงของคุณ"

เด็ดดวงทรวงสะเด่า
เมื่อ "พี่ใหญ่" จับมือ "ชไมพร"
สอนตำราซู่ซ่าให้หนุ่มสาว

แมวมอง

ปาหนัน สุวรรณมาลัย

อนาคตคุณนาย

เรื่องของคนน่ารัก ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ๆ ก็จะมีคนสนใจกันไปทั่ว

ถ้ายิ่งบ้านนอกด้วยแล้วละก็ ร่ำลือกันไปเป็นบาง ๆ เลยทีเดียว ว่าคนนี้สวยเหลือเกิน ปากนิดจมูกหน่อยแช่มช้อยนัก ใครเป็นพ่อเป็นแม่ก็ปลื้มจนลืมองค์กันเลยทีเดียว

"ปาหนัน สุวรรณมาลัย" เด็กสาวสุพรรณบุรี บ้านเดิมของคนดังทั้งหลายแหล่นั่นแหละ เธอกำลังจะสร้างตำนาน คนดังอีกทางหนึ่งในไม่ช้านี้

เพราะเธอมีคนระดับรัฐมนตรีมาจีบ

และขอแต่งงาน...

"ไม่รู้สึกตื่นเต้นอะไรหรอกค่ะ เพราะท่านรู้จักกับคุณพ่อ เวลาท่านไปหาเสียงตอนเป็น ส.ส.ท่านก็ไปพบคุณพ่อทุกครั้ง อันที่จริงท่านเป็นนักเรียนรุ่นพี่ของพี่สร้อยเองค่ะ ท่านเป็นคนดีนะคะ"

แล้วโครงการในอนาคตวางไว้หรือยังครับว่าจะทำงานอะไร

"คิดว่าอยากเรียนเสริมสวยนะ ตอนนี้เรียนตัดเสื้อผ้าอยู่ค่ะ แต่ถ้ามีร้านเสื้อผ้า ก็อยากมีร้านเสริมสวยไปด้วย คิดว่าน่าจะไปกันได้ ทำอย่างเดียว บ้านนอกคนน้อย คงไม่พอค่าใช้จ่ายแน่ค่ะ"

ทำไมคิดทำร้านเสริมสวยกับร้านเสื้อผ้าล่ะ ไม่ชอบงานออฟฟิศบ้างเหรอ

"ไม่ค่ะ สร้อยไม่ชอบนั่งทำงานกับที่ มันไม่มีอะไรดีขึ้นมา สร้อยคิดว่า งานแบบนี้ดีกว่า เราสามารถจะใหญ่โตในกิจการของเราได้ งานในออฟฟิศมันดีตรงที่สบาย ไม่ต้องอะไรมาก เอาอกเอาใจเจ้านายหน่อย ไปกินข้าวกับเจ้านายบ้าง แต่งตัวสวย ๆ ไปกับเจ้านายบ้าง มันก็ก้าวหน้าดี แต่ไม่ตรงกับนิสัยสร้อยค่ะ"

จะแต่งงานสักตอนไหน

"เรื่องแต่งงาน สร้อยยังไม่ได้คิดเอาไว้ คงเป็นเรื่องของเวลาค่ะ ของอย่างนี้ต้องมีเวลาสักหน่อยนะคะ เพราะเป็นเรื่องของอนาคต ถ้าจะอยู่ด้วยกันยืดยาวก็คงจะต้องดูใจกัน ผลีผลามไปแต่งงานเดี๋ยวก็หย่ากัน แย่เลยใช่ไหมคะ ไม่ได้หรอกค่ะ"

ถ้ามีคนที่เรารักชักชวนไปเที่ยวไกลๆอย่างไปต่างประเทศนี่น่ะ สนใจไปไหมครับ

"ไปก็ได้ แต่ว่าต้องเอาเพื่อน พ่อแม่ไปด้วย ไปคนเดียวไม่ได้หรอกค่ะ เพราะว่าเห็นมาเห็นมาเยอะแล้ว ไปเมืองนอกกลับมาก็ต้องไปอยู่กับเค้าเลย

อ่านต่อหน้า 75

ทักทายปราศรัย

เกิดเป็นคนทุกวันนี้ ชีวิตล้วนตกอยู่ท่ามกลางอันตรายจริง ๆ โดยเฉพาะลูกผู้หญิง

เมื่อเร็ว ๆ นี้สาวไทยห้าคนถูกทางการออสเตรเลียส่งกลับหลังจากถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจบุกเข้าช่วยเหลือออกมาจากซ่องและตั้งข้อหาอยู่เกินกำหนดและใช้เอกสารเดินทางปลอม...เจ้าหน้าที่ตำรวจของไทยนำตัวหญิงสาวทั้งห้ามาสอบสวน ปรากฏว่าโดนหลอกว่าจะให้ไปทำงานบาร์ แต่กลับถูกนำตัวไปกักขังรวมกับหญิงสาวชาวไทยอีกตั้งสิบหกคน ยังสถานที่ซึ่งเปิดเป็นสถานอาบอบนวดบังหน้า แต่หลังร้านเป็นซ่องโสเภณี เจ้าของร้านชื่อนาง "เทส" ชาวออสเตรเลีย มีลูกชายเป็นแมงดา (ช่วยกันทำมาหากิน) มันทั้งสองบังคับให้ผู้หญิงค้าประเวณีทั้งวันทั้งคืนจนทนไม่ไหว จึงเขียนจดหมายฝากแขกที่มาเที่ยวให้ช่วยแจ้งตำรวจ และตำรวจก็ได้เข้าช่วยเหลือให้พ้นจากซ่องดังกล่าวเมื่อต้นเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา...

ฝรั่งดีก็มีเยอะ ฝรั่งเลวก็มีแยะ ไม่ใช่ว่าเป็นฝรั่งแล้วจะเหมือนเทวดาไปหมด

กรณีนี้คงจะเป็นอุทธาหรณ์สำหรับหญิงสาวที่คิดจะเดินทางไปทำงานยังต่างประเทศได้ดี...จริงอยู่ที่ว่า ทุกคนก็ต้องดิ้นรนทำมาหากินเพื่อปากเพื่อท้องของตัวเอง, ทำในเมืองไทยมองไม่เห็นทาง ก็ต้องดิ้นรนไปต่างประเทศ แต่การจะไปก็ต้องคิดให้ดี ตรองให้รอบคอบ อย่าไปหลงเชื่อพวกนายหน้าชั่ว ๆ ง่ายดายนัก

หญิงสาวไทยนั้นมีเยอะที่ถูกหลอก โดยเฉพาะสาวต่างจังหวัดที่มุ่งเข้าเมืองหลวง เรื่องนี้จะต้องระวังตัวให้หนักหน่อยนะหนู เดินเล่นกินลมชมวิวตามสวนสาธารณะก็อย่าเพลินใจลอยนัก อย่านึกว่าสมัยนี้โลกเจริญแล้วใจคนมันจะเจริญตามไปด้วยซะหมด ขอให้คิดไว้เสมอว่า "ถ้าเราเผลอเป็นเสร็จมัน" ก็แล้วกัน

สรุปแล้ว อย่าลืมอ่าน **วัยสวิง** รายปักษ์นะครับ วางแผงทุกวันที่ 10 กับ 25 ขายราคา 25 บาท "นวลนาง" รับประกันความหวิว **"วัยสวิง"** นี่ไม่ใช่ "วัยสวิงเวียน" นะครับพี่ แต่เป็นหนังสือสำหรับท่านผู้บรรลุนิติภาวะแล้ว, ท่านผู้เฒ่าที่ยังมีแรงและหัวใจกระชุ่มกระชวยก็สามารถอ่านได้นะครับ ไม่ห้ามหรอก

ลออยอม รุ่งนภา

★ โลกคนดัง

ภาพบน "เบนนี่ ฮิล" ตลกชื่อดังผู้มั่งคั่ง เขาเป็นเจ้าของคณะโชว์ผู้ประกาศว่า "เซ็กซ์ผมไม่เคยอิ่ม" อ้วนท้วนแบบตลกจุ๋มจิ๋มของเรายังไงก็ยังงั้น คนเคียงข้างคือ "บริต เอ็คแลนด์" นักแสดงผู้ครองความสวยไว้ได้ตลอดกาล

2 คนนี้ไม่มีอะไรกันหรอก

ส่วนภาพล่างคือ "ลาโตย่า แจ็คสัน" น้องสาว "ไมเคิล แจ็คสัน"...ช่าตามประสาผู้มีอันจะกิน ดูแล้วสบายตาผู้มีเบี้ยน้อยหอยน้อยบ้างมั้ยเนี่ย?

★ ค้างคาวนอนหลับ

มันคือค้างคาวสีขาวที่ฮอนดูรัน ขณะนอนหลับอยู่บนใบไม้ในเวลากลางวัน ก็มันออกหากินกลางคืนนี่จ๊ะ! ค้างคาวตัวเล็ก ๆ นี้ความยาวไม่ถึง 2 นิ้ว อาศัยอยู่ที่ป่าฝนชายฝั่งอเมริกากลางเท่านั้น กลางวันมันจะหลบนอนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 2-15 ตัว ในเต็นท์ ที่พวกมันสร้างกันเอง

เมื่อใดที่แสงแดดส่องผ่านใบไม้ลงมา ก็จะทำให้ขนค้างคาวดูเป็นสีเขียวซึ่งช่วยพลางไม่ให้ลิงหรืองูมากัดกิน

★ ประกวดความงามสุนัข

ภาพนี้เก็บมาจากงานประกวดสุนัขที่แคนาดาโน่น กว่าจะถึงเวลาแข่ง **"ลินดา"** เจ้าของนาย **"สแตนลี่ย์"** สุนัขแสนสวยก็ต้องจัดแจงแต่งตัวให้ดูดีที่สุดเพื่อจะได้คว้ารางวัลมาครอง

งานนี้ไม่รู้มีการตบตีแย่งชิงมงกุฎกันอีกรึเปล่านะ?

★ กว่าจะมาเป็นภาพ

แพะภูเขานั้นเป็นสัตว์ที่ชอบอยู่บนที่สูงเพราะมันเป็นนักปีนป่ายชั้นยอด อย่างภาพนี้กว่านายเจอร์รี่ ลัดเลอรี่ จะกดชัตเตอร์นำภาพมาฝากคุณได้ก็ต้องขึ้นภูเขาไปสูงถึงเกือบหมื่นฟุต

เจ้าสามตัวนั่นยอมให้เขาเก็บภาพอยู่แค่ 30 วินาทีก็พากันเผ่นหนี

...ลำบากลำบนแต่ก็ได้ภาพน่ารักคุ้มค่าจะจริง ๆ

จูเลีย โรเบิร์ต เกิดมาเพื่อโกย

ผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจ ว่าฉันประสบความ สำเร็จในชั่วพริบตา แต่ฉันต้องทุ่มเทเวลา และความมานะ อดทนมานานถึง 5 ปี

จูเลียกับรางวัลลูกโลกทองคำ

จูเลียกับคีเฟอร์ ซูเธอร์แลนด์ สามี

ด้วยอายุอานามแค่ 24 ปีเท่านั้นสาวสคราญอย่าง "จูเลีย โรเบิร์ต" ก็โด่งดังเกรียวกราวในบทโสเภณีจากหนังที่เล่นคู่กับ "ริชาร์ด เกียร์" เรื่อง Pretty Woman ที่ทำให้บัดนี้แทบทุกคนยอมรับแล้วว่าเธอไม่ใช่แค่เป็นผู้หญิง Pretty สวยสะอย่างเดียว แต่มากด้วยความสามารถยิ่งนักทั้งยังคว้ารางวัลลูกโลกทองคำมาแล้ว ในฐานะนักแสดงยอดเยี่ยมจากหนังเรื่องที่เกริ่นมาข้างต้น

"งานแสดงสำหรับฉันเป็นสิ่งที่ให้ทั้งความสนุกสนานและความตื่นเต้นอย่างมโหฬาร ฉันคิดว่ามีความสามารถพอที่จะเล่นเป็นอะไรก็ได้ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาแพทย์ใน Flatlines โสเภณีใน Pretty Woman หรือสาวทำงานในร้านพิซซ่าในเรื่อง Mystic Pizza ฉันทำได้ทุกอย่าง ทำงานได้ทุกที่ จะให้เล่นเป็นใครก็ได้" จูเลียพูดอย่างกระตือรือร้นแบบสาวไฟแรง

5 ปีแรกของชีวิตจูเลียพักอยู่ที่แอตแลนต้า, จอร์เจีย ที่นั่นพ่อและแม่ของเธอมีโรงเรียนการละคร ต่อมาเมื่อเธออายุ 4 ขวบ พ่อและแม่หย่าร้างกัน และแม่แต่งงานใหม่ พ่อจบชีวิตเมื่อเธออายุ 9 ขวบ จูเลียก็ปรับตัวมาใช้ชีวิตเรียบง่ายในโรงเรียนธรรมดา ๆ แต่จูเลียก็อึดอัดลำบากใจบ้าง ทั้งเธอและน้องสาวเป็นเด็กฮิปปี้ ไม่สวมรองเท้าและชอบเอาดอกไม้มาแซมผม

เรียนจบชั้นมัธยมจูเลียไม่คิดจะเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย แต่เข้าไปเสี่ยงโชคในนิวยอร์ค เช่นอีริคพี่ชายผู้ไปทำธุรกิจโชว์ที่นั่น ความสำเร็จของเธอเป็นเรื่องชวนฝัน แต่ใช่ว่าจะได้มาแค่เวลาชั่วข้ามคืน ครั้งแรกนั่นเธอทำสัญญาเป็นนางแบบกับเอเทนซี่ คลิค เป็นเวลาสั้น ๆ

"ผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าฉันประสบความสำเร็จในชั่วพริบตา แต่ฉันต้องทุ่มเทเวลาและความมานะอดทนมานานถึง 5 ปี แม้เวลาจะไม่นานนักแต่ก็ลำบากพอตัว นับแต่อายุ 17-22 ปี ที่ดิ้นรนอย่างไม่ท้อถอย ฉันได้ทำงานใกล้ชิดบุคคลผู้มีชื่อเสียงเฝ้ามองวิถีการติดต่อกับคนและการทำงานของพวกเขา ความสำเร็จเป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่"

เธอพบรักกับ "คีเฟอร์ ซูเธอร์ แลนด์" ขณะเล่นหนังเรื่อง Flatliners

"ฉันว่าเป็นเพราะหนังเรื่องนี้ที่ทำให้เรากลายมาเป็นมหามิตรการได้ทำงานร่วมกัน ประทับใจในสิ่งที่ต่างก็ได้ทำ คีเฟอร์ทำงานไปอีกแบบ แต่เป็นแบบที่ฉันประทับใจ ความสัมพันธ์ของเราค่อย ๆ งอกงามทีละเล็กทีละน้อย ต่อมาฉันก็รักเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น" จูเลียพูดยิ้ม ๆ

"คีเฟอร์ไม่เหมือนใครอื่นที่ฉันเคยพบ ในตัวเขามีความฉลาดเฉลียว และเวลาเดียวกันก็มีความเป็นคนหัวเก่าแฝงอยู่อย่างไม่น่าจะไปกันได้ ไม่น่าเชื่อว่าเขาอายุมากกว่าฉันแค่ปีเดียวเท่านั้น"

เธอกับเขาชอบอยู่บ้าน อ่านหนังสือ ฟังเพลงและพูดคุยกันมากกว่าจะออกไปไหนมาไหน เพราะเหนื่อยหน่ายกับการตกเป็นข่าว

"ฉันเอือมกับข้อเขียนถึงฉันที่ไม่เที่ยงตรง ไม่รู้ไปขุดเอามาจากไหนกัน"

แต่ขณะเดียวกัน เธอก็พอใจที่แฟน ๆ ชื่นชม "พวกเขาใจดีและแวะมาบอกว่าขอบใจในสิ่งที่คุณทำ นับเป็นคำยกยออันยิ่งใหญ่"

หนังเรื่องต่อไปของจูเลียคือ Dying Young "เป็นเรื่อง

จูเลียกับแพตทริคใน Sleeping With The Enemy

จูเลียกับแคมพ์เปล สก๊อต ใน Dying Young

จูเลียกับริชาร์ด เกียร์ ใน Pretty Woman

ของผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่ไปทำงานกับชายหนุ่มผู้เจ็บป่วยจนต้องอยู่แต่ในบ้าน เขาเป็นคนมั่งคั่ง หมดเวลาไปกับหนังสือเยอะ ขณะภรรยาไปโน่นมานี่ไม่หยุด หญิงคนนั้นกับชายหนุ่มจึงสนิทสนมคุ้นเคยจนกลายมาเป็นคนรักกัน แต่ก็ตระหนักถึงความจริงที่ว่าเขาคือคนเจ็บและไม่รู้ว่าวันใดจะหายขาด ฉันชอบบทนี้มากค่ะ”

การเลือกทางเดินสายบันเทิงคือทางเลือกที่ถูกต้องสำหรับเธอละหรือ?

“ฉันคิดว่าใช่ค่ะ ไม่เคยอยากหันเหตัวเองไปทำอะไรอื่นอีกเลย พิมพ์ดีดก็ทำได้ก๊อกแก๊ก มันเป็นทางเลือกที่ฉันเต็มใจและพอใจ”

มีนักแสดงหญิงหลายต่อหลายคนไม่พอใจที่ทางบริษัทหนังจ่ายค่าตัวนักแสดงนำฝ่ายชายมากกว่าฝ่ายหญิง แต่จูเลียยังไม่คิดโวยวาย เพราะมีความสุขกับการแสดงและอิ่มใจในบทบาทต่าง ๆ ที่ได้รับ และตัวเธอนั่นล่ะที่ดึงดูดให้ผู้คนแห่แหนกันมาดูหนัง

Sleeping With The Enemy **ผลงานเรื่องนี้ก็ทำให้แฟน ๆ ชอบบทบาทของเธอเช่นกัน**

ส่วน Dying Young **เรื่องนี้เธอเป็นหญิงสาวผู้มีวิญญาณเสรี ทำงานเกี่ยวกับการดูแลคนไข้ผู้เป็นโรคลูคีเมีย เธอได้รับความรักจากเขา ส่วนเขาก็ได้รับชีวิตชีวาจากเธอ**

“เป็นเรื่องของคน 2 คนที่แตกต่างกันมากมายมหาศาล แต่กลายมาเป็นเพื่อนที่เรียนรู้และโอบเอื้ออารีต่อกันและกัน” จูเลียเผย

ลำดับต่อไปจูเลียจะมีผลงานแสดงเรื่อง Hook หนังทุน 50 ล้านดอลลาร์ของ “สตีเฟน สปีลเบิร์ก” จะมี “ดัสติน ฮอฟแมน” กับ “โรบิน วิลเลียมส์” ร่วมแสดงด้วย

หนังเรื่องแรกของเธอคือ Blood Red สร้างเมื่อ 1986 แต่ก็ไม่ได้นำออกฉาย จากนั้นก็เล่นเรื่อง Satisfaction แล้วถึงมาเล่นหนังโทรทัศน์

จูเลียนับถือดารารุ่นพี่อย่าง “เฟย์ ดันอะเวย์”, “ลอเรน เบคอล” และ “ริต้า เฮย์เวิร์ด” เป็นแบบอย่าง เธอพูดถึงตัวเองว่าเป็นคนเปิดเผยพูดเสียงดังฟังชัดประเปรียว และมีความมั่นใจในตัวเองสูง จึงไม่น่าประหลาดใจแต่ประการใด หากบอกว่าเธอวางแผนจะเล่นหนังด้วยตนเอง

-ใครต่อใครว่า ฉันวุ่นวายอยู่ตลอดเวลาวันละ 24 ชั่วโมง ฉันยินดีฟังคนอื่น แต่ในที่สุดจะสรุปผลและตัดสินใจด้วยตัวเอง”

ถามถึง “คีเฟอร์ ซูเธอร์แลนด์” ผู้แสดงคู่กันใน Flatliners จูเลียตอบว่า “ความสำเร็จที่คุณได้รับจากการงานอาชีพไม่มีความหมายเท่าความสุขในชีวิตส่วนตัวดอกค่ะ แต่กระนั้นฉันต้องแบ่งภาคให้ถูก วันใดฉันหงุดหงิดเรื่องงาน กลับมาบ้านฉันจะไม่เอาอารมณ์บูดมาปลดปล่อยใส่คนที่บ้าน”

เธอมีความอดทนสูงมาก โดยเฉพาะขณะแสดงคู่กับ "แพตทริค เบอร์กิ้น" ใน Enemy เขาจะทุบตีเธออย่างรุนแรง “เหมือนกับว่าตื่นนอนขึ้นมาก็ต้องพบกับความขมขื่น ความรุนแรง และต้องร้องห่มร้องไห้เจียนบ้า การตื่นนอนมารับบทบาทเช่นนี้หลาย ๆ วันเข้าไม่เป็นเรื่องน่าสนุกเอาซะเลย แต่คีเฟอร์ไปอยู่ที่กองถ่ายกับฉันด้วย เป็นการดีที่พอจบฉาก ฉันก็เดินไปหาเขา เขาจะจับมือฉันปลดปล่อยฉันจากภาพร้ายที่ต้องแสดงในแต่ละวัน”

และทุกวันนี้จูเลียก็ยังสนุกอยู่กับงานและมีความรัก ความอบอุ่นอยู่กับคีเฟอร์ ซูเธอร์ แลนด์ สามีสุดรัก

ด้อมๆมองๆ

SWITCHED

บ๊อบ. คิมเบอร์ลีย์ กับไบร์อัน เคอร์วิน ผู้เล่นเป็นบ๊อบในหนัง

บาร์บารา เมย์ส ตายด้วยโรคมะเร็งไม่ทันได้รู้เห็นความจริงอันชวนขมขื่น

เออร์เนสต์กับบ๊อบและอาเรียน่า ริชาร์ด ผู้รับบทคิมเบอร์ลีย์ในหนัง

อ้อนผิดตะกร้า

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ดังนั้น บ๊อบจึงนั่งเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ลูกสาวฟังและสรุปว่าเขาไม่เชื่อในข้อกล่าวหาของสองผัวเมียทวิกก์ เธอจึงเงยหน้าถามเขาว่า "คุณพ่อพูดเล่นรึเปล่าคะ?" เขาจึงตอบว่าแม้ทุกอย่างจะเป็นความจริง เขาก็ยังรักเธอไม่เปลี่ยนแปลง "โอเค.ค่ะ" เธอยอมรับ จากนั้นก็ออกไปเล่นนอกบ้าน

เมื่อภาพของคิมเบอร์ลีย์ถูกเผยแพร่ออกไปทางโทรทัศน์ทำให้ครอบครัวทวิกก์ยิ่งอยากได้ลูกสาวที่แท้จริงกลับสู่อ้อมกอดยิ่งขึ้น ดังนั้นตลอดเวลาเกือบปี 2 ครอบครัวจึงต้องขึ้นศาลกันหลายครั้งหลายหน ด้วยพวกทวิกก์ปรารถนาลูกไปเลี้ยงเอง แต่บ๊อบปฏิเสธ

ต่อมาพวกทวิกก์ปฏิเสธเงินทำขวัญจำนวน 130 ล้านดอลลาร์ แต่ตั้งข้อหาใหม่กับทางโรง-พยาบาลแห่งนั้น

ไป ๆ มา ๆ ปลายปี 1989 พวกทวิกก์ยื่นข้อเสนอต่อบ๊อบว่าพวกเขาจะถอนคำร้องหากบ๊อบให้คิมเบอร์ลีย์เช็คเลือดและหากผลออกมาว่าคิมเบอร์ลีย์เป็นลูกสาวของเขาที่แท้จริง แต่ขอให้พวกเขามาเยี่ยมคิมเบอร์ลีย์ด้วย

ที่โรงเรียนเมื่ออาจารย์ให้เขียนเรียงความแสดงความรู้สึก คิมเบอร์ลีย์เขียนว่า

"ฉันไม่สบายใจเรื่องพวกทวิกก์มาก ทั้งพ่อและหนูโดนถ่ายภาพไม่สิ้นสุด ฉันเกลียดจัง เกลียดพวกทวิกก์ด้วย"

ในระหว่างที่รอผลการพิสูจน์เลือด คิมเบอร์ลีย์กลับจากโรงเรียนก็ถามบ๊อบทุกวันว่าผลเป็นอย่างไรบ้าง **ในที่สุดเขาถูกเรียกตัวไปยังสำนักงานทนายความประจำตัวเขา "ผลจากการพิสูจน์ก็พบว่าคิมเบอร์ลีย์เป็นลูกสาวของครอบครัวทวิกก์ และอาร์ลีน่าเป็นลูกผม** ผมได้แต่ส่ายหน้าพลางพูดว่า "ผมไม่รู้จะเชื่อยังไง" ผมถามพวกทนายว่ารู้มั้ยว่าพวกทวิกก์ฝังอาร์ลีน่าไว้ที่ไหน เพราะวูบหนึ่งที่ผมอยากรู้"

แต่บ๊อบก็ไม่อาจรู้ได้ว่าศพของอาร์ลีน่าถูกฝังไว้ที่ไหน "พวกนั้นไม่ยอมให้ผมรู้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเธอ ผมจึงไม่อาจรู้อะไรได้เลย"

แม้ว่าทั้งสองครอบครัวจะมาพบกันบ่อยครั้ง แต่พูดกันแทบนับคำได้ บ๊อบพบเรจิน่า ทวิกก์ เป็นครั้งแรกในวันที่เรจิน่าเรียกร้องสิทธิจะดูแลลูกของเธอ "เราไม่พูดกันซักคำ เราให้ทนายความของ

เราเจรจากันเอง ห้องนั้นให้ความรู้สึกหนาวเยือกทีเดียว ผมไม่เคยเห็นใครถมึงทึงเท่ามิสซิสทวิกก์มาก่อน"

ทั้ง ๆ เขารู้สึกไม่ศรัทธาต่อพวกทวิกก์ บ๊อบก็เตรียมใจคิมเบอร์ลีย์ให้พร้อม จะพบพ่อแม่ที่แท้จริงของเธอ ดังนั้น 6 เดือนต่อมา คิมเบอร์ลีย์ก็พบนักจิตวิทยาอย่างต่อเนื่องเพื่อเขาจะได้ช่วยเหลือด้านอารมณ์ของเธอ **เวลาเดียวกับที่บ๊อบฟ้องร้องทางโรงพยาบาลฮาร์ดี เมมโมเรียล เขาก็แต่งงานกับดาร์ลีน่า เซาน่า คิมเบอร์ลีย์เข้ากับแม่เลี้ยงได้ดี**

เดือนพฤษภาคม 1990 คิมเบอร์ลีย์ได้ไปพบพี่ ๆ น้อง ๆ ทั้ง 7 คนของเธอที่สนามกอล์ฟ และวันนั้นเองก่อนลาจากกัน ผู้ใหญ่ทั้ง 4 คนก็ได้นั่งเจรจากันเป็นครั้งแรก เรจิน่ากับเออร์เนสต์ ทวิกก์แต่งเนื้อแต่งตัวราวกับจะไปโบสถ์ แสดงกิริยาอาการไม่พอใจที่ได้เห็นบ๊อบกับดาร์ลีน่าสวมกางเกงขาสั้นและรองเท้าแตะ อย่างพร้อมจะออกแล่นเรือใบ ความเครียดเขม็งเกลียวจนชายทั้งสองแทบจะวางมวยกัน

แม้ว่าในเรื่องจริงจะมีการขับเคี่ยวกันอีกปี ภาพสุดท้ายในหนังยาว 4 ชั่วโมงเรื่อง Switched At Birth ที่ไมเคิล โอ'ฮาร่า เขียนจากเกร็ดชีวิตจริงของคิมเบอร์ลีย์ก็จบลงตอนที่เธอได้รับการกกกอดจากมารดาที่แท้จริงเป็นครั้งแรก ไมเคิลบรรยายว่า "พวกเธอไปพบกันที่สนามกอล์ฟ และวันนั้นเป็นวันอันทรมานที่สุดของบ๊อบ เมย์ส นับเป็นครั้งแรกที่เขาเผชิญกับความจริงว่าเขาอาจสูญเสียเธอไปก็ได้"

บริษัทโคลัมเบียเป็นผู้สร้างหนังเรื่องนี้และเป็นหนังโทรทัศน์ที่ใช้ต้นทุนสูงถึง 9 ล้าน 5 แสนดอลลาร์ นั่นเพราะต้องให้ค่าลิขสิทธิ์แก่ 2 ครอบครัว

หาก 2 ครอบครัวได้รับเงินทำขวัญจากโรงพยาบาลก็จะได้นำไปแก้ปัญหาด้านการเงินที่ใช้จ่ายไปมากเกี่ยวกับการจ้างทนายความ ค่านักจิตวิทยา ในกรณีของพวกทวิกก์ ค่าผู้เชี่ยวชาญทางด้านโรคหัวใจและนักสืบด้วย

ไมเคิล โอ'ฮารา ผู้เขียนบทหนังพูดถึงคิมเบอร์ลีย์ว่าเธอเป็นเด็กที่อ่อนหวานสุภาพ แต่ขาดวุฒิภาวะและค่อนข้างจะหวั่นไหว

"ผมคิดว่าครอบครัวใดก็ตามที่ตกอยู่ในภาวะนี้ ยากแก่การปรับใจ"

และเพื่อไม่ให้เกิดความลำเอียง ไมเคิลจะใช้เวลาอยู่แต่ละครอบครัวแห่งละ 3 วันเพื่อพูดคุยฟังความคิดเห็นและนำไปถกกับเพื่อน ๆ ครั้นภาพยนตร์ออกฉาย พวกผู้หญิงเข้าข้างเรจิน่า ทวิกก์ ส่วนผู้ชายเห็นใจ บ๊อบ เมย์ส

บอนดี้ เบเดเลีย นักแสดงผู้รับบทเรจิน่าก็พลอยเครียดและจริงจังไปกับบทด้วยจนกระทั่งแม้นอนหลับก็ยังฝันร้ายว่ามีเหล่าทารกเกิดใหม่เนื้อตัวเปรอะไปด้วยดิน

"แม้ฉันมีลูกสัก 100 คน ฉันก็ยังอยากรับรู้และร่ำหาลูกที่ฉันอุ้มท้องอยู่ 9 เดือน และไม่ได้พบกันนาน 10 กว่าปี เด็กแต่ละคนจะมีลักษณะเฉพาะตัว ฉันเข้าใจความปวดร้าวของเรจิน่าดี"

แต่ถึงอย่างไรครอบครัวที่ถูกสัมภาษณ์มากกว่าคือบ๊อบกับคิมเบอร์ลีย์ ดังนั้นแม้ไมเคิลก็มีข้อมูลของครอบครัวนี้มากกว่าครอบครัวทวิกก์ เรื่องที่ออกมาจึงสะท้อนให้เห็นความปวดร้าวรันทดของบ๊อบกับคิมเบอร์ลีย์มากกว่า

เรจิน่านั้นเติบโตมาในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า พ่อทิ้งเธอไปตั้งแต่เป็นทารก เธอเข้าใจว่ามารดาหาชีวิตไม่แล้ว มาพบความจริงว่ามารดาอยู่ที่สถาบันแห่งหนึ่งเมื่อเธออายุจวน 20 ปี เรจิน่าจึงเข้าใจความรู้สึกของคิมเบอร์ลีย์ดี

และเพื่อไม่ให้คิมเบอร์ลีย์เกิดความสับสน เรจิน่าจึงขอพบเด็กหญิงเดือนละครั้ง บัดนี้เรจิน่าย้ายกลับไปอยู่ที่ฟลอริด้า เธอขับรถในระยะทาง 100 กิโลเมตร เพื่อรับลูกสาวไปพบลูก ๆ ที่บ้าน หลังรับประทานอาหารค่ำเสร็จสรรพ บ๊อบ เมย์สก็จะมารับคิมเบอร์ลีย์กลับบ้าน

บ๊อบเล่าว่าคิมเบอร์ลีย์ยินดีและมีความสุขที่ได้ไปเยี่ยมครอบครัวของเธอ แม้จะไม่ผูกพันกับพ่อแม่ที่แท้จริง หลังเดือนพฤศจิกายนที่แล้ว บ๊อบก็ยกเลิกการเยี่ยมเยียนเสีย

"ผมไม่ได้พูดว่าเป็นความรับผิดชอบของพวกเขา แต่อะไรบางอย่างที่นั่นเป็นเหตุให้เกิดปัญหา เธอกินไม่ได้ นอนไม่หลับ และยังต้องพบนักจิตวิทยาทุกอาทิตย์ หรือ 2 อาทิตย์ เธอไม่ระบายความในใจกับผมมากนัก เว้นแต่จะมีเรื่องถูกเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนล้อหรือปัญหาการเรียน นักจิตวิทยาเห็นด้วยกับสิ่งที่ผมทำ รวมทั้งการให้ไปเยี่ยมครอบครัวด้วย แต่คุณเรจิน่าเห็นว่าเป็นการตัดขาด เธออยากพบคิมเบอร์ลีย์ทุก ๆ สัปดาห์ และ 6 อาทิตย์ในหน้าร้อน ซึ่งโรงเรียนปิดภาคและในวันแม่ วันพ่อ ผมเอือมทุกครั้งที่ได้ยินเธอทวงสิทธิ์แค่เฝ้าจับตาดูเธอ แต่ได้เห็นเธอยิ้มเมื่อเจอเพื่อนผมก็ดีใจแล้วกับการที่เธอยังไม่แหลกลาญไปเสียก่อนต่อสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรง"

สักวันหนึ่งคิมเบอร์ลีย์จะตัดสินใจได้เองว่าเธอประสงค์สิ่งใด ลำดับต่อไปสองครอบครัวต้องขึ้นศาลกันอีกครั้งด้วย เรจิน่าฟ้องร้องเพื่อทวงสิทธิ์ในอันจะได้เยี่ยมเยียนลูกสาว

และไม่ว่าศาลจะตัดสินอย่างไร ทั้งสองฝ่ายต่างก็ยังปวดร้าวอยู่ดี คิมเบอร์ลีย์นั้นกระทบกระเทือนใจมาก ซึ่งต้องใช้เวลานานทีเดียวกว่าจะทำใจได้อีกครั้ง

บ๊อบเองนั้นก็ใจหายเมื่อคิดถึงอาร์ลีน่า ลูกสาวที่เขาไม่เคยได้เห็นหน้าค่าตา

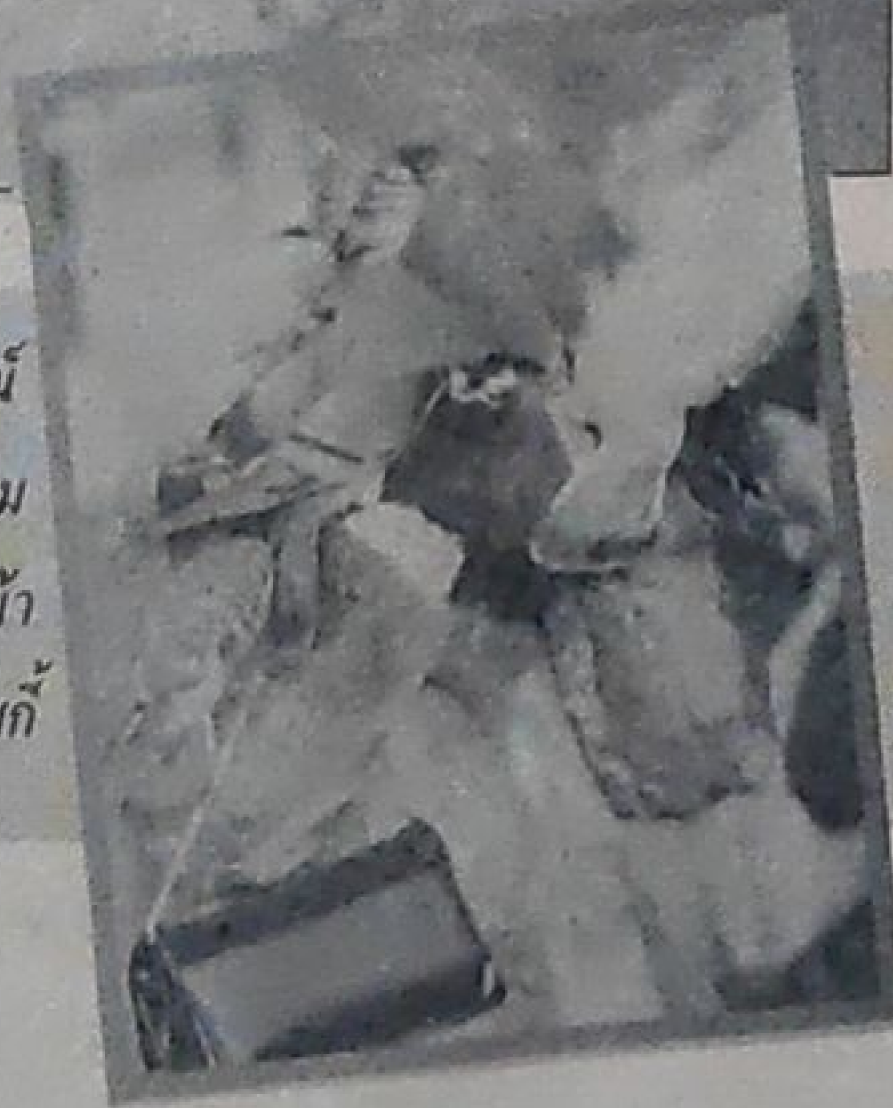
"ผมไม่เคยรู้ว่าเธอชอบหรือไม่ชอบอะไร อะไรคืออาหารที่เธอโปรด สีอะไรที่เธอชอบ เคยเห็นก็แต่ในภาพถ่าย น่าสงสารเธอเกิดและจากไปโดยไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ที่แท้จริง คิดแล้วสับสนว้าวุ่นจริง ๆ แต่คิมเบอร์ลีย์ทำใจได้ยากกว่าผมอยู่แล้ว"

ทุกชีวิตดำเนินไปตามกฎแห่งกรรม □

พิราบวิปริต...จากมลภาวะ? โจมตีนักท่องเที่ยวใบหน้าฉีกยับเยิน... ต้องทำศัลยกรรมพลาสติก

PUNK PIGEONS PECK POLE TO PIECES!

ภาพเหตุการณ์ ขณะฝูงนกพิราบกลุ้มรุม โจมตีใบหน้า นางแม็กดา. ไรชลิชกี้

นักท่องเที่ยวชาวโปลิชผู้หนึ่งต้องทำศัลยกรรมพลาสติก "ซ่อมแซมใบหน้า" ตนเองเป็นการใหญ่ หลังจากถูกฝูงนกพิราบดุร้ายในย่านจัตุรัสทราฟัลก้าร์ นครลอนดอน ประเทศอังกฤษ เข้าโจมตีอย่างดุเดือด

ทีมศัลยแพทย์ระดับสุดยอดฝีมือแห่งโรงพยาบาลฮาร์ลีย์ เซนต์ ต้องช่วยกันปฏิสังขรณ์ใบหน้าอันฉีกยับของนางแม็กดา ไรชลิชกี้ เหยื่อการโจมตีผู้เคราะห์ร้าย

ในช่วงที่คนข่าวหนังสือพิมพ์รีบรุดไปถึง นางแม็กดายังอยู่ในโรงพยาบาล มีผ้าพันแผลทั่วทั้งใบหน้า รอเวลาให้แผลแห้งสนิทก่อนที่ศัลยแพทย์จะเอาผ้าพันแผลออก ผู้สื่อข่าวจึงไม่สามารถถ่ายภาพแสดงริ้วรอยบาดเจ็บของนางแม็กดา

แต่สามีของหล่อนชื่อนายปีเตอร์ ได้จับภาพการโจมตีอันพิลึกกึกกืออย่างชัดเจนและขายภาพชุดนี้แก่นักข่าว

"ตอนแรกไอ้นกพิราบฝูงนี้น่ะ ท่าทีมันเป็นมิตรดีอยู่หรอก" นายปีเตอร์เล่ากับคนข่าวพลาง

สะอื้นน้อย ๆ "แล้วมันก็พรึบเข้าไปรุมเต็มหัวเมียผมเลย แม็กดาไม่มีโอกาสต่อสู้ป้องกันตัวแม้แต่นิดเดียว"

ฝ่ายเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลย่านนั้น (อดม.) อธิบายไม่ได้เลยว่าทำไมอยู่ ๆ นกพิราบจึงเกิดอารมณ์ดุเด็ด ส่วน ดร.อีแวน วิทฟิลด์ ผู้เชี่ยวชาญด้านปักษีวิทยาได้เสนอทฤษฎีว่า

"นกพิราบแถบนี้น่ะ มันเลี้ยงชีวิตด้วยเศษขนมปังที่นักท่องเที่ยวโปรยให้พวกมัน สืบเนื่องมานับทศวรรษแล้ว พวกมันก็เลยเชื่องมาก" ดร.อีแวน กล่าว

"แต่ระยะหลัง ๆ มีนกพิราบบางตัวเกิดอาการบุคลิกภาพแปรปรวน เนื่องจากรับพิษร้ายต่าง ๆ นานาในสภาพมลภาวะ นับตั้งแต่เสียงรถเสียงราจอแจ แสงไฟแฟลชจากกล้องถ่ายรูปที่แวบวาบ ๆ ตลอดทั้งวันเหมือนฟ้าแลบ แถมยังควันดำจากท่อไอเสียรถยนต์ มิสซิสไรซลิซกี้ ก็เลยตกเป็นเหยื่อของฝูงนกพิราบอบมลภาวะอย่างช่วยอะไรไม่ได้เลย"

นายปีเตอร์ ไรซลิซกี้ ถึงกับประกาศผ่านทางหนังสือพิมพ์ ขอร้องให้ทางรัฐบาลอังกฤษกำจัดสัตว์ปีกระยำแถวนี้ให้หมด

"เพราะพวกมันวิปริตไปหมดแล้วครับจากสภาพอากาศเป็นพิษ" นายปีเตอร์กล่าว "พวกมันควรจะถูกไล่ออกไปจากย่านทราฟัลก้าร์ สแควร์ให้หมด..."

"และมีอีกอย่างนะครับ ทางรัฐบาลต้องจ่ายให้นกพิราบเหล่านี้ขี้เรี่ยราดสกปรกไปทั่วขนาดต้องย้ายอนุสาวรีย์เนลสัน และทำไมไม่ยอมจ่ายเพื่อย้ายฝูงนกพิราบที่ทำให้ใบหน้าเมียผมมีบาดแผลเกลื่อนกลาด"

แต่ทางเจ้าหน้าที่ ลดม.ยืนกรานว่าคงแก้ไขอะไรไม่ได้มากนัก

"เราจะรอจนกว่าสภาพเศรษฐกิจดีขึ้นในปี 1992 ไม่งั้นเราไม่มีทางหยุดยั้งฝูงนกพิราบที่บินมาจาก...พูดก็พูดเถอะนะ บินมาจากฝรั่งเศส ต้นตอใหญ่ของพวกมัน" เจ้าหน้าที่รัฐบาลคนหนึ่งชี้แจงในสถานที่เกิดเหตุ

ว่าแล้วเขาก็โยนเศษขนมปังสองสามชิ้นให้ฝูงนกพิราบที่เดินวนเวียนอยู่บนลานปูหินบริเวณใกล้เคียง □□

สัปดนคนดัง

ขู่รัสเซีย ด้วยความรัก

"โมเสสรุ่นใหม่

ผู้หาวิธีพิชิตรัก โดยเดินข้ามทะเลน้ำแข็ง...

หนุ่มคลั่งรักพยายามสร้างสรรค์

แนวทางประทับใจให้สาวที่ตัวรัก ด้วยวิธีการเดินข้ามทวีปผ่านผิวหน้ามหาสมุทรที่เยือกแข็ง จากสหรัฐอเมริกาสู่รัสเซีย แต่ถูกทหารรัสเซียจับกุมตัวตั้งข้อหาเป็นสายลับมาสอดแนมหาข่าว และถูกขู่จะโดนโทษประหารชีวิต!

นายไดเจ็น ยานากิด้า อายุอานาม 27 ปี กำลังหนุ่มฉกรรจ์ ใช้เวลาช่วงตกงานอยู่ในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น คิดหาลูกเล่นไปเยือนอลาสก้าด้วยวิธีการแปลก ๆ ทั้งนี้เพื่อสร้างสรรค์ปรากฏการณ์ให้โด่งดังระดับโลกกันไปเลย เพื่อที่สาวคนรักจะได้เกิดประทับใจ

"ผมแค่ต้องการให้ของขวัญพิเศษกับเพื่อนหญิงของผมครับ...ของขวัญชนิดที่ว่าไม่ใช่เพชรทองรูปพรรณครับ... ไม่ใช่บ้านพร้อมที่ดินโครงการสองด้วย... ไอ้ของพรรค์นั้นน่ะ ผมหาให้ไม่ได้หรอก (ก็ตัวผมเองยังว่างงานเลย) จะต้องเป็นอะไรบางอย่างซึ่งพิเศษสุด" หนุ่มยุ่นกล่าว

หนุ่มไดเจ็นพอรู้แนวทางระหว่างช่องแคบเบริง ระยะทางประมาณ 120 กิโลเมตร ในฤดูหนาว ผืนทะเลในช่องแคบนี้จะจับตัวเป็นน้ำแข็งเชื่อมโยงดินแดนสองมหาอำนาจรัสเซียกับอเมริกา

แต่เขาไม่ใส่ใจเรื่องรายละเอียดอย่างเช่นว่าในบางช่วงบางตอนจะเกิดอุปสรรคแผ่นน้ำแข็งไม่ปะติดปะต่อกันกลายเป็นรูโหว่ แถมมี "หมีขั้วโลก" ชุกชุม พร้อมจะหม่ำเนื้อมนุษย์ซึ่งอร่อยกว่าเนื้อปลาดิบเป็นไหน ๆ

นายไดเจ็นรวบรวมข้าวของที่จำเป็น มีเสื้อผ้าสองสามชุด เต้นท์พักแรมน้ำหนักเบา กระเทียมสองมัด และช็อคโกแลตสี่แท่ง

ไอ้ของกินที่ว่าน่ะ...หมีขั้วโลกเข้ามาหม่ำซะหมด ส่วนนายไดเจ็นวิ่งหนีเอาตัวรอดได้ทัน หมีขั้วโลกเลยได้หม่ำกระเทียมสองมัดกับช็อคโกแลตเป็นดินเนอร์ของมัน เสร็จแล้วก็เหยาะย่างลับหายไปในความสลัวราง

ในที่สุด นายไดเจ็นก็เดินไปถึง "ตาจน" คือช่องว่างระหว่างผืนน้ำแข็ง ความกว้างเจ็ดเมตร...

"ผมก็ไม่ได้ฝึกกระโดดไกลซะด้วยครับ ผมไม่คิดว่าตัวเองจะเหมือนอย่าง **คาร์ล ลูอิส** หรอกนะ เจ็ดเมตรนี่มันกว้างเกินไป อาจทำลายสถิติโลกด้วยซ้ำ" ว่าแล้วนายไดเจ็นก็ตัดสินใจหันหลังเดินกลับทางเก่า

แต่ทันใดนั้น...ทหารกองลาดตระเวนรัสเซียก็ผ่านมา เจอหนุ่มไดเจ็นกำลังมะงุมมะงาหราจึงตรงเข้าไปจับกุมตัว

ทหารรัสเซียเชื่อว่าไดเจ็นคือสายลับที่ถูกส่งตัวมาปฏิบัติการลับอาจจะมีหมายเลขรหัสประจำตัว 008 หรือ 009 เป็นสายลับอังกฤษในคราบหน้าตาญี่ปุ่น จึงสอบปากคำนายไดเจ็นกินเวลาถึง 10 วัน ก่อนที่จะตัดสินใจปล่อยตัวนายไดเจ็นเพราะรู้ชัดว่าไอ้นี่มัน "โบโซ่"...ไม่พวกพ้องเจมส์ บอนด์หรอก

ตลอดเวลาสอบปากคำ 10 วัน นายไดเจ็นย้ำแล้วย้ำเล่าอยู่เรื่องเดียวคือนิยายรักของเขา ซึ่งดูเหมือน "ไม่เข้าหู" ผู้สอบปากคำเขาเลย

"พวกนั้นถามชื่อเพื่อนหญิงของผมซ้ำแล้วซ้ำเล่าสักร้อยครั้งได้มั้ง...แต่ผมไม่บอกชื่อยอดรักของผมหรอก" นายไดเจ็นโม้ "ผมไม่อยากให้ยอดรักของผมเข้ามาพัวพันกับเรื่องยุ่งยาก"

สอบปากคำไปมาไม่ได้เรื่องอะไรเลย พวกรัสเซียสุดแสนเบื่อหน่ายเพราะเจมส์บอนด์...คงเสแสร้งไม่ได้ถึงขนาดนี้

เช้าตรู่วันหนึ่ง นายไดเจ็นถูกผูกปิดตาด้วยผ้าแดง..."ผมคิดว่าพวกนั้นจะยิงเป้าผมซะแล้ว"...เขาถูกนำตัวไปขึ้นเฮลิคอปเตอร์ลำหนึ่ง

อีกไม่กี่นาทีต่อมา เฮลิคอปเตอร์ลำนั้นก็ร่อนลงแตะพื้นลงตรง "เส้นพรมแดนนานาชาติ" พอดิบพอดี ฝ่ายเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองของสหรัฐอเมริกากำลังรออยู่ และพาตัวนายไดเจ็นไปที่เมืองโนเม่ มลรัฐอลาสก้า

นายไดเจ็นเปิดเผยกับผู้สื่อข่าวทั้ง ๆ ที่ตัวสั่นระริกด้วยความหวาดกลัว เขาบอกว่านี่คือความพ่ายแพ้ของเขา โดยไม่สามารถ "ให้ของขวัญ" แก่คนรักที่ปกปิดชื่อเสียงเรียงนาม (สาวลึกลับ)

"ผมน่ะเป็นคนโง่เง่า...ผมเพิ่งรู้ตัวเองตอนนี้" นายไดเจ็นกล่าว

แต่คนที่ผิดหวังและคลุ้มคลั่งที่สุดเห็นจะเป็นพวกตรวจคนเข้าเมืองฝ่ายอเมริกันที่อุตส่าห์ขวนขวายไปรับตัวนายไดเจ็น เพื่อที่จะรู้ตัวในที่สุดว่าแรงงานที่ลงไปนั้นเพื่อบูชาความรักแบบโง่เง่าของหนุ่มคนหนึ่ง

"ใจบอน 008" นายไดเจ็น ยานากิด้า ฉายา "แต้นเขส วิธ แบร์ส"

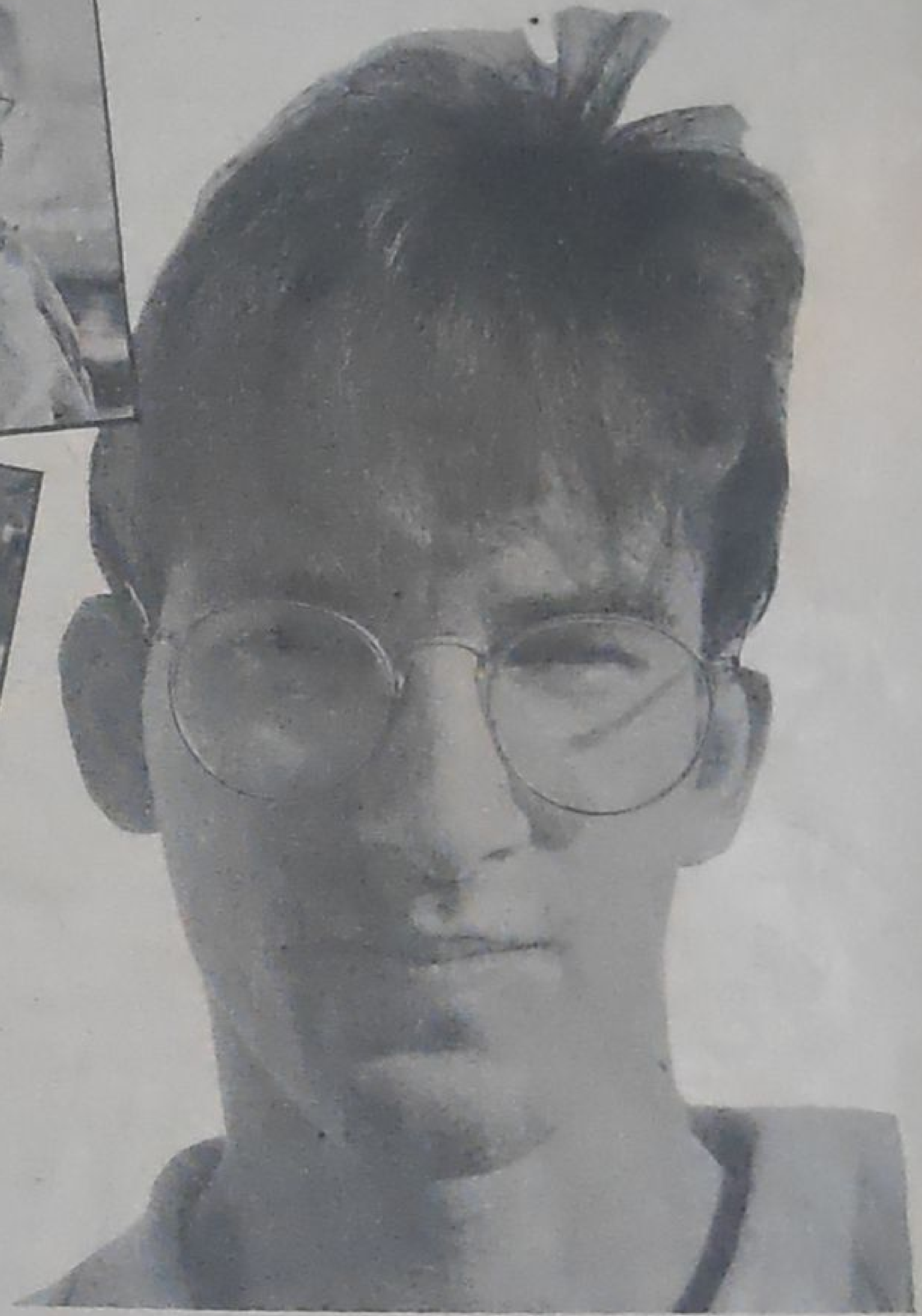
เจ้าหน้าที่คนหนึ่งถึงกับสบถ "โอห์!...ไอ้ยุ่นหน้าหนังเงี่ยง...ฉุย!...กูเหนื่อยฟรี ๆ เพราะความรักอมตะของมึงนะเนี่ย...ไอ้ใจบอน 008" □□

RANDY GRANNIES PORK PIZZA BOY!

คณะ สาว-สาว-สาว (แห่งซานฟรานฯ)

จี้หนุ่มส่งพิซซ่าไปบำเรอสวาท

ดูหน้าดูตากันไว้ให้ดี โหงวเฮ้งแบบนี้หนุ่ม ๆ ทั้งหลายควรระวังตัว (จากบน) นางแคธลีน แอ็ชลีย์, นางราโมน่า แอ็ชลีย์ และนางอามานด้า เบอร์เน็ทท์ ส่วนหนุ่มใส่แว่นคือสก็อตต์ โรว ผู้เคราะห์ร้าย

สามหญิงวัยคุณย่าลักพาตัวหนุ่มส่งพิซซ่าโดยใช้ปืนจี้ขู่ และกักตัวเขาไว้ให้ทำหน้าที่ "ทาสเซ็กซ์" ใช้อุบายโทรศัพท์สั่งพิซซ่า "ไซส์ยักษ์" ให้หนุ่มเอาไปส่งถึงที่เกิดเหตุ

สามคุณย่าที่เด็ดมีอาวุธปืนพกหนึ่งกระบอกกับอุปกรณ์ปลุกเร้าทางเพศหนึ่งหีบใหญ่ ได้จัดแจงสวมกุญแจมือหนุ่มเคราะห์ร้าย ชื่อนายสก็อตต์ โรว อายุ 22 ปี พาเขาไป "ลงแขก" ให้สาสมแรงหื่นกระหายอย่างไม่มีทางลดหย่อนผ่อนปรน

"พวกนี้มันไม่เคยสมอยาก เลยครับ... มันเอาแล้ว จะเอาอีก" หนุ่มสก็อตต์ เล่าต่อ "แถมใส่กุญแจมือผมไว้ตลอดเวลา กลัวผม จะหนีน่ะ..."

เจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งเมืองซานฟรานซิสโก เปิดเผยเรื่องราวว่าหนุ่มสก็อตต์ได้ถูกล่อหลอกทางโทรศัพท์ให้นำพิซซ่าไปส่งยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งแทบจะร้างผู้คน แต่เมื่อเขาเดินทางไปถึงสถานที่ตามรับแจ้ง ก็พบว่าเป็นตัวอาคารร้าง

หนุ่มสก็อตต์เล่า "ตอนนั้นผมคิดว่าตัวเองถูกหลอกเอาสนุก ๆ ครับ แถมกล่องบรรจุพิซซ่าราคาแพงก็ยังอยู่ในรถของผม ผมก็เลยคิดว่ากลับดีกว่า ก็เลยสตาร์ทรถกะจะถอยออกมา...ตอนนั้นแหละ... มีลำกล้องปืนกระบอกหนึ่งแหย่เข้ามาทางหน้าต่างรถ...

"ผมใจหายวูบเลย แทบไม่เชื่อว่าเรื่องพรรค์นี้จะเกิดขึ้นกับผม มีผู้หญิงผมหงอกหมดหัวคนหนึ่ง วัยประมาณ 60 บอกผมว่า "อย่าขยับนะ โรมีโอที่รัก ไม่งั้นฉันเป่าหัวแกกระจุยแน่!" ถือกุมปืนสั้นเล็งเข้าหัวผม ผมก็เลยยอมทำทุกอย่างตามที่เธอสั่ง...

"มีผู้หญิงอีกสองคนเดินออกมาจากเงามืด... แก่ ๆ ทั้งนั้นเลยครับ ดูเหมือนคนที่อายุน้อยที่สุดตกประมาณคุณย่าใหญ่ของผม" หนุ่มสก็อตต์เล่า หลังจากนั้นเขาก็ถูกจี้บังคับให้ออกจากรถ ถูกพาไปขึ้นรถลิโมระดับหรูหราสีดำ แล้วพวกยายแก่ก็ขับรถพาเขาไปสู่บ้านเก่าหลังหนึ่งในย่านชนบท

สก็อตต์กล่าวว่ายายแก่สวมกุญแจมือเขาก่อนจะให้ลงจากรถ

เขาเล่าไปด้วยอาการอับอาย ใบหน้าแดงซ่าน เล่าว่า "พวกนังแร้งทึ้งมันเถียงกันเองครับ มันเถียงกันว่าใครจะเป็นผู้โชคดีรายแรกที่ได้ตัวผมไปขึ้นเตียงนอนในคืนแรก ผมแทบไม่เชื่อหูเลยครับ พวกมันตบตีกันเองยังกับแมวกับหมาล่อกันให้อุตลุด ส่วนผมน่ะกลัวแทบตายชัก"

หลังจากนั้นเป็นเวลาสองสัปดาห์ หนุ่มสก็อตต์ถูกกักกันตัวสวมกุญแจมือล่ามติดเตียงขนาดใหญ่มีสี่เสาและกลายเป็น "ทาสรัก" ของสามยายแก่ผู้หิวกระหายไม่รู้จักเพียงพอ ซึ่งต่อมายายแก่ทั้งสามถูกระบุตัวว่าคือนางแคธลีน แอ็ชลีย์ อายุ 68 ปี และนางราโมน่าน้องสาวของแคธลีน อายุ 66 ปี กับญาติอีกคนชื่อนางอามานด้า เบอร์เน็ทท์ อายุ 63 ปี (60 ยังแจ๋วล้วน ๆ เลย!)

"พวกนี้มันไม่เคยสมอยากเลยครับ...มันจะเอาแล้วจะเอาอีก" หนุ่มสก็อตต์เล่าต่อ "แถมใส่กุญแจมือผมไว้ตลอดเวลา กลัวผมจะหนีน่ะ..."

"พวกมันมีกล่องใหญ่ทำเป็นรูปหมอน ในนั้นบรรจุอุปกรณ์เล่นเซ็กซ์กระตุ้นเซ็กซ์เพียบเลยครับ สารพัดสารพันรูปแบบ มันเอาของพวกนั้นมาใช้งานกับผม...บางชิ้นก็ทำให้เจ็บชิบผายเลย

"บางครั้งมันก็เล่นสามรุมหนึ่งครับ บางครั้งมันก็ผลัดกัน มันตะกายขึ้นเตียงส่งเสียงแหบ ๆ ยาน ๆ ว่า "เอาละจ้ะ, ยอดรัก...ตอนนี้ตาของฉันล่ะนะจ๊ะ!"

"ผมอ้อนขอความเมตตา แต่พวกมันช่างไร้เมตตาจริง ๆ นะ"

พอหนุ่มสก็อตต์ทำท่าหมดเรี่ยวหมดแรง ปากโอดครวญว่า "ผมไม่ไหวแล้วครับ อย่าทำผมเลย" จะมียายแก่คนหนึ่งคว้าปืนพกขึ้นมาจี้ใส่ท้องน้อยหนุ่มสก็อตต์ทำท่าจะเหนี่ยวไกปืน

"จะแข็งหรือไม่แข็งบอกมาซิ!" ยายแก่ขู่เอาเป็นเอาตาย

ถึงแม้จะหมดเรี่ยวหมดแรงแต่เพราะความกลัวตายหนุ่มสก็อตต์จึงสามารถบังคับตัวเองให้ลุกชันขึ้นได้หน่อยหนึ่ง แบบผงกหัวตอบรับ เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่า "อย่ายิงนะ...ผมยอมแล้วจ้า" ท่ามกลางความอกสั่นขวัญแขวนเมื่อปากกระบอกปืนจี้ใส่หน้าท้อง

จนกระทั่งในที่สุด (ที่สุดของที่สุด). หนุ่มสก็อตต์รอให้ยายแก่ทั้งสามผล็อยหลับไป แล้วพยายามเลื่อนกุญแจมือที่คล้องเสาเตียง รูดขึ้นไปด้านบน หลุดออกมาได้

เขาเล่า "ตอนที่ผมรูดสายโซ่ขึ้นไปด้านบนสุดของตัวเสา ไอ้เพดานเตียงมันเผยอขึ้นครับ ผมงัดขึ้นจนหลุดออกมาด้านหนึ่ง ก็เลยเป็นอิสระทั้ง ๆ ที่สองมือยังติดห่วงกุญแจ ผมแทบไม่เชื่อกับโชคลาภครั้งนี้..."

"ตอนนั้นผมเปลือยล่อนจ้อนนะครับ แต่ก็ย่องลงมาตามบันได ย่องมาถึงประตูหน้า พอออกจากบ้านผมก็วิ่งตื๋อสุดชีวิตจิตใจ วิ่งโทง ๆ ยังงั้นแหละ ใช้สองมือกุมกำบังของรัก...ก็ทำได้แค่นั้นยังดีกว่าไม่มีอะไรปิดเลย ผมนึกถึงภาพถ่ายนักมวยตอนชั่งน้ำหนักตัวก่อนขึ้นชก วิ่งไปเจอถนนสายหนึ่งและโบกรถที่ผ่านมาเข้าสู่ตัวเมือง..."

"ขอบคุณพระเจ้า มีชาวไร่คนหนึ่งหยุดรถรับผมอย่างไม่นึกหวาดหวั่นกับสภาพที่เค้าเห็นเลยนี่ดีนะ...ที่รถคันนั้นไม่ใช่ผู้หญิงขับ"

เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามจับกุมตัวคนร้ายทั้งสามได้ในที่สุด และตั้งข้อหาสามกระทงด้วยกัน คือ ลักพาตัว, ใช้อาวุธโดยผิดกฎหมาย และบ่ลุกปล้ำข่มขืน (เด็ก) จากการสอบประวัติคุณย่าทั้งสาม พบว่าเป็นแม่ม่ายสามีตายเรียบและมีหลาน ๆ รวมแล้วถึง 16 คนด้วยกัน

รายงานข่าวล่าสุดแจ้งว่าคุณย่าทั้งสามมีหวังเจอโทษหนัก เพราะไม่มีข้อแก้ต่างอย่างไรเลยนอกจาก "เป็นพวกเซ็กซ์วิตถารแกมซาดิสม์"

ส่วนหนุ่มสก็อตต์ขอลาออกจากงานส่งพิซซ่าโดยทันที

"ผมจะกลับเข้าเรียนในวิทยาลัยครับ" หนุ่มสก็อตต์งึมงำ □□

เรื่อง "อย่างว่า" แดนจิงโจ้

"สิบสาม มีนา" แปลและเรียบเรียง
จาก SEX IN AUSTRALIA
โดย GAEL KNEPFER

ต่อจากฉบับที่แล้ว

"แต่อย่างไรก็ตามเป็นเพราะฉันเป็นคนมีอารมณ์โรแมนติก ฉันชอบอะไรที่ดูดีให้ความรู้สึกที่ดี และฉันไม่มีปัญหาในการรอ ฉันชอบที่จะรอสักหน่อย ก่อนที่อะไรจะเกิดขึ้น ฉันชอบแสงสลัว ๆ การไซ้ต้นคอยาวนานและการเปลือยอยู่กับคู่รัก อาจมีผ้าบาง ๆ กั้นอยู่สักผืน นี่แหละอารมณ์ชวนสวาท"

"ฉันจะบอกอะไรให้คุณอย่างหนึ่งเอาไหม...ผู้ชายที่ไม่ได้นอนอยู่กับคุณหรือเป็นคนที่จับยาก พวกนี้จะให้เพศรสแก่คุณได้ดีกว่า เพราะว่าเขามักจะให้ความสนใจอย่างชนิดพิเศษกับใครก็ตามที่เขาออกไปนอนด้วย"

"ฉันอยากจะบอกว่าผู้หญิงที่อยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไรเลย ไม่ออกไปไหน ไม่พบปะหรือโผล่หน้าไปไหนต่อไหน สำหรับฉันแล้ว ผู้หญิงเหล่านี้ต้องการอย่างยิ่งสำหรับการทำรักให้กับตัวเองหรืออะไรทำนองนั้นที่มันสร้างความพึงพอใจให้กับหล่อน ความจริงพวกนี้น่าจะมีชีวิตเซ็กซ์ที่ร่ำรวยน่ะ

ฉันมีความเชื่ออยู่ว่าผู้หญิงเราน่ะจะคงความบริสุทธิ์อยู่ได้กระทั่งถึงจุดสุดยอดให้กับผู้ชายคนหนึ่ง และฉันคิดว่าพฤติกรรมทางเพศระหว่างหญิงและชายไม่ใช่เรื่องของความสุภาพหรือเป็นเรื่องโรแมนติก เซ็กซ์เป็นเรื่องของความรุนแรงและเป็นเรื่องของการกระทำ เป็นเรื่องของแอ็คชั่น เพราะฉะนั้นสิ่งที่คุณต้องการก็คือ การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้มันดีขึ้นนั่นเอง..."

★ ★ ★

มีโสเภณีหลายคนทีเดียวที่ยึดอาชีพนี้มานานนับเป็นปี ปีแล้ว ปีเล่า พวกผู้หญิงเหล่านี้ยึดอาชีพดังกล่าวมาตั้งแต่ยังอยู่ในวัยรุ่น และจนกระทั่งปัจจุบันพวกเธออายุปาเข้าไปสามสิบสี่สิบ ห้าสิบหรือแม้แต่หกสิบยังมีเลย...เหมือนมาร์กาเร็ตไง

นั่นเป็นงานที่พวกเธอเลือกเอาเอง เพราะในช่วงนั้นอาชีพดังกล่าวคือความรุ่งเรืองของยุคสมัย!

พวกเธอไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด พวกเธอไม่มั่วสุมเพื่อสิ่งเหล่านี้หรอกในช่วงเวลาดังกล่าว...พวกเธอมักบ่นกับการขอร่วมรักทางปากแก่กันและกัน (หลังจากที่เรื่องนี้ได้รับการต่อต้านอยู่นาน)

พวกหล่อนมองเห็นตัวเองอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง พวกเธอมีครอบครัวอยู่ที่บ้าน พวกเธอมีสองชีวิต และสำหรับพวกเด็ก ๆ บางทีพวกเขาคิดว่า แม่เป็นนางพยาบาลก็ยังมี

แต่ดูเหมือนว่าทุกวันนี้เฮโรอีนเข้ามามีบทบาททั้งในหมู่โสเภณีและคนหนุ่มคนสาวมันกลายมาเป็นส่วนหนึ่งที่พวกเขายากที่จะปฏิเสธ เด็ก ๆ พากันออกจากบ้านเพราะสภาพแวดล้อมและเพราะถูกดึงดูดไปยังศูนย์กลางของเมืองเพื่อพบกับสวรรค์และพวกที่มีชะตากรรมเดียวกัน?!

ทำอะไรเพื่อให้ได้มาซึ่งเงิน เริ่มมันที่บาร์ จูบไอ้หนุ่มสักคนจิ๊กกระเป๋า ดูเหมือนจะไม่มีใครสนใจใคร...

พวกผู้ชายก็ใช้เงินอย่างวูบวาบฟู่ฟ่าโปรยหว่านมันไปเรื่อยอาจจะซื้อสาวสักคนด้วย ราคา 20 เหรียญและพาหล่อนไปยังโรงแรมหรือไม่ก็ทำกันที่รถนั่นแหละ!

นั่นมันเรื่องการดำรงชีวิตกระเสือกกระสน และจากนั้นเด็กที่น่าสงสารก็เริ่มชีวิตที่ลำบากลำบนกว่าเข้าไปอีก ในโลกของคนตามท้องถนน...ยาเสพติดเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ที่สุด พวกเธอใช้มันสำหรับกล่อมอารมณ์ตัวเองให้สอดคล้องกับอาชีพโสเภณี และในไม่ช้าผู้หญิงเหล่านั้นจะทำงานไปด้วยความเคยชิน นับเป็นการจบสิ้นชีวิตแห่งวัยหนุ่มสาวอันน่ารื่นรมย์และแสนเปราะบาง

สังคมทุกวันนี้ดูจะมีทางเลือกน้อยกว่าสำหรับพวกเด็ก ๆ!!

โสเภณี

ดิฉันได้รับชื่อและสถานที่สำหรับติดต่อกับโสเภณีคนหนึ่ง เธอยินยอมที่จะพูดกับดิฉัน แต่เราไม่ได้กำหนดระยะเวลา

ดิฉันรู้ว่าเธอติดยาและดิฉันเองพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ทำให้การทำงานของเธอได้รับการกระทบกระเทือนในเวลากลางคืน

เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นเช้าแสนเยือกเย็นวันหนึ่ง 7.30 เช้าตรู่ ดิฉันเคาะประตูบ้านหลังหนึ่งในเขตของเมือง ดิฉันรู้สึกขยาดนิด ๆ ไม่มีใครอยู่บริเวณนั้นเลย ดิฉันเคาะอีกครั้ง...

"ใครว่ะ" น้ำเสียงผู้หญิงเอาเรื่องทีเดียว

"เกิล, ฉันมาสัมภาษณ์คุณไง"

"อ้อ...เหรอ โอเค.เดี๋ยวน่ะสักครู่หนึ่ง"

ดิฉันดีใจที่เธอจำได้?!

ประตูเปิดออก...

ผู้หญิงร่างระหง ผมทองนางหนึ่งนุ่งเสื้อเชิ้ตผู้ชายปิดหน้าอกผิวหนังของเธอมันเหมือนกับผิวเครื่องลายครามดวงตาเป็นประกายและสวยงาม

"เข้ามาข้างในซิ...ฉันเพิ่งจะเข้านอน เพิ่งเข้านอนเมื่อกี้นี้เอง"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นวลนาง

> ★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★
> "การไซ้ต้นคอยาวนานและการเปลือยอยู่กับคู่รัก อาจมีผ้าบาง ๆ กั้นอยู่สักผืน"

สะพานรัก

สะพานแห่งนี้อยู่ใน... จังหวัดนนทบุรี ฉันจะไม่ขอเอ่ยชื่อของมันหรอก ถ้าพูดออกไปมีหวังคนรู้เลยว่าฉันเป็นคนเขียนเรื่องนี้ แล้วฉันก็จะต้องเสียชื่อมากมาย เพื่อน ๆ ก็คงจะมองหน้ากันไม่ติด เพราะบ้านฉันอยู่ใกล้กับสะพานแห่งนี้มากค่ะ และอีกอย่างเพื่อน ๆ ก็เห็นกันอยู่บ่อย ๆ ว่าฉันนั่งคุยกับเขาที่ใต้สะพาน

เขาเป็นผู้ชายหน้าตาหล่อดีมากค่ะ ฉันชอบเขาก็ที่ตรงนี้แหละ และอีกอย่างเขาไม่ใช่คนขี้อาย เขามักพูดและทำอะไรอย่างไม่อ้อมค้อม

ระหว่างที่เรานั่งพร่ำพรอดกันอยู่ที่ใต้สะพานนั้น ถ้าเป็นตอนค่ำ ๆ เขาก็จะกอดจูบใช้มือใช้นิ้วเป็นพัลวัน

“อย่านะ...บอกว่าอย่า”

“ก็จะหวงเอาไว้ให้ใครอีกเล่า ไหนว่ารักพี่ไง รักพี่ก็ให้พี่เสียซิ”

“ยังไม่ถึงเวลา”

“มันถึงตั้งนานแล้วล่ะ เธอก็รู้ดีนี่น่า แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้”

เรามักพูดจาตอบโต้กันด้วยประโยคคำพูดดังกล่าว ซึ่งเห็นชัด ๆ เลยใช่ไหมคะว่าเขามักจะพูดเอาแต่ได้ฝ่ายเดียว

คืนหนึ่ง เราไปเที่ยวดูหนังกันที่วัดแถวนั้น งานศพคนมีเงินเขาจัดให้มีมหรสพด้วย กลับกันมาดึกมากทีเดียว ราวตีสองตีสามเห็นจะได้

แทนที่เขาจะส่งฉันเข้าบ้าน ไม่หรอกค่ะ เขาจูงมือฉันแวะเข้าไปใต้สะพานก่อนขอกอดขอจูบ และล้วงโน่นล้วงนี่ตามแบบมืออยู่ไม่สุขของเขานั่นแหละ

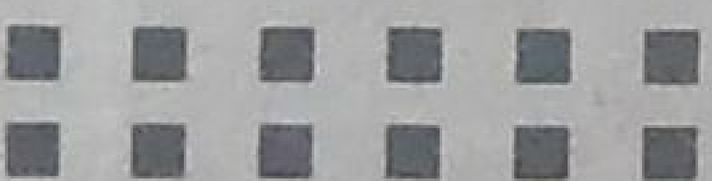

“ทำล้วงดีไปเถอะ เดี๋ยวก็ล้วงเข้าให้บ้างหรอก”

ฉันพูดเล่น ๆ แต่เขากลับทึกทักเอาเป็นจริงเป็นจัง ดันรูดซิปกางเกงดังคว้าก

“เอาเลยยอดรัก อยากจะทำอะไรก็ได้”

แล้วเขาก็งัดมันออกมาอย่างไม่อายเลย แสงไฟที่ส่องลอดเข้ามาเพียงราง ๆ ทำให้ฉันเห็นรูปร่างหน้าตาของมัน ซึ่งเจ้าสิ่งนี้ดิฉันไม่เคยเห็นมาก่อน เคยเห็นแต่ของน้องชายซึ่งมีขนาดเล็กนิดเดียว

พอเขาบดส่ายอย่างอัดแน่น ฉันก็ได้รับรสรักอย่างเป็นเรื่องเป็นราวขึ้น

แต่ไอ้อันนี้ มันไม่ใช่ของเด็ก มันใหญ่ ใหญ่มากทีเดียวแหละค่ะ ฉันนึกไม่ถึงว่าทำไมมันจึงได้ใหญ่อย่างนี้ ฉันคิดว่ามันจะอันย่อม ๆ เสียได้

เขาจับมือของฉันจะให้ไปจับมันเล่น ฉันก็ทำใจกล้า จับก็จับ บอกกับตัวเองอย่างนั้น แล้วก็คว้าจับเอาไว้เต็มมือเลย ปรากฏว่าเขาชอบมาก บอกให้ฉันเอามือรูดมันด้วย

“รูดยังไง”

“ก็รูดเข้ารูดออก”

“ยังงี้น่ะหรือ”

ฉันลองทำดู ซึ่งเขาก็พยักหน้าบอกว่าใช่แล้ว

“แต่ให้มันเร็ว ๆ กว่านั้นอีกจะยอดเยี่ยมมากเลย”

ฉันทำได้ ฉันรูดเร็ว เขาส่งเสียงคราง เสียงครางของเขาทำให้ฉันเร่งมือขึ้นอีก เขาก็ยิ่งครางดังเป็นลำดับ พอถึงจุดหนึ่งฉันต้องหยุดทำ เพราะเขาชักจะครางดังเกินไปเสียแล้ว

พอฉันหยุด เขาก็ผลักร่างของฉันนอนหงายลงอย่างไม่เป็นท่า หลังจากนั้นร่างของเขาก็คร่อมทับเอาไว้ ถลกชายกระโปรงที่ฉันนุ่ง กางเกงชั้นในอันเกะกะถูกเขารูดหลุดไป เพียงไม่ถึงอึดใจ เขาก็ป้อนดุ้นอันเขื่องเข้าไปตึงตื้ออยู่ในของฉันเป็นที่เรียบร้อย

“อย่า...เจ็บจังเลย”

ฉันร้องอย่างต้องการให้เขาหยุดยั้ง

“แต่พี่กำลังมันส์นี่ หยุดได้ไง”

เขาอุตส่าห์ตอบด้วยเสียงหื่น ๆ

เวลาผ่านไปสักพักหนึ่ง ฉันชักค่อยยังชั่วขึ้น คือค่อยมีความรู้สึกเจ็บแสบน้อยลงความเสียวก็เริ่มปรากฏขึ้นมาไร ๆ

พอเขาบดส่ายอย่างอัดแน่น ฉันก็ได้รับรสรักอย่างเป็นเรื่องเป็นราวขึ้น ทำให้ฉันถึงกับส่ายร่อนตอบรับแรงโหมของเขา

“ชักมันส์แล้วล่ะซี”

เขา ไม่น่าพูดออกมาเลย แต่ฉันในขณะนั้นก็เหมือนกับคนที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความรู้สึกอันประหลาด ๆ ฉันไม่ตอบ หากแต่ร่อนรับการขย่มของเขาอย่างไม่ลดละ

กว่าที่เราจะเสร็จเรื่องกัน เนื้อตัวของเราก็มอมแมมฝุ่นกันไปหมด โดยเฉพาะฉัน กลับไปบ้านต้องรีบอาบน้ำก่อนที่ใครจะมาเห็นเข้า

ตอนเข้าห้องน้ำ ฉันสำรวจดูของตัวเอง

โอ้โฮ...มันคงโดนเข้าไปหนักมาก ถึงกับยังไม่เข้าที่เข้าทาง ยังแยกยิ้มอยู่เลยค่ะ จนกระทั่งตอนเช้าจึงรู้สึกว่ามันดีขึ้น

ต.สะพานรัก

รักแรก แทรกลึก

ที่ใกล้ ๆ กับบ้านของหนูมีอู่ซ่อมรถอยู่แห่งหนึ่ง พวกช่างที่อยู่ในอู่ต่างชอบแซวหนูเรื่อยเลย เวลาที่หนูเดินผ่านหน้าอู่ แต่หนูไม่เคยให้ความสนใจพวกเขาคนใดคนหนึ่งเลย

จนกระทั่งมีคนงานเข้ามาเพิ่มหนึ่งคน เขาคนนี้ไม่เคยแซวหนูเลย เขาเป็นคนค่อนข้างเงียบขรึม เจ้าของอู่รู้จักกับพ่อของหนู เขายังเคยพูดถึงคนงานใหม่ว่าเป็นคนขยันทำงานและเป็นคนที่มีฝีมือเสียด้วย

เขาอายุอยู่ในราว 20 ปี หน้าตาก็ใช้ได้ รูปร่างสูง ๆ เขาไว้ผมยาวพอควรไม่ถึงกับรุงรังหรอกค่ะ เวลาที่เขาสวนทางกับหนูเขาก็มักมองแว่บหนึ่ง แล้วเขาก็หลบตาไปเหมือนเขิน ๆ

วันหนึ่งเจ้าของอู่มาหาพ่อที่บ้าน ก็พาเขามาด้วย ซึ่งในตอนนี้เขากลายเป็นคนสนิทเจ้าของอู่ไปแล้ว ขับรถให้เจ้าของอู่นั่งเป็นบางครั้งบางคราว

เจ้าของอู่นั่งคุยกับพ่ออยู่ที่ในบ้าน ส่วนเขานั่งอยู่ที่หน้าบ้าน พ่อให้หนูเอาน้ำเย็นแก้วหนึ่งมาให้เขา หนูก็ทำตามที่พ่อบอก

พอยื่นน้ำเย็นแก้วนั้นให้ เขาก็เงยหน้ามองและพูดคำขอบคุณเพียงแผ่วเบา และเขาไม่กล้ามองสบตาหนูด้วย

แต่หนูมีความรู้สึกอยากคุยกับเขา มันก็เป็นเรื่องแปลกดีเหมือนกัน ตามธรรมดาแล้วหนูไม่เคยคิดอยากคุยกับผู้ชายคนไหนเลย ยิ่งพวกที่คอยตามตื๊อด้วยแล้ว หนูยิ่งต้องพยายามหนีให้ไกล

แต่สำหรับคนนี้...บอกแล้วไงว่าหนูเกิดความรู้สึกแปลก ๆ

เมื่อเขาไม่ยอมเอ่ยปากชวนหนูคุย หนูก็เลยเป็นฝ่ายพูดกับเขาขึ้นก่อน ก็เรื่องการทำงานของเขานั่นแหละค่ะ ทำนองว่าอยู่ที่อู่ทำงานเหนื่อยมากไหม

เขาก็ตอบว่า..."ไม่เหนื่อยหรอกครับ งานหนักแต่ไม่เหนื่อยเพราะเจ้าของอู่ให้ความเป็นกันเองดี"

แล้วเขาก็เงียบไปอีกนาน หนูเองก็ไม่รู้จะถามอะไรต่อไป นึกอยู่ตั้งนานว่าจะถามอะไร แล้วก็นึกออก นั่นก็คืออยากรู้ว่าเขาเป็นคนจังหวัดอะไร

"ผมอยู่จังหวัดทางภาคอีสานครับ"

"ภาคอีสานไม่ได้มีจังหวัดเดียวนี่คะ แล้วฉันจะรู้ได้ยังไงว่าจังหวัดไหน"

เขายิ้มอาย ๆ แล้วก็บอกว่าเขาอยู่จังหวัดขอนแก่น

"แถวนั้นมีอะไรน่าเที่ยวบ้างก็ไม่รู้นะคะ"

"ผมไม่ใช่คนชอบเที่ยวหรอกครับ ไม่ค่อยรู้อะไรมาก"

แล้วเราก็ต่างเงียบกันไปเป็นครู่ใหญ่ ๆ สุดท้ายหนูต้องเดินผละจากไปเพราะไม่รู้จะพูดอะไรอีกแล้ว

ครั้งนี้เองที่เราได้เสียกันโดยที่เขาก็ไม่ค่อยเป็นนัก

แล้วเขาก็กลับพร้อมเจ้าของอู่หลังจากคุยกับพ่อของหนูเรียบร้อยแล้ว

เย็นวันหนึ่งหนูเจอเขาที่ตลาดข้างตึกแถว เขาไม่กล้าเข้ามาทักหรอก แต่หนูแกล้งเดินเฉียดไปที่เขากำลังยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่ ปรากฏว่าเขากำลังจะเข้าร้านอาหาร พอหนูเข้าไปทักเขาก็วางหน้าไม่ค่อยถูก คล้ายตัดสินใจไม่ได้ว่าจะชวนหนูเข้าไปในร้านอาหารดีหรือไม่ แต่แล้วเขาก็เอ่ยปากชวน หนูก็ทำลังเลครู่หนึ่งแล้วจึงเข้าไปกับเขา

เขาสั่งข้าวกิน ส่วนหนูขอน้ำอัดลมขวดเดียว

เราคุยกันไม่มากนัก แต่เรามองสบตากันเสียมากกว่า ตอนนี้เขากล้ามองสบตากันหนูมากขึ้น และก็สบอยู่นาน ๆ เขาคงเริ่มเข้าใจแล้วว่าหนูมีความรู้สึกอย่างไรต่อเขา

จากวันนั้นนั่นเอง เราก็สนิทสนมกัน เขาหาโอกาสชวนหนูไปดูหนังหลายครั้ง สุดท้ายพอถึงวันหนึ่งเขาก็สารภาพรักกับหนู แต่รู้สึกว่าเขาจะพูดออกมาได้นั้นมันช่างยากเย็นเสียเหลือเกิน

แล้วตอนที่เขาพาหนูเข้าโรงแรมนั้น เขาก็ทำท่าทางแปลก ๆ โดยวันนั้นเขาขับรถของเจ้านายมาเอง

เขาบอกว่าขอยืมเจ้านายแล้ว บอกว่าจะพาสาวเที่ยว

เขาพาหนูเข้าโรงแรม เราไม่ได้เสียกันหรอก แต่เราก็กอดจูบกันอยู่นาน

เขาว่าเขารักหนูและเขาจะพยายามสร้างฐานะให้ดีขึ้นเพื่อจะได้สู่ขอหนูแล้วแต่งงานกัน

รู้สึกว่าเขาเป็นคนมีความคิดดีมากค่ะ หนูก็ยอมรับว่ารักเขา และเขาเป็นผู้ชายคนแรกสำหรับหนู และเป็นรักครั้งแรกของหนูด้วย

ต่อมาไม่นานนักเขาก็พาหนูเข้าม่านรูดอีก ครั้งนี้เองที่เราได้เสียกัน โดยที่เขาก็ไม่ค่อยเป็นนัก เงอะ ๆ งะ ๆ อยู่ตั้งนานกว่าจะลงมือได้

แต่หนูก็ประทับใจ ที่เขามีความนุ่มนวลกับหนูมาก และคอยห่วงว่าหนูจะมีความรู้สึกอย่างไรต่อการกระทำของเขา และตอนที่เราทำกันเสร็จแล้วเขายังนอนกอดหนูอยู่ตั้งนาน เฝ้าลูบจูบชมหนูอยู่ไม่ห่าง

มันเป็นรักแรกที่แทรกลึกลงในหัวใจของหนู หนูรักเขามาก

แต่แล้วความรักของเราก็พบกับอุปสรรคเมื่อผู้ใหญ่ทางฝ่ายหนูรู้เรื่องนี้เข้า สั่งห้ามไม่ให้คบหากับเขา และชี้ให้เห็นว่าฐานะของครอบครัวต่างกันมาก และแม่ไม่อยากให้หนูได้แฟนเป็นคนทางภาคอีสาน ไม่ว่าหนูจะอ้างเหตุผลอย่างไรแม่ก็ไม่ฟัง หนูเองก็ไม่อยากฟังแม่เหมือนกัน

แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็ออกจากอู่ไปเพราะพ่อไปพูดกับเจ้าของอู่ เจ้าของอู่จัดการขอให้เขาออกไปโดยที่เขาไม่กล้ามาที่บ้านหนูอีกเลยค่ะ

รักแรกจึงกลายเป็นความหลังค่ะ

นิด

นอน เป็น เพื่อน

แม้ว่าหล่อนจะเคยเป็นผู้หญิงไม่ดีมาก่อน แต่ผมก็ชอบหล่อนครับ หล่อนเลิกมันมานานแล้ว หันมาหาอาชีพค้าขายสินค้าซึ่งต้องกินต้องใช้อยู่ที่หน้าซอยเข้าบ้าน มีพวกผู้ชายมาชอบหล่อนเยอะเหมือนกัน เพราะหล่อนเป็นคนขยันทำมาหากิน

พวกที่มาเกาะแกะกับหล่อนก็หวังจะเล่นหล่อนฟรีเท่านั้น ผมเคยได้ยินพวกเขาคุยกันอย่างสนุกสนาน พวกเขาอยากรู้ว่าหล่อนจะเด็ดขาดสักขนาดไหน หลังจากที่เลิกอาชีพค้าเนื้อสดมาเสียนาน

หล่อนเคยไปอยู่ทางใต้มาหลายปีครับ ใครก็รู้ว่าหล่อนไปทำอาชีพอะไร แต่ตอนกลับมาหล่อนก็มีเงินมาเป็นก้อนและเปิดร้านค้า

ผู้ชายที่อยากได้หล่อนและแต่งงานกับหล่อนนั้นไม่เห็นมีใครสักคน แถวบ้านผมเขาถือกันมากทีเดียว ผู้หญิงอย่างหล่อน หมายถึงมีอาชีพไม่ดีมาก่อน จะไม่มีใครอยากได้ทำเมียหรอกครับ ถือกันว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี

ผมเองก็เพิ่งเป็นหนุ่ม เพิ่งรู้สึกชอบผู้หญิง ผมมันก็เป็นคนแปลกเสียด้วย สาว ๆ รุ่น ๆ ก็ไม่สนใจ ดันผ่าไปชอบหล่อนซึ่งอยู่ในวัยสาวใหญ่แล้ว

ผมไปขลุกอยู่ที่ร้านของหล่อนบ่อย ๆ ผมว่าหล่อนก็คงจะต้องรู้บ้างล่ะครับว่าผมคิดอย่างไรกับหล่อน

ในช่วงหนึ่ง แถวบ้านมีข่าวการปล้นจี้หนาหูมาก ร้านค้าหลายร้านโดนจี้โดนปล้นหล่อนเองก็กลัวว่าสักวันหนึ่งจะมาถึงตาหล่อนบ้าง หล่อนต้องการหาคนอยู่ที่ร้านเป็นเพื่อนในยามกลางคืน

หล่อนไปพูดเรื่องนี้กับแม่ของผม แม่บอกว่าจะให้พ่อไปอยู่เป็นเพื่อนในตอนหัวค่ำจะเอาไหม หล่อนก็ว่าเป็นพระคุณอย่างมากทีเดียว

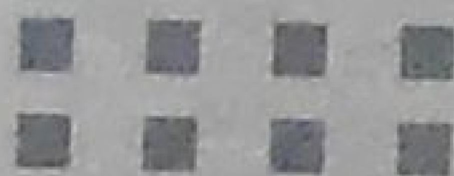
แล้วพ่อผมก็ไปอยู่เป็นเพื่อนหล่อนในตอนหัวค่ำ พอดึกหน่อยพ่อก็จะกลับมานอนบ้านทำให้คนที่ผ่านไปมาเห็นว่าหล่อนไม่ได้อยู่คนเดียว

ที่แม่ให้พ่อไปอยู่เพื่อนนั้นก็เพราะว่าแม่กับหล่อนเคยชอบพอกันมาก่อน ก่อนที่หล่อนจะไปทำงานทางใต้

แต่แล้วคืนหนึ่งพ่อก็กลับมาพูดกับแม่ว่า พ่อไม่อยากไปที่ร้านนั้นอีกแล้ว เพราะท่าทางของหล่อนไม่ดีเสียเลย ทำนองว่า อยากจะมีสัมพันธ์กับพ่อนั่นแหละ

ผมแอบได้ยินพ่อบอกกับแม่และแม่ก็บอกกับพ่อว่า ถ้าอย่างนั้นจะทำอย่างไรดีล่ะสงสารหล่อน เพราะหล่อนไม่มีใครจริง ๆ แล้วแม่ก็บอกว่าจะให้ผม ไปอยู่เป็นเพื่อนหล่อนแทนพ่อ พ่อก็ไม่ว่าอะไร

พอถึงตอนเช้า ผมก็ได้รับคำสั่งจากแม่ให้ไปอยู่เป็นเพื่อนหล่อนตอนกลางคืน และบอกว่าตามใจผมจะกลับมานอนบ้านในตอนดึก หรือว่าจะนอนค้างที่ร้านของหล่อนตลอดคืนก็ไม่ว่า

หล่อนทอดสะพานคอนกรีตให้แล้ว ผมไม่รอช้าหรอกครับ

แล้วตอนสาย ๆ แม่ก็พาผมไปที่ร้าน อธิบายให้หล่อนเข้าใจซึ่งหล่อนมีสีหน้าแปลก ๆ แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร เพียงแต่มองหน้าผมยิ้ม ๆ ทำนองยินดีต้อนรับ

คืนนั้นผมนอนค้างที่ร้านของหล่อน หล่อนแต่งชุดนอนบางเบา มองเห็นโปร่งไปหมด หล่อนมีอะไรอยู่ที่ไหนบ้าง และมีขนาดไหน ผมก็เห็นหมดนั่นแหละ อย่างนี้นี่เล่าพ่อถึงได้อยู่ไม่ได้ บางทีพ่ออาจเกือบอดใจไม่ไหวไปหลายครั้ง

เพียงคืนแรกที่ผ่านไป ผมก็กระวนกระวายใจไม่เป็นอันหลับนอน ผมนอนค้างทั้งคืนโดยไม่หลับสนิท

พอคืนต่อมา ก็เป็นอย่างเดิมอีก ผมนอนพลิกตัวอยู่ไปมา นอนกันคนละมุ้งกับหล่อน แต่หล่อนก็รู้ว่าผมนอนไม่หลับ เพราะได้ยินเสียงพลิกตัว หล่อนก็ถามผมว่าเป็นอะไรไปเล่า นอนไม่หลับหรือ

"นอนคนเดียวกลัวผีล่ะซีมานอนในมุ้งฉันก็ได้นะ"

เอาแล้วซี... หล่อนทอดสะพานคอนกรีตให้แล้ว ผมไม่รอช้าหรอกครับ รีบไปนอนร่วมมุ้งกับหล่อน

ผลที่ปรากฏออกมาในตอนดึก หล่อนมาก่ายกอดผม และไม่เพียงแต่ก่ายกอดยังเอามือลูบคลำสิ่งที่เก็บซ่อนอยู่ในกางเกงผมอีกด้วย

หล่อนเป็นผู้หญิงที่ช่ำชองในเชิงโลกีย์ หล่อนทำไมจะไม่รู้ว่าหล่อนเป็นต่อผมอย่างมาก แค่เอามือคลำก็รู้แล้วว่าผมมีความรู้สึกอย่างไรต่อหล่อน หล่อนก็จึงไม่ได้พูดอะไรมากเพียงแต่บอกให้ผมนอนนิ่ง ๆ จากนั้นหล่อนก็เป็นคนเปิดฉากการแสดงอันยิ่งใหญ่มโหฬารขึ้นผมนอนตัวเกร็ง

เด็ดขาดอะไรอย่างนั้น... หล่อนแสดงได้ถึงใจดีจริง ๆ ผมคงจะไม่มีวันลืมครั้งแรกของชีวิตคืนนั้นได้เลย

คืนนั้น หล่อนพร่ำสอนให้ผมเป็นนักแสดงบ้าง ซึ่งผมก็พยายามอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ครั้งแล้วครั้งเล่าที่หล่อนพยายามปลุกปั้นให้ผมเป็นพระเอก ผมก็มีความพยายามจะเป็นพระเอกให้ได้ แต่ถึงอย่างไรผมก็ต้องยอมรับว่าให้หล่อนเป็นตัวเอกนั่นแหละดีแล้วเพราะเป็นได้ดีมากที่สุด

จากคืนนั้น ผมก็เลยไม่ค่อยจะห่างร้านนั้น พ่อแม่คงแปลกใจอยู่เหมือนกัน แต่ก็ไม่มีใครถามและผมก็ไม่บอก มันเรื่องอะไรเล่าครับ บอกไปเดี๋ยวก็อดฝึกฝนการแสดงน่ะซีครับ จริงไหม

ช.หนองเสือ

เธอ อารมณ์ค้าง

ผมมีแฟนคนหนึ่ง อายุตอนนั้น 17 ปี เธอสวยดีครับ ปากแดง ผมยาว เป็นคนค่อนข้างจะขี้อาย อะไรนิดอะไรหน่อยก็เอียงอายหน้าแดงไปหมด

เธอมาที่ห้องพักผมบ่อย ๆ แต่เธอไม่ยอมให้ผมได้ตัวเธอ เธอจะแสดงอาการขัดขืนอย่างมาก ข่วนผม จิกผม เลือดไหลซิบ ๆ ไปหมด

แต่ผมก็ไม่เคยละความพยายามเลยครับ

ผมก็ถามเธอว่า ไม่รักพี่ใช่ไหม จึงได้ทำอย่างนี้

เธอก็ตอบว่า ไม่รักแล้วจะมาที่ห้องพี่ทำไม ขอให้เข้าใจบ้าง ฉันเป็นผู้หญิงนะมันมีแต่ทางเสียหาย

ผมก็พูดว่า พี่ก็รักเธอจริง ๆ นี่ ไม่ได้หวังหลอกลวงสักหน่อย

เธอส่ายหน้า ตอบว่า ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มันไม่มีหลักประกันอะไรที่จะเชื่อได้ว่าพี่จริงใจ

ผมก็พูดกับเธอว่า พี่สาบานเอ้า ถ้าพี่เปลี่ยนใจเป็นอื่น ขอให้พี่มีอันเป็นไป

อย่างนั้นแล้ว เธอก็ยังไม่ยอมเป็นของผมอยู่ดี

ผมเคยได้ยินคนพูดกันว่า ผู้หญิงถ้าลงได้มีอารมณ์ทางเพศอย่างเต็มที่ พูดง่าย ๆ ก็คือเมื่อเธอมีความอยากเต็มที่ เธอจะยอมทุกอย่าง ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ตาม

ผมคิดว่าวิธีที่ค่อนข้างจะสกปรกสักหน่อย คืออยากทำให้เธอมีอารมณ์มาก ๆ เสียก่อนผมก็เลยไปคุยกับเพื่อนคนหนึ่ง เป็นเพื่อนรุ่นพี่ คนนี้เขาเก่งเรื่องผู้หญิง เขาก็แนะนำว่าต้องกอดจูบเล้าโลมให้มาก ๆ แล้วเธอก็จะเกิดอารมณ์ขึ้นมาเอง

ผมก็บอกเขาไปว่า ผมทั้งกอดทั้งจูบและทั้งปล้ำแล้ว เธอก็ยังไม่ยอมอยู่ดี

เขาได้ยินอย่างนั้น ก็แนะนำวิธีการใหม่อีก นั่นคือให้ผมหาหนังสือโป๊ไปให้เธออ่านแล้วพอเธออ่านมันแล้ว เธอก็จะเกิดอารมณ์ขึ้นมาเอง ทีนี้เรื่องยากจะกลายเป็นเรื่องปอกกล้วยเข้าปาก

แต่ผมไม่มีหนังสือพรรค์อย่างว่านั้นสักเล่ม ผมก็ถามว่าเขามีบ้างไหม

มีซี เขาว่า และก็หยิบมาให้ผมหนึ่งเล่ม

คืนนั้น ผมกลับไปห้อง ผมก็นอนอ่านหนังสือเล่มนั้น มันมีทั้งเรื่องและรูปประกอบอันน่าดูชมเป็นรูปภาพที่เห็นกันอย่างจะจะเลยทีเดียว เห็นแม้กระทั่งกำลังสวมสอดใส่กันอยู่

ผมนอนอ่านอยู่คนเดียว เกิดอารมณ์จังเลย เชื่อไหมครับ กว่าจะอ่านหมดเล่ม ผมต้องช่วยตัวเองเป็นระยะ ๆ จำได้ว่าสี่ครั้งด้วยกัน

เนื้อเรื่องมันมากที่สุด รูปภาพก็เด็ดดวงจริง ๆ

มันเป็นคืนวันเสาร์ ผมเลยนอนดึกได้ พรุ่งนี้ไม่ต้องรีบตื่น

ตอนสาย ๆ หน่อยของวันอาทิตย์ เธอก็มาหาผม นุ่งกระโปรงมาด้วย

■ ■ ■ ■

เธอยอมให้ผมสอดใส่โดยไม่ขัดขืนเลย ผมร่วมรักกับเธอด้วยความตื่นเต้น

■ ■ ■ ■

แหม-ผมชอบให้เธอนุ่งกระโปรงมาแบบนี้ครับ ช่วงขาเธอสวยดี และมันสะดวกแก่ผมด้วย สบายกว่าตอนเธอนุ่งกางเกงมากนัก

ผมแกล้งเอาหนังสือเล่มนั้นวางเกะกะไว้แถวเตียงนอน เธอมาทีไรก็มักไปนั่งเล่นที่ริมเตียงเสมอ ๆ

เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้เธอพบหนังสือตอนที่ผมไม่อยู่ในห้อง ดังนั้น ผมจึงขอตัวออกไปซื้ออาหารมากินกัน และบอกให้เธอเฝ้าห้องไว้ก่อน

ผมกระหยิ่มยิ้มย่องออกมาจากห้อง ซื้อโน่นซื้อนี่อยู่เป็นนานกะว่าให้เธออ่านไปสักพักหนึ่งก่อน แบบว่าเมื่อไปถึงเธอก็กำลังอยากอยู่พอดี

เมื่อคะเนว่าทุกอย่างจะได้ผลดีแล้ว ผมก็ย่องเข้าไป แอบดูที่ข้างประตูก่อน เห็นเธอกำลังนอนอ่านหนังสือเล่มนั้นอยู่ อย่างขะมักเขม้น มือหนึ่งเลื่อนลงไปโลมลูบเนินเนื้อของตัวเอง แล้วช่วงหนึ่งก็ถึงกับถลกชายกระโปรงขึ้นมา ผมเห็นชัดทีเดียวว่าเธอดึงกางเกงชั้นในลงไป แล้วเอาปลายนิ้วทำบางสิ่งบางอย่างตรงนั้น

ลงได้อย่างนี้แล้ว ก็เป็นอันแน่ใจได้แล้วว่าเธอกำลังพร้อมอย่างที่สุด

ผมเคาะประตูกุก ๆ เธอคงตกใจ มีเสียงดังเกิดขึ้น พักหนึ่งเธอก็มาเปิดประตูรับ ผมมองใบหน้า เห็นใบหน้านั้นแดงก่ำอย่างคนมีอารมณ์เพศอย่างมาก

แล้วผมก็เหลือบหางตาดูตรงที่ผมวางหนังสือเอาไว้ ปรากฏว่ามันวางอยู่ที่เดิมเพียงแต่ตอนที่ผมวางเอาทางหน้าปกขึ้น แต่ตอนนี้ ด้านหลังปกกลับเผยตัวอยู่

ผมไม่ทำให้เธอรู้ว่าผมรู้เท่าทัน แกล้งชวนเธอกินโน่นกินนี่ เธอก็บอกว่ายังไม่หิวเลย และเป็นฝ่ายชวนผมพูดเรื่องที่มันใกล้เคียงกับหนังสือเล่มนั้น

เธอคงอยากให้ผมเอ่ยถึงหนังสือเล่มดังกล่าว แต่ผมทำเป็นไม่รู้เรื่อง มันยิ่งทำให้เธอมีท่าทางอยากมากยิ่งขึ้น

เมื่อเธอยังไม่อยากกิน ผมจึงนั่งคุยกับเธอ และเริ่มจับมือถือแขน ซึ่งถ้าเป็นเมื่อก่อนนี้เธอจะสะบัดแขนหนี แต่ในวันนี้เธอกลับยอมให้ผมแตะต้องร่างกายของเธอโดยไม่ว่าอะไร

ผมจึงกอดและจูบเธอ ซึ่งเธอก็โอนอ่อนผ่อนตามโดยดี ผมจึงเล้าโลมเธอหนักหน่วงยิ่งขึ้น เธอก็ยิ่งอ่อนระทวยไปทั้งร่าง จนในที่สุดผมก็เปลื้องเสื้อผ้าเธอได้หมด

เธอยอมให้ผมสอดใส่โดยไม่ขัดขืนเลย ผมร่วมรักกับเธอด้วยความตื่นเต้น เวลาเพียงแป๊บเดียวผมก็เสร็จแล้ว

เห็นชัดว่าเธออารมณ์ค้างจะให้ผมร่วมอีก แต่มันคงเป็นเพราะความเพลียตั้งแต่เมื่อคืน ที่ผมสำเร็จกิจด้วยมือไปถึงสี่ครั้งด้วยกัน จึงทำให้ผมไม่อาจตอบสนองเธอได้

เธออารมณ์ค้างอยู่อย่างมาก ผมเจ็บใจตัวเองจริง ๆ ครับ

ก้าจาย

ความหมายของผู้ชาย

หนูอายุ 16 ปี เป็นเด็กที่มีความประพฤติเรียบร้อยมาโดยตลอด ไม่เคยข้องแวะกับเพศตรงข้าม

เพื่อน ๆ ของหนู ล้วนมีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น และเพื่อน ๆ ก็เป็นเด็กดี อยู่ในโอวาทของพ่อแม่ทั้งนั้น ถ้าเพื่อนคนไหน มีความประพฤติออกนอกลู่นอกทาง หนูกับเพื่อน ๆ กลุ่มนั้นก็จะไม่คบหาด้วย เพราะจะทำให้เสื่อมเสียกันไปทั้งกลุ่ม พวกเรามีข้อตกลงกันอย่างนี้แหละค่ะ

คืนหนึ่ง ที่วัดห่างจากบ้านราวหนึ่งกิโลเมตร มีงานประจำปี เพื่อน ๆ ก็มาชวนหนูไปเที่ยว งานนั้นมีมหรสพหลายอย่าง ดูกันเพลิดเพลิน เดินเที่ยวกันอย่างมีความสุขและสนุก

แต่แล้วเดินกันไป เดินกันมา เพราะคนเยอะ เลยทำให้หนูเกิดพลัดหลงกับเพื่อน ๆ แต่ก็ไม่รู้สึกกลัวนัก เพราะบ้านอยู่ไม่ห่าง เดินกลับได้ คิดว่ามีเพื่อนร่วมทางอยู่แล้ว

แต่ก็ไม่ค่อยชอบนักที่จะต้องเดินเที่ยวตามลำพังคนเดียว มันหมดสนุก

หนูเดินตามหาเพื่อนทั่วบริเวณงานวัด แต่ก็หายากมาก เพราะคนเยอะ สุดท้ายก็นึกเซ็งอยากกลับบ้านเสียแล้ว

ตอนนั้นเวลามันยังไม่ดึกเท่าไร เพื่อนร่วมทางก็หายาก เพราะคนเขายังชมงานกันไม่หน่ำใจ

หนูตัดสินใจว่าเดินกลับคนเดียวก็คงได้ แค่นี้เอง วิ่งบ้างเดินบ้างเดี๋ยวก็ถึง

แล้วหนูก็ออกจากบริเวณงานเดินไปตามทางซึ่งค่อนข้างเปลี่ยว มีบ้านเรือนอยู่ตามข้างทาง แต่เวลานี้มันก็ออกจะมืด อาศัยเพียงแสงจันทร์ข้างแรมเท่านั้น และในบ้านเรือนเหล่านั้น ต่างก็ดับไฟมืดและเงียบ เจ้าของบ้านคงไปเที่ยวงานวัดกันหมด

หนูนึกกลัว ๆ อยู่บ้างเหมือนกัน แต่ไม่มากนัก เพราะเส้นทางนี้ในยามกลางวันก็เคยสัญจรผ่านอยู่เป็นประจำ

ระหว่างทาง อีกไม่เท่าไรก็จะถึงบ้านอยู่แล้ว หนูเดินสวนทางกับผู้ชายคนหนึ่งก็ยังไม่รู้ว่าเป็นใคร เพราะเห็นหน้าไม่ถนัด จนเขาเข้ามาใกล้จึงได้รู้ว่าเป็นพี่ผู้ชายคนหนึ่งที่หนูรู้จักดี

พี่คนนั้นเขาก็ถามหนูว่าทำไมรีบกลับเสียล่ะ หนูก็บอกว่าหลงกับเพื่อน เขาก็ชวนหนูกลับไปดูงานอีก และบอกว่าจะช่วยตามหาเพื่อนให้ด้วย

พี่คนที่ว่านี้ บ้านของเขาอยู่ไม่ห่างจากบ้านของหนู เขายังอยู่ในวัยเรียนและเป็นคนมีความประพฤติไม่เสื่อมเสีย

เขาระดมจูบหนูไปทั่วตามซอกคอและพวงแก้ม

เมื่อเขาชวน หนูก็จึงย้อนกลับไปกับเขาอีก เขาก็ช่วยตามหาเพื่อนให้ แต่ก็ไม่พบ จึงเดินเที่ยวกับเขาเสียเลย

เวลาดึกมากขึ้น หนูจึงชวนเขากลับ เขาก็ไม่ขัดข้อง เราสองคนเดินกลับมาด้วยกัน ตอนที่ผ่านศาลาพักคนเดินทางนั้น เขาชวนหนูแวะนั่งพักก่อน เขาบอกว่าเดินเมื่อยเหลือเกินหมดแรงที่จะเดินต่อไปแล้ว

หนูก็มีความเห็นอย่างนั้นด้วย เพราะหนูก็เมื่อย เพราะเราไม่ได้นั่งกันเลยระหว่างที่ดูงาน

เขาชวนคุยเรื่องเรียน หนูก็ชอบคุยเรื่องนี้อยู่แล้ว เราคุยกันถูกคอมาก โดยที่หนูแทบไม่ทันสังเกตเห็น เขาขยับเข้าหาหนูเรื่อย ๆ จนกระทั่งมานั่งใกล้ชิดหนูที่สุด

พอหนูไหวตัว เขาก็รวบร่างหนูกอดเอาไว้และสารภาพว่าเขารักหนู

หนูตกใจอย่างที่สุด พอจะร้อง เขาก็เอามือมาปิดปากไว้ แล้วเขาก็ระดมจูบหนูไปทั่วตามซอกคอและพวงแก้ม

แล้วต่อมาอีก เขาก็ประกบปากของเขากับปากของหนู หนูร้องไม่ออก พร้อมกันนั้นก็เกิดความรู้สึกประหลาด ๆ ตอนที่ริมฝีปากประกบกันอยู่แนบแน่น

พอเขาถอดปากออก หนูรู้สึกงุนงงมาก จะพูดก็พูดไม่ออก ได้แต่นั่งนิ่ง

เขาดึงตัวเข้าไปกอดจูบอีกทีนี้หนูไม่ได้ขัดขืนเขาเลย ปล่อยให้เขากอดจูบไปตามที่เขาต้องการ

แต่พอหนูรู้สึกว่ากระโปรงที่นุ่งถูกเลิกขึ้น หนูก็ไม่ยอมอีกแล้ว หนูดิ้นหลุดมาได้แล้วก็วิ่งหนีจากที่นั่น เขาไม่ได้วิ่งตามมา แต่หนูก็วิ่งจนถึงบ้าน

หนูไม่ได้บอกให้ใครรู้ เพราะเกรงจะถูกดุซ้ำ จึงอาบน้ำและเข้านอน

แต่นอนไม่หลับหรอกค่ะ คิดมากน่าดู ภาพนั้นคอยตามมาหลอกหลอนอยู่เรื่อย หลับตาทีไรก็ดูเหมือนว่าเขากำลังกอดปล้ำและจูบปากอยู่

เขาคงไม่รู้หรอกว่า เขาได้ทำให้อารมณ์ของหนูแตกเพริดเสียแล้ว

ตั้งแต่วันนั้น หนูก็คิดแต่เรื่องนี้ ตอนแรกไม่เคยสนใจผู้ชาย แต่ตอนหลัง เกิดความรู้สึกว่าผู้ชายมีสิ่งที่น่าศึกษาอยู่ไม่น้อยเลย

ผู้ชายคนนั้น เขาพยายามตามตื๊อหนู แต่หนูก็ไม่ยุ่งด้วย เขาก็เลยกลัว ๆ ว่าหนูจะเอาเรื่องเมื่อคืนนั้นไปฟ้องพ่อแม่ เขาจึงเลิกติดตามหนู

แต่การที่เขาได้ทำอย่างนั้นกับหนู เขาเป็นคนแรก และครั้งแรกที่หนูโดนกอดจูบ หนูจดจำได้ไม่ลืมเลยค่ะ

และหนูจะไม่ลืมด้วยว่าเขาเป็นผู้ชายคนแรกซึ่งทำให้หนูรู้สึกว่าผู้ชายมีความหมายสำหรับผู้หญิงอย่างหนูในวันข้างหน้า

"พิจิตรา"

ความหลังครั้งเป็นทหาร

ตอนที่ผมไปเป็น...ทหารอยู่ที่ชายแดนนั้น ผมได้พบรักกับสาวชาวบ้านคนหนึ่ง แถวนั้นมีแต่ป่าแต่เขา เป็นที่ซึ่งผมชอบบรรยากาศมาก อยากอยู่ที่นั่นไปจนวันตาย แต่แล้วเพราะอะไรอย่างหนึ่ง ทำให้ผมต้องจากที่นั่นมา และพรากจากคนรักซึ่งเราได้เสียกันแล้ว จนเกือบจะมีลูกด้วยกัน เพียงแต่ว่าเธอเกิดแท้งลูกเสียก่อน

เมื่อเราได้เสียกันนั้น เรามีความสุขกันมาก ท่านอาจนึกว่าเราได้เสียกันที่บนบ้านหรือในกระท่อมห้องหับ ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ครั้งแรกของเราในป่าหนาทึบครับ ท่ามกลางบรรยากาศของป่าและมีเสียงนกร้องขับกล่อม

เราได้เสียกันด้วยความเต็มใจของฝ่ายหญิง ผมบอกได้เลยว่าผมไม่ได้ข่มเหงน้ำใจของเธอ เธอยินดีมอบสิ่งหวงแหนให้แก่ผม

ผมเอาผ้าขาวม้าปูรองแล้วให้เธอนอนลงไป ผมถลกผ้าซิ่นที่เธอนุ่งมา วันนั้นเธอไม่ได้นุ่งกางเกงชั้นในมาหรอกครับ เพราะเธอเองก็รู้อยู่แล้วว่าเราจะมาทำอะไรกัน

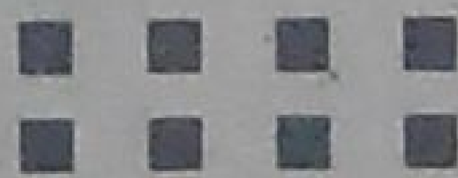
อากาศในบ่ายวันนั้นเย็นสบายดี ในป่ายิ่งเย็นชื่น ผมก็กอดจูบเล้าโลมเธออยู่พักหนึ่ง โดยผมปลดกระดุมเสื้อของเธอออก และข้างในนั้นเธอไม่ได้สวมยกทรงหรอกครับ ก็อย่างที่บอกนั่นแหละ เธอรู้ว่าเธอมาพบผมเพื่อจะทำอะไรกัน

ผมดูดนมเธออยู่พักหนึ่ง นมเธอสวยมากครับ นุ่มและเต่งตึงเป็นพิเศษ ขาวล่องฉ่องและส่วนยอดของปทุมถันก็ช่างมีสีชมพูดีทีเดียว เหมือนกับมันได้รับการตกแต่งสีสัน แต่ความจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น สิ่งที่ผมเห็นและได้สัมผัสนั้นเป็นของจริง ๆ แท้ ๆ

แล้วผมมองที่เนื้อนาแปลงน้อยของเธอด้วย มันเป็นเนื้อนาแปลงน้อยเมื่อเทียบกับพื้นที่นาซึ่งใช้ปลูกข้าว แต่เมื่อพูดถึงเนื้อนาซึ่งเป็นเนื้อนูน ๆ โหนก ๆ ของเธอแล้ว มันหาได้เล็กกระจ้อยร่อยไม่ มันน่าดูน่าชมมากเทียวแหละ

ผมเอามือลูบคลำอย่างไหลหลง พอสัมผัสกับเนื้องามริ้วเล็กซึ่งซี้ซันออกมาจากบริเวณที่นูนโหนกตรงนั้น เนื้อตัวของเธอก็ถึงแก่สั่นเทาด้วยความรู้สึกเสียวซ่าน ที่ผมรู้ว่าเธอเสียวซ่านก็เพราะผมถามเธอในภายหลัง ผมถามว่าเวลาที่ฝ่ามือหรือปลายนิ้วของผมได้แตะต้องตรงส่วนนั้นของเธอแล้วเธอมีความรู้สึกอย่างไร ซึ่งเธอก็บอกผมอย่างเอียงอายว่ามันเสียวซ่านดีมาก

แล้วในเวลาต่อมา ผมก็ได้จัดการลงเสาเอกในหลุมซึ่งรออยู่ การโยกคลอนเสาเอกเป็นไปอย่างรุนแรง ซึ่งแต่ละครั้งที่ปักเสาลงจนลึกหลุมนั้นก็จะทะลักหลั่งน้ำจากเบื้องลึกออกมาชุ่มฉ่ำไปหมด ทำให้ผมรู้สึกว่าเสานี้มีคุณภาพไม่น้อย

แต่แล้วก็ถึงวันนั้น วันที่ผมไม่อาจหักห้ามใจเอาไว้ได้

แม้ว่าการปักเสาและชักเสาขึ้นปล่อยลงจะเป็นไปด้วยความเร็วถี่ แต่ผมก็ไม่กลัวว่าเสาจะร้อน ตรงกันข้าม เสามีแต่จะฉ่ำชุ่มมี หรือที่ต้นเสาจะยั่นต่อความร้อนหนาว

ในเวลาต่อมาผมก็พังพาบทาบร่างลงกับร่างของเธอ แล้วต่อมาเราก็พากันออกจากป่า แยกกันไป

หลังจากนั้นเราก็ร่วมเล่นเอาเสาลงหลุมกันอีกครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วก็มาถึงขั้นตอนที่เราถูกจับได้ และพวกชาวบ้านเอาไปลือ เราจึงต้องอยู่กินกันอย่างออกหน้าออกตา

พอผมเข้ามาอยู่ในบ้านของเธอ แม่ของเธอก็เป็นแม่ม่ายอยู่ และก็ยังไม่แก่อะไรเลย หล่อนก็มองผมอยู่บ่อย ๆ แต่ผมรู้สึกว่าหล่อนไม่ได้มองผมในฐานะลูกเขย หากแต่มองในฐานะอื่น

ผมอยากจะบอกกับแฟน แต่ก็ไม่กล้า เกรงเธอจะหาว่าผมคิดมาก และว่าแม่ของเธอ หรือว่าดูถูกแม่ของเธอ ผมจึงเก็บเรื่องนี้เอาไว้เงียบ ๆ

แต่แล้วก็ถึงวันนั้น วันที่ผมไม่อาจหักห้ามใจเอาไว้ได้ เพราะแม่ของเธอแสดงท่าทางยั่วยวนผม ตอนนั้นเธอไม่อยู่บ้าน ไปคุยกับเพื่อนที่อยู่ทางใต้ของหมู่บ้าน ผมอยู่กับแม่ของเธอตามลำพังสองคน

แม่ของเธอนุ่งกระโจมอกเดินอยู่ในบ้าน ผมนอนอยู่และอ่านหนังสือเล่มหนึ่งท่อนบนผมเปลือยอก ส่วนท่อนล่างนุ่งผ้าขาวม้าเพียงผืนเดียว

จะโดยที่ผมนอนไม่ระวังหรืออย่างไร เหลือเดา และผมไม่ได้นุ่งกางเกงในด้วยหนังสือที่อ่านก็เป็นเรื่องโป๊หน่อย ๆ อ่านไป ๆ ก็เพลิดเพลิน เสาเอกก็กระดกตัวขึ้นมา มันโผล่ออกมาจากชายผ้าขาวม้าโดยผมไม่รู้ตัว แม่ของแฟนก็คงเห็นแล้วจึงได้เดินวนไปเวียนมาอยู่ทางปลายเท้าของผม

แล้วพอถึงตอนหนึ่ง หล่อนไปยืนที่หน้าต่าง พอเหลียวกลับมา หล่อนก็ทำผ้าซิ่นหลุดลงมากอง ผมมองไปเห็นเข้าพอดี แม้หล่อนจะก้มลงไปคว้ามานุ่งใหม่ แต่ผมก็เห็นหมดแล้วเพราะหล่อนทำเชื่องช้ามาก

นมก็ใหญ่และคล้อยยานเล็กน้อย เนินเนื้อก็มหึมากว่าของลูกสาวเสียอีก แล้วอารมณ์ของผมในตอนนั้นก็คุกรุ่นอยู่เป็นทุนเดิม จึงได้ลุกขึ้นและเข้าไปหาหล่อน ซึ่งหล่อนก็ทำร้องวุ้ยว้ายเพียงเบา ๆ พอโดนผมจูบเข้าทีหนึ่ง หล่อนก็อ่อนระทวย ควานมือหาเสาเอกของผมทันท่วงทีและไม่ยอมปล่อยง่าย ๆ

อย่างนี้แล้ว คุณผู้อ่านลองคิดดู อะไรจะมาเหลือเล่าครับ ผมก็ซัดซะ

ทีนี้ตกกลางคืน ผมก็นอนกับแฟนอีก และตอนกลางวันผมก็ต้องปลีกเวลาให้กับแม่ยาย ช่วงใดช่วงหนึ่ง แต่ไม่ทุกวันหรอก เฉพาะวันว่างจากภารกิจทางทหารเท่านั้น

ตอนท้ายความก็แตก ผมก็อยู่ไม่ได้ จึงจากมาอย่างเสียดายครับ

ประจวบ

ขึ้นสวรรค์กันสามคน

ช่วงโรงเรียนปิดเทอม ผมหารายได้พิเศษโดยการไปทำงานที่ร้านอาหารเป็นพนักงานบริการ กะเก็บเงินเอาไว้ใช้ตอนโรงเรียนเปิดเทอม

เจ๊เหลี่ยนอายุราวสามสิบปี ผิวขาวแบบสาวจีน เป็นลูกค้าขาประจำรายหนึ่งของร้านดังกล่าว

หล่อนมักจะมานั่งคนเดียว สั่งเบียร์มาดื่มและฟังเพลง มีผู้ชายหลายคนเข้าทาบทาม แต่ดูหล่อนไม่ให้ความสนใจ เห็นคุยกันคำสองคำผู้ชายก็ผละจากไป

เพื่อนหญิงคนหนึ่งบอกผมว่า เจ๊เหลี่ยนเป็นผู้หญิงอกหักและเกลียดผู้ชายมากเป็นลูกค้าร้านนี้มานานแล้ว แต่ไม่เคยเห็นหล่อนข้องแวะกับผู้ชายคนไหน

ผมคิดว่าน่ากลัวผู้ชายทำให้หล่อนมองโลกในแง่ร้ายไปเสียแล้ว

เจ๊เหลี่ยนมีบ้านอยู่ไม่ห่างจากร้านนัก ที่บ้านของหล่อนแต่ก่อนนี้ค้าขาย แต่ตอนนี้เลิกไปแล้ว เตี่ยอายุมาก แม่ก็รุ่นราวคราวเดียวกับเตี่ย

แต่เพื่อนผู้หญิงคนนั้นบอกว่า ถึงแม้เจ๊เหลี่ยนไม่ทำงาน หล่อนก็จะไม่มีวันอดตาย สมบัติเก่ามีมาก

เจ๊เหลี่ยนเป็นลูกสาวคนเดียว สมบัติทุกชิ้นต้องตกเป็นของหล่อนแต่เพียงผู้เดียว

ผมถามเพื่อนหญิงว่าทำไมรู้ละเอียดนัก

"ใคร ๆ เขาก็พูดกันทั้งนั้น" เธอว่า

ต่อมาผมจึงได้รู้ว่าเพื่อนหญิงคนนั้นเป็นคู่นอนกับเจ๊เหลี่ยน ซึ่งทั้งสองจะหลับนอนกันอีท่าไหนนั้น ตอนแรกผมไม่อาจรู้ได้ (แต่ตอนหลังผมรู้)

ที่ตอนหลังผมรู้ก็เพราะว่า ผมได้สนิทสนมกับเพื่อนคนนั้นมากยิ่งขึ้น จนเธอคิดว่าผมเป็นเพศเดียวกับเธอ หรือเธอเป็นเพศเดียวกับผม

โดยความเป็นจริงแล้ว เพื่อนหญิงคนนี้ชอบทำตัวเป็นผู้ชายอยู่แล้ว จึงไม่ยากที่เราจะเข้ากันได้แบบไปไหนไปกัน

สถานที่ซึ่งเธอกับเจ๊เหลี่ยนใช้สำหรับหาความสุขแปลกใหม่อันชวนตื่นเต้นมีอยู่ด้วยกันสองแห่ง คือที่บ้านของเธอ และที่บ้านของเจ๊เหลี่ยน

แต่ส่วนใหญ่แล้ว จะเป็นที่บ้านของเธอมากกว่า เพราะที่บ้านของเธอมีแม่เพียงคนเดียว และแม่ของเธอไม่ค่อยเอาใจใส่ในการกระทำของเธอนัก จะพาใครไปนอนไปค้างอย่างไรไม่เคยว่ากล่าว

ผมรู้สึกว่าแม่ของเธอก็น่าจะมีปัญหาอันหนักอึ้งอยู่ในอก เข้าใจว่าคงเป็นเรื่องเกี่ยวกับพ่อของเธอที่ไปมีเมียอีกคน แล้วไม่กลับมาเหยียบบ้านอีก

เกี่ยวกับเรื่องครอบครัวเธอไม่เล่าให้ผมฟัง และผมก็ไม่เคยซอกแซกถามไถ่ให้เกิดการสะกิดใจเธอแต่อย่างใด

หญิงทั้งสองเอาง่ามขาเสียดถูกันอย่างเอาจริงเอาจัง มีการใช้ปากและลิ้นด้วย

เมื่อผมได้สนิทสนมกับเพื่อนหญิงของผม ก็เท่ากับผมได้สนิทสนมกับเจ๊เหลี่ยนไปด้วยโดยปริยาย... เพราะเวลาไปไหน ๆ เราก็ไปด้วยกันสามคน

หลายต่อหลายครั้งที่พอเลิกงานแล้วเราสามคนไปหาข้าวต้มกินกันก่อนแยกย้ายกันกลับบ้าน และในหลายครั้งเหล่านั้นความสัมพันธ์ระหว่างเจ๊เหลี่ยนกับผมก็ก่อตัวขึ้นอย่างเงียบ ๆ

จนในคืนหนึ่ง เราสามคนดื่มเหล้ากัน โดยเจ๊เหลี่ยนบอกว่าอยากดื่ม เราไปดื่มกินกันที่บ้านของเพื่อนหญิงผู้แสนดี คืนนั้นแม่ของเธอก็อยู่ แต่แม่ไม่ออกมายุ่งด้วยเลย

พอเราเมากันหน่อย ผมก็จะขอตัวกลับ เจ๊เหลี่ยนพูดขึ้นว่า จะรีบกลับไปไหนนอนเสียที่นี่ยังได้

แล้วหล่อนก็กระซิบกระซาบกับเพื่อนหญิงของผม เพื่อนพยักหน้า พูดว่า ใช่ ๆ นอนที่นี่ก็ได้ เดี๋ยวเราสามคนนอนห้องเดียวกันเลย เป็นไง...ความคิดนี้เข้าท่าไหม

ผมไม่ต้องคิดว่ามันเข้าท่าหรือไม่ ถึงอย่างไรสองคนนั้นก็ไม่ยอมให้ผมกลับอยู่แล้วท่าทางบ่งบอก

อยู่แล้วว่าถึงอย่างไรก็จะต้องดึงตัวผมให้อยู่ด้วย

ผมจึงต้องตกลงตามนั้น

เราสามคนนอนห้องเดียว ผมมึนเมาอย่างไม่เคยเมามาก่อน เจ๊เหลี่ยนและคู่สวาทของหล่อนได้แสดงบทรักกันต่อหน้าต่อตาของผม เหมือนกับว่าจะยั่วยุให้ผมเกิดอารมณ์

แน่นอนล่ะครับ...ผมไม่ใช่ต้นไม้หรือโต๊ะเก้าอี้ที่ถึงจะไม่รู้สึกรู้สาต่อภาพที่เห็นตำตา ผมอดไม่ได้ที่จะมีอารมณ์ร่วมไปกับคนทั้งสอง

หญิงทั้งสองเอาง่ามขาเสียดถูกันอย่างเอาจริงเอาจัง มีการใช้ปากและลิ้นช่วยเหลือจัดการให้กัน ใช้ปลายนิ้วให้เป็นประโยชน์มากที่สุด เสียงครวญครางดังกันระงม ซี้ด-ซ้าด-ซี้ดซ้าด

ผมดูจนสาแก่ใจแล้วก็โดดเข้าร่วมวงด้วย ทั้งสองไม่ได้ประหลาดใจอะไรเลยต้อนรับผมอย่างอบอุ่น

พึ่งพาอาศัยกัน สามัคคีกัน พานาวาไปสู่สวรรค์ บรรลุความเกษมสันต์กันทั้งสามคน

นับแต่นั้น เราสามคนก็หาความสำราญกันเรื่อยมาอย่างติดอกติดใจในกันและกัน

สรรค์...นครราชสีมา

ถางหญ้าเสียบ้าง

เขาเป็นคนแปลกอยู่พอสมควร ชอบอะไรที่มันประหลาด ๆ หรือมันอาจเป็นเพราะเขาอายุมาก เลยทำให้อยากเห็นอยากลองอะไรที่มันแปลก ๆ ออกไป

เขาเป็นพ่อม่ายมีลูกติดสองคน เขามาชอบดิฉัน แล้วสุดท้ายเราก็ได้เสียกัน

มันเป็นครั้งแรกที่ดิฉันต้องตกเป็นของผู้ชาย ดิฉันอายุ 27 ปี มีความสวยพอสมควร ผิวพรรณก็ขาวดี ร่างก็อวบอัด ยกเว้นรูปหน้า มันไม่ค่อยงามอยู่สักหน่อย แต่ก็เรียกว่าไปวัดไปวาได้อย่างไม่อายใครแหละค่ะ

ตอนที่ดิฉันเสียตัวเป็นครั้งแรกนั้น เป็นคืนที่ดิฉันแต่งงานกับเขาแล้ว เพียงครั้งแรก ดิฉันก็รู้ได้ทันทีว่าเขาเป็นคนเซ็กซ์จัดมาก

เราได้เสียกันครั้งแรกด้วยเวลาไม่นานนัก และไม่มีพิธีรีตองน่าสนใจอะไร เขาทำอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งก็เรียบร้อย

แต่พอถึงครั้งที่สองซีคะ เขาก็เริ่มเล้าโลมดิฉันอย่างกับพระเอกหนังเอ็กซ์ที่เคยดู เขาใช้ลิ้นเลียตั้งแต่ปลายเท้าจนจรดหน้าผากทีเดียว

ตอนแรก ดิฉันรู้สึกว่ามันเป็นการกระทำที่ไม่ดีเลย แต่พอโดนเขาเลียเนินสามเหลี่ยมเข้า ดิฉันต้องปิดปากเงียบ

พูดไม่ออกค่ะ เขาทำได้วิเศษเหลือแสน ดิฉันไม่กล้าบอกให้เขาเลิกกระทำ เขาเลียได้ถึงใจมากค่ะ

บทบาทที่เขาเล้าโลมนั้นสร้างความเสียวซ่านและร่านร้อนให้ดิฉันเป็นหลายเท่าทวีคูณ จนดิฉันรู้สึกตัวเองว่าได้เสร็จกิจไปหลายครั้งในระหว่างที่เรียวลิ้นของเขาได้ลากไล้และตวัดไหวอยู่กับร่องเนินของดิฉัน

ลีลา เผด็จศึก

คิดอยู่ในใจว่าเขาจะฆ่าดิฉันทางอ้อมเสียแล้ว ก็มันจะขาดใจให้ได้น่ะซีคะ

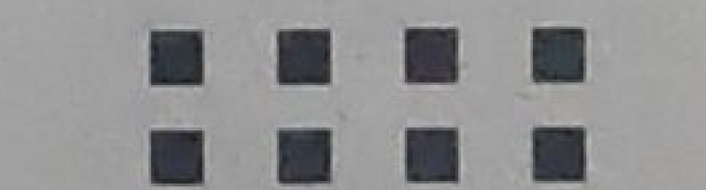
แต่ไม่หรอกค่ะ เพราะดิฉันมันก็เลือดนักสู้เหมือนกัน สู้เขาไปทุกท่าเหมือนกันแหละ

แล้วหลังจากนั้น เขาก็พยายามชักชวนให้ดิฉันดูดของเขาบ้าง

ดิฉันเคยเห็นการกระทำอย่างนี้ในหนังเอ็กซ์มาแล้ว ก็นึกอยากทำให้เขาอยู่เหมือนกัน แต่อีกใจก็นึกกระดาก เลยไม่ให้ความร่วมมือ

แต่กระนั้น เขาก็ยังให้ดิฉันสลับหัวสลับเท้ากับเขา โดยให้ดิฉันคุกเข่า เอาเนินเนื้อให้อยู่เหนือใบหน้าของเขา แล้วดิฉันก็ก้มหน้ามองเห็นเจ้าโลกของเขาที่มันโด่เด่ นึกอยากอมมันอยู่เหมือนกัน แต่ก็กระดากอายอย่างว่าแหละค่ะ

เขาเริ่มเลียเนินเนื้อของดิฉันอีก ดิฉันร้อนเร่าเป็นที่สุด แล้วนอกจากลิ้นแล้ว ดูเหมือนว่าเขาจะเอาปลายนิ้วสอดใส่เข้าไปด้วย

เขาเริ่มเลียเนินเนื้อของดิฉันอีก ทำให้ดิฉันร้อนเร่าเป็นที่สุด

เวลาผ่านไปนานมาก เขาจึงได้ทำกับดิฉัน โดยให้ดิฉันคุกเข่าอยู่อย่างนั้นแหละค่ะ แล้วเขาก็สอดใส่ทางข้างหลัง

คนอะไรก็ไม่รู้ ชอบเล่นอะไรแผลง ๆ แต่ถ้าจะพูดไป ความจริงเขาก็ทำได้รสชาติดีมาก

พอเสร็จครั้งที่สองอันยาวนานแล้วเราก็นอนหลับกันไป ตอนเช้าเขาจึงได้ขอร่วมอีกครั้งหนึ่ง

หลายวันต่อมา เขาพูดกับดิฉันทำนองว่า เขาชอบผู้หญิงที่มีเส้นไหมแห่งพืชพันธุ์แบบบางเบา เขาว่ามันจะทำให้ลิ้นของเขาทำงานได้สะดวกขึ้น

แล้วเขาก็บอกว่าของดิฉันมันออกจะรกครึ้มไปสักหน่อย ถ้าเป็นไปได้ เขาจะช่วยซอยให้มันบางลง

เขาบอกอีกว่า เขาชอบอย่างชนิดโล้น ๆ เพราะมันทำให้เขาเกิดความรู้สึกที่แสนวิเศษ

ดิฉันบอกกับเขาว่า เคยได้ยินผู้ชายชอบ ไอ้ที่มีหญ้ารกไม่ใช่หรือ เขาก็ตอบว่าผู้ชายไม่เหมือนกันทุกคนหรอก แต่สำหรับเขาชอบแบบโล้น ๆ หน่อย

ดิฉันเลยบอกว่า ถ้าชอบจริง ๆ โกนออกก็ได้-เขายิ้มและนัยน์ตาวาววามขึ้นมาโดยพลัน

วันนั้นเป็นตอนกลางวันของวันอาทิตย์ เขารีบไปหามีดโกนที่เขาใช้โกนหนวดมาทันที แล้วก็จะโกนให้ดิฉัน ดิฉันอายเขาบอกว่าโกนเองก็ได้ เขาก็ขอร้องว่า ขอให้เขาอยู่ด้วยได้ไหม

ดิฉันอายก็อาย แต่เขาก็อ้อนวอนอย่างน่าเห็นใจ สุดท้ายดิฉันก็ไม่รู้จะขัดเขาได้อย่างไร

เราทำการนั้นกันในห้องนอน ตรงข้าง ๆ เตียงนอน มีเขานั่งอยู่เบื้องหน้า ดวงตาจ้องเป็นประกาย

พอดิฉันลงมือไปได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เขาก็เกิดทนทานต่อความรู้สึกไม่ได้เขาขอร่วมกับดิฉันหนึ่งครั้ง เขาบอกว่าอร่อยจังเลย เล่นกันอยู่ตั้งค่อนชั่วโมง กว่าจะเสร็จเข้าห้องน้ำแล้ว ดิฉันจึงมาจัดการกับหญ้าเส้นหยิกต่อไปจนเรียบร้อย

พอเสร็จ เขาก็เกิดอารมณ์อีกแล้ว เราเล่นรักกันอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง เขาบอกว่า ร่วมกับเนินโล้น ๆ ของดิฉัน ทำให้เขาเกิดความรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังร่วมสวาทกับเด็กหญิงอย่างนั้นแหละ ดิฉันเลยบอกว่าชอบอย่างไหนก็ขอให้บอก ดิฉันยินดีเพราะมันทำให้ดิฉันพลอยอร่อยไปด้วย.

สังวาลย์

เขาบน หัวคน

ผมกับเมีย อยู่ ๆ กันไป อยู่ๆกันมา เขาก็เกิดงอกที่ข้างบนหัวผม นังเมียของผมนั่นน่ะซีครับ แม่คุณดันสวมเขาให้เสียนี่

ตัวผมเองก็ใช่ว่าจะแก่เฒ่าอะไรนะครับ อายุเพิ่งจะ 26 ปีเท่านั้น ร่างกายก็ยังแข็งกระฉับกระเฉง กินได้นอนหลับ กิจกรรมทุกอย่าง ไม่ว่าในมุ้งหรือนอกมุ้ง ผมก็ทำตัวเป็นเกลียวไปหมด

แต่ไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใด แม่เจ้าประคุณจึงได้นอกใจผม

ผมได้เสียกับหล่อนเป็นผู้หญิงคนแรกในชีวิตเลยทีเดียว ก่อนหน้านั้นผมไม่เคยข้องแวะกับผู้หญิง มีถมเถไป พวกแม่ม่ายแม่ร้าง ผมไม่อยากกินของที่คนอื่นเขากินแล้วหรอกครับ มันไม่สนิทใจ

ก็มาได้เจอกับแม่ยอดยาหยีของผมคนนี้นั่นแหละ แม่เจ้าประคุณในวัย 19 ปีกำลังงามหาตัวจับยาก ผมก็หลงเสน่ห์นางอย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้น แม้ว่าจะมีคนพูดให้เข้าหูผมว่า อันเมียผมนั้น ไม่ใช่ผู้หญิงบริสุทธิ์ เคยเสียเนื้อเสียตัวมาแล้ว

แต่อย่างว่าแหละครับ คนมีความรัก บางครั้งมันก็เหมือนคนตาบอด เหมือนอย่างที่โบราณเขาว่าเอาไว้ ผมก็คงจัดอยู่ในจำพวกนั้นด้วย

ยอมรับว่าไม่ได้ฟังเสียงใครอีกแล้ว คิดอยู่แต่ว่า กูรักของกู กูเห็นเค้าดี กูจะเอา ใครอย่ามายุ่งกับกูดีกว่า อย่ามาพูดให้เขวเปล่า ๆ

สุดท้ายเราก็แต่งงานกันครับ

ผมได้เสียกับหล่อนก็ในคืนส่งตัวคืนแรก มันไม่ได้ยากเย็นอะไร

ความรัก ความหลัง

เพราะก่อนหน้านั้นเรารักกันขนาดกินข้าวด้วยช้อนคันเดียวกันมาแล้ว ไม่ได้รังเกียจกันเลย

ผมกอดจูบพักเดียว เสื้อผ้าของหล่อนก็หลุดไปหมด ผมก็เอาอะไรที่มันเป็นดุ้น ๆ ยัดเยียดเข้าไปในช่องทางสำหรับที่มันจะต้องสอดใส่ ก็แค่นั้นแหละครับ เรียบร้อยโรงเรียนจีน

ผมกล้าพูดว่าผมรักหล่อนหัวปักหัวปำ หล่อนพูดอะไรผมเชื่อ เรียกว่าหล่อนชี้อะไรผมต้องชี้ไอ้นั่นนั่นแหละครับ

อยู่กินกันนานห้าปี ผมกับหล่อนก็ยังไม่มีลูกกัน ผมไม่รู้สาเหตุ มีคนเขาพูดกันว่าหล่อนไม่อยากมีลูกกับผม ผมก็ถามหล่อนว่าเป็นความจริงหรือเปล่า หล่อนก็ปฏิเสธเสียงแจ๋ว ๆ ว่าไม่จริ๊งไม่จริง ทำไมจะไม่อยากมีลูก แต่มันไม่มีเอง

มีคนบอกผมว่าหล่อนแอบไปให้หมอฉีดยาคุมชนิดหลาย ๆ เดือน ผมก็ถามหล่อน หล่อนก็เลยหาว่าผมเป็นคนหูเบา เชื่อชาวบ้านมากกว่าเมียของตนเอง ผมก็เลยต้องเงียบ

ทั้งสองอยู่ในชุดแรก เกิด เริงสวาทกัน อย่างถึงพริกถึงขิง ส่งเสียงครางซี้ด

ต่อมา ได้มีชายกลางคนคนหนึ่ง ก็รู้จักมักจี่กับผมเป็นอันดี เขามาที่บ้านผมบ่อย ๆ เพราะเมียของผมหล่อนมีฝีมือทางตัดเย็บเสื้อผ้าด้วย หมอนั่นก็มารับบริการอยู่บ่อย ๆ ผมก็น่าจะนึกฉงนสนเท่ห์ใจบ้าง เสื้อแสงอะไรกัน มันขาดได้ขาดดีหรือมาตัดกันเดือนละสามสี่ตัว เอาเงินเอาทองที่ไหนไปซื้อผ้า

ผมมารู้อีกที ก็ตอนที่พวกชาวบ้านเขาโจษขานให้เข้าหู ผมก็ไม่ค่อยเชื่อนักหรอกพวกชาวบ้านชอบพูดให้ผัวเมียตีกันอยู่แล้ว เห็นเป็นเรื่องสนุกของพวกเขาเลยเชียว พอผัวเมียตีกัน แล้วก็เอาไปพูดไปนินทากันซุบซิบ ๆ เป็นที่สำราญปาก

ผมอยากถามเมีย แต่ก็กลัวหล่อนจะตบหน้าตาแหก เพราะอยู่ดี ๆ ก็จะไปถามว่ามีชู้หรือไง มันดูไม่เข้าท่าเลยใช่ไหมครับ

ผมก็เก็บความสงสัยเอาไว้อย่างมิดชิด พร้อมกันนั้นก็คอยสดับตรับฟังเสียงชาวบ้าน เขาพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าอย่างไรกันบ้าง

ตอนแรกผมไม่รู้หรอกว่าชู้ของหล่อนเป็นชายกลางคน ลูกค้าคนสำคัญนั้น แต่พอฟังจากชาวบ้าน ก็ทำให้ผมล่วงรู้ และแล้วผมก็เริ่มให้ความสังเกตอย่างถี่ถ้วน พร้อมทั้งคิดประมวลความเป็นไปได้

เอ...ยิ่งดูก็ยิ่งมีเค้า

แต่ถึงอย่างไรผมก็ยังทำเหมือนกับเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ไม่อยากให้เมียรู้ว่าผมจับตาลอบมองอยู่

แล้ววันหนึ่ง ตอนบ่าย ๆ ก็เจอเข้าอย่างคาหนังคาเขา คือตอนเช้า ๆ ผมก็บอกเมียว่า ผมจะเข้าจังหวัดสักหน่อย แล้วจะแวะเยี่ยมน้าชายด้วย อาจจะต้องกลับบ้านค่ำสักหน่อย

นางเมียผมก็พยักหน้าและซ่อนยิ้มกระหยิ่มเอาไว้ ผมสังเกตได้ชัดเลยทีเดียว

แล้วผมก็แต่งตัวทำทีเข้าจังหวัด แต่เปล่าหรอกครับ ผมหลบไปนอนใจเต้นโครมครามอยู่ที่ในสวนหลังบ้าน อยากหลับสักตื่น แต่ก็ไม่หลับ

แล้วพอเวลาบ่าย ๆ ซึ่งผมรู้ว่าหมอนั่นมักมาในเวลาขนาดนี้ ผมก็ลอบเข้าไปในบ้านอย่างเงียบกริบ

ได้ยินเสียงกำลังพร่ำพรอดจ๊ะจ๋ากันอยู่ในห้องนอน ผมสอดสายตาเข้าไปดูภาพนั้นทำให้เกือบผงะ

ทั้งสองอยู่ในชุดแรกเกิด เริงสวาทกันอย่างถึงพริกถึงขิง นางเมียหลายใจของผมกำลังส่งเสียงครางซี้ด ๆ

ผมยกเท้าถีบประตูโครม แต่ประตูห้องนั้นมันแน่นหนาดีแท้ มีเสียงขลุกขลักกันขึ้นในห้อง ผมมัวแต่ถีบประตูอยู่ พอประตูพัง ชายชู้ผู้ว่องไวก็เผ่นลงหน้าต่างไปเรียบร้อยแล้วพบแต่เมียผมกำลังนุ่งผ้าให้วุ่นไปหมด

ผมยังไม่ทันจะด่าหล่อน หล่อนก็ด่าผมเข้าให้หาว่าผมบ้า

แต่ผมรู้เช่นเห็นชาติหล่อนแล้ว จึงจูงมือไปหย่ากัน

หล่อนยังว่าใส่หน้าผมอีกหาว่าเป็นคนซื่อบื้อ

สมคิด

พนักงานใหม่

เด็บบี้เป็นพนักงานใหม่ของเรา เพิ่งว่าจ้างมาประจำสำนักงานเมื่อเร็ว ๆ นี้ เธอหย่าร้างแล้ว มีลูกเล็กสองคน

วันหนึ่ง ผมออกจากสำนักงานไปธุรกิจบางอย่าง จนนึกได้ว่าลืมแบบพิมพ์เขียวบางแบบไว้ในสำนักงาน

อีตอนกลับเข้าไปในห้องน่ะ ผมแว่วเสียงครวญครางจากห้องทำงานของ ซัล-คู่ร่วมกิจการ จึงค่อย ๆ ชะโงกหัวมองสถานการณ์ภายในห้องนั้นอย่างเงียบกริบ ก็ได้เห็นเลขานุการินีคนใหม่ผู้น่ารักของเรานั่งคุกเข่าและดูดท่อนค็อกให้ซัล

ท่อนค็อกของซัลมันช่างยาวและอวบหนาดีแท้ สองมือเขาตระกองศีรษะของเด็บบี้ไว้และเล่นรูปากของเธอรวดเร็วถี่ยิบแทบไม่น่าเชื่อ ทำไมเธอไม่สำลักตายไปเลยผมก็ยังสงสัยอยู่ ตอนแรกผมตะลึงงันแทบช็อค ไม่อาจละสายตาจากการเล่นโชว์ต่อหน้าต่อตา แต่ไม่นานนักหรอก ซัลก็กระฉูดคัสตาร์ดอุ่น ๆ ปริมาณมากมายเลอะหน้าเธอ

เสร็จสรรพกันแล้วผมก็แกล้งเดินเข้าไปเฉย ๆ แบบไม่รู้เรื่องราวอะไร แล้วก็ทำทีโกรธเคืองที่ทั้งสองเล่นประเจิดประเจ้อในสำนักงาน ผมบอกเลขานุการินีตัวดีของเราว่า "ไว้พูดเรื่องนี้กับเธอทีหลัง"

การ **"พูดกันทีหลัง"** ระหว่างผมกับเด็บบี้ ก็คือรับฟังการอ้อนนั่นเอง เธอบอกว่าสาเหตุ

ประสบการณ์ต่างแดน

ที่ประพฤติตนเช่นนั้นเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง เพราะที่บ้านของเธอมันช่างมีปัญหาขัดสนไปหมด ใบเก็บเงินที่จะต้องจ่าย...เธอต้องมีงานทำเพื่อเลี้ยงดูลูก ๆ ด้วยตัวเธอเองทั้งสิ้น

อือม, ผมคิดกับเรื่องนี้ก็เลยเห็นว่าเธอจำเป็นต้องอยู่ต่อไป "ถ้า" ผมจะได้รับอะไรบ้างในปฏิบัติการที่คล้ายคลึงกับซัล-คู่ร่วมกิจการของผม

ในเบื้องต้นนั้นเด็บบี้ถึงกับตะลึงงันในข้อเสนอที่ปฏิเสธไม่ได้จากผม, และผมคิดว่าเธอคงกระแทกเท้าปึงปังออกจากสำนักงานไปเลย แต่เธอเพียงนั่งนิ่งอยู่สักนาทีและเอ่ยขึ้นในที่สุด "ตกลงค่ะ"

ดังนั้น ผมก็เลยปลดเข็มขัด, รูดซิปกางเกง, ปล่อยลงไปกองกับข้อเท้าและพูด

■ ■ ■ ■ ■ ■

ดังนั้นผมก็เลยปลดเข็มขัด, รูดซิปกางเกง, ปล่อยลงไปกองกับข้อเท้าและพูด "มาเริ่มกันเลยเถอะ"

■ ■ ■ ■ ■ ■

"มาเริ่มกันเลยเถอะ" เธอเดินอ้อมโต๊ะผมเข้ามาอย่างช้า ๆ. มองท่อนค็อกที่ยังอ่อนปวกเปียกของผม มันคือถุงน้อย ๆ ที่ห้อยยานจนกระทั่งเธอทรุดลงนั่งคุกเข่าและจัดการลูกบอลท่อนค็อกของผมเข้าในปากของเธอ ระหว่างที่เธอดูด ผมเปิดเสื้อเบล๊าส์ของเธอและปลดปล่อยพวงถันอันมหึมาและยึดหยุ่นทั้งสอง

หลังจากห้านาทีผมก็รู้ตัวเองว่ากลั้นต่อไปไม่ไหวแล้ว ผมจึงรวบศีรษะของเธอ, ยึดไว้แน่นเขม็งและปล่อยบรรจุลำกล้องเข้าในปากเธอ

เด็บบี้ลุกยืน จัดเสื้อแสงให้เรียบร้อยและกลับไปทำงานระหว่างที่ผมนั่งงงอยู่

กรณีนี้ได้พัฒนาขึ้นจนกลายเป็นกิจวัตรโดยสม่ำเสมอซะแล้ว ทุกครั้งที่เราเกิดความต้องการ (ก็ผมกับซัลนั่นแหละ) หรือเกิดความหงุดหงิดและต้องการปลดเปลื้อง เราจะเรียกเธอเข้ามาในห้องทำงานของเราแล้วเธอจะปฏิบัติหน้าที่ "ดูด" เดี๋ยวนั้นเลย ถ้าโทรศัพท์ลั่นกริ่งในช่วงนั้น เธอจะหยุดทำชั่วคราวเพื่อเดินไปรับสายและจดข่าวไว้แล้วก็กลับมาปฏิบัติการดูดต่อไป

เราพยายามประเล้าประโลมเด็บบี้ให้เธอยอมให้เรา "เล่นแบบธรรมดา" แต่เธอไม่ยอม...เธอจะถอดเสื้อเบล๊าส์และยกทรงให้เราเอาท่อนดิ๊กเสียดสีได้เลย แต่สองช่องด้านล่างนั่น "ไม่เด็ดขาด"-ซึ่งก็ไม่เป็นไรอยู่แล้วกับข้อตกลงแบบหวานแหววที่เรามีต่อกัน แต่ก็ยากที่จะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับและไม่กระโตกกระตาก

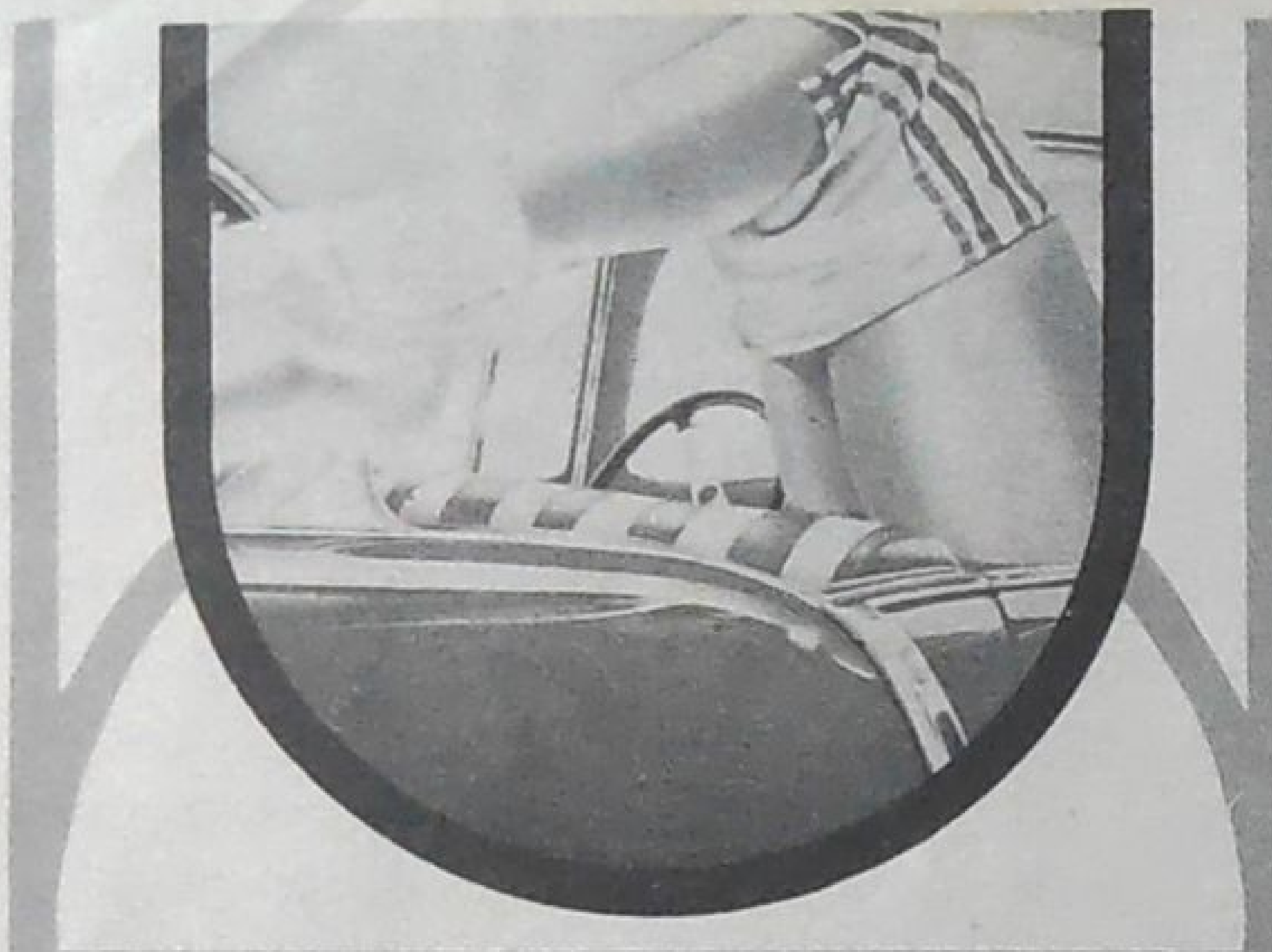
เด็บบี้มีเพื่อนชายคนหนึ่งซึ่งมารับเธอเสมอ เขาคงไม่รู้หรอกว่าก่อนที่เขาจะมารับเธอเพียงชั่วขณะใหญ่ เพื่อนสาวของเขาต้องเล่นดูดรุนแรงขนาดไหนและต้องรับน้ำสวาทมากมายแค่ไหน...ที่ในสำนักงานนี่แหละ

เนื่องจากเรามาตั้งสำนักงานอยู่ชานเมือง จึงไม่ค่อยมีแขกหรือผู้เยี่ยมเยือนมารบกวนเรานัก บางคราวเราถึงขนาดเดินไปบริเวณรีเซ็ปชั่นที่เธอนั่งประจำอยู่และสะบัดท่อนค็อกของเราออกมา แล้วเด็บบี้จะรับสนองเกียรติยศ

วิธีการเฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่งซึ่งผมชอบคือให้เธอนอนหงายเอาแผ่นหลังทาบโต๊ะทำงานของผม ห้อยศีรษะจากขอบโต๊ะ วิธีนี้เธอจะโย้ศีรษะไปหน้ามาหลังไม่ได้เลย ซึ่งผมเป็นฝ่ายควบคุมเกมหมดสิ้น

เด็บบี้ไม่เคยโต้แย้งกับความใส่ใจอันต่อเนื่องของเรา ครั้งหนึ่งเราเคยถามเธอว่าทำไมเธอถึงชอบการดูดท่อนค็อก ซึ่งเธอตอบว่าชอบมาตั้งแต่เริ่มลองเป็นครั้งแรกแล้ว...เธอชอบกลิ่นและรสชาติแห่งการดูด เธอชอบเสมอ

เอ็ส.อาร์.
แลนซิ่ง มิชิแกน

"เจ้า" ...ของเว้ง

ตอน 1

ขนาด 3 ตอนจบ โดย กัลย์ กัลยายล

เลยข้าวมื้อเย็นไปก็โข แล้ว...

ฟ้าข้างแรมระยิบระยับดาวพร้อยอยู่บนฟ้าลึก มองไปเหมือนยิ่งไกลจากโลกมนุษย์ มองไปยิ่งอ้างว้าง น่าสงสัยเหลือหลายว่า ณ ฟ้ามืดที่แต้มพรายด้วยระยับดาวเหมือนพลอยเพชรบนกำมะหยี่ดำ ดาวดวงหนึ่งดวงใดเหล่านั้นจะมีเทพบุตรเทพธิดาผู้สองค์โฉมกำลังนั่งดูทีวีกันอยู่ หรือเสพสังวาสด้วยรักใคร่กันเกษมศานต์ด้วยคู่ของตนอยู่ มันน่าสงสัย มันน่าคิดอย่างนั้น สำหรับมนุษย์ผู้ยังไม่หลุดจากกิเลสสวยงามของโลกียวิสัย

ก็ด้วยอะไรล่ะ

ก็ด้วยว่ายามนี้...ยามนี้แหละยามที่เว้งนิ่งขึงมองดูดาวบนฟ้าดำตรงชานบ้านอยู่คนเดียวจะต้องครุ่นคิดหนัก เพราะเว้งเพิ่งจะผละออกมาจากห้องนอนด้วยขุ่นอกขุ่นใจเหลือล้นแต่ก็ไม่ได้ปริปากบ่นเคืองอะไรออกมาให้หล่อนได้ยิน

มันเกรงใจหล่อน เกรงใจเหลือล้น ไม่อยากให้หล่อนขุ่นใจเพราะเรื่องที่หล่อนบอกว่า"ขี้ปะติ๋วเหลือเกินเว้งเอ๊ย...แม่ยังมีเวลาให้เอ็งอีกเยอะ ตอนนี้แม่ยังมีภาระจะต้องทำอีก ก็เพื่อนของเอ็งไงเล่าเว้งลูกแม่ ทิดผ่อนเพื่อนของเอ็งนั่นแหละ มันกำลังเคราะห์หนัก พระศุกร์ก็เข้าพระเสาร์ก็จะกระทืบซ้ำ..."

เว้งถอนใจ ทบทวนเหมือนมึนงง เมื่อมันย้อนคำพูดของหล่อน

"เอ็งรักทิดผ่อนไหมล่ะลูก"

"รักจ้ะ แม่" เว้งเสียงแผ่ว

"นั่นแหละ" หล่อนหัวเราะชรึม ๆ "เอ็งจะต้องไวยมัน"

ช่วยอย่างไรเว้งไม่ได้ถาม หล่อนก็ไม่ได้บอกเสียด้วยซี

มีเรื่องสำคัญอยู่สองเรื่องสำหรับเว้งในเวลาที่สับสนอย่างนี้

สำคัญน้อยหน่อยก็เรื่องทิดผ่อน อ๋อ...แน่ละ เว้งกับผ่อนเป็นเพื่อนกันมาแต่เด็ก เรียนมาด้วยกัน เลี้ยงควายมาด้วยกัน แล้วก็โตเป็นหนุ่มมาด้วยกัน เสียแต่ว่าผ่อนชิงเสียหนุ่มเพราะความยากมีเมียไปก่อนเว้งเท่านั้น ส่วนเว้งยังเดียวดายเอ้กาเพราะไม่เคยนึกชอบผู้หญิงคนไหนอย่างเอาจริงเอาจัง ผู้หญิงบ้านนอกคอกนาจะเอาดีเด่ขนาดไหนก็อดจะพิจารณาเล็บตีนเล็บมือที่ดำด้านไปไม่ได้ทั้งที่เว้งมันก็คนชาวนาเหมือนกัน

ทิดผ่อนแบ่งสติให้เว้งหลายครั้งว่า"เอาเหอะวะเว้ง ผู้หญิงบ้านเรามันก็ยังงี้ทั้งนั้นแหละ จะให้เล็บตีนสวยเหมือนคนในเมืองได้ยังไง้ นาก็ต้องทำ ควายก็ต้องเลี้ยง เอาละวะ ไอ้เรื่องเนื้อตัวนั่นน่ะมันก็ต้องมีเหม็นมั่งหอมมั่ง ก็คนทำมาหากินกับหญ้านี่หว่า"

"แต่ข้าไม่ชอบนี่หว่า" เว้งเถียง

"เหอะน่า...แล้วเอ็งก็ชอบเองแหละ ลงว่าได้นอนแก้ผ้าคุยกันแล้วขี้คร้านเอ็งจะหลงไหลโงหัวไม่ขึ้น"

"ยากหน่อยเพื่อน" เว้งหัวร่อ

เอ็งจะไม่มีลูกไว้ทันใช้นาเกลอ

"ก็เอ็งล่ะ มีเมียแล้วมีลูกมั้ย" เว้งย้อนให้

"ก็..."ผ่อนหัวเราะเก้อ ๆ "ก็...มันยังไม่มาเกิดนี่หว่า"

นั่นเป็นข้อสนทนาของเกลอกับเกลอว่าด้วยเรื่องที่เว้งไม่อยากจะได้เมียคนทำนา...คนบ้านนอกเหมือนกัน

เว้งนึกไปอีก...คราวนี้เป็นเรื่องสำคัญนัก

หล่อนของเว้ง...คนที่เว้งเพิ่งผละออกมาเมื่อครู่ใหญ่

ผู้หญิงคนนี้แหละที่เว้งคิดว่าหล่อนเป็นเนื้อคู่หนังคู่ของมันแน่ด้วยว่าพบกันครั้งแรกก็เหมือนกับความฝัน ความสวยของหล่อนบาดหัวใจเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

หล่อนชื่อ"ชมพู่"ซึ่งเว้งอยากจะเรียกหล่อนว่า"ชมพู่แก้มแหม่ม"เสียด้วยซ้ำ ด้วยว่าหล่อนมีผิวขาว รูปร่างหรือก็เหลือกินเหลือใช้ไปทุกส่วน มาตรฐานน่าจะเป็นของฝรั่งมังค่าไปโน่นทีเดียว ยามเมื่อยิ้มเอียงอายหน้าซ่านเลือดเป็นสีชมพู่อย่างว่านั้นก็เหมือนยั่วเย้าเชิญชวน ลูกตาคมวาวนั้นไม่ต้องพูดถึง มองคราวใดก็อยากจะก้มลงกราบตีนเสียให้รู้แล้วรู้รอดคราวนั้น

เว้งพบหล่อนเมื่อหล่อนมาเที่ยวกับอีเพื่อนผู้หญิงคนบ้านเดียวกันกับเว้งที่มันไปทำงานในโรงงานที่อำเภอ เห็นแวบแรกเว้งก็ขนลุกซู่ นึกเห็นภาพตัวเองอยู่บนที่นอนกับเจ้าหล่อน...

"ผู้หญิงอะไรวะ...แม่โวย ไม่เคยพบเคยเห็น ลงไม่มีเสื้อผ้าปิดเนื้อปิดตัวมันจะขนาดไหน..."ความคิดของเว้งเตลิดไปไกลจนต้องเก้กังเข้าไปขอรู้จัก

หล่อนไม่ได้ทำงานโรงงานอย่างอีพวกผู้หญิงคนบ้านเดียวกับเว้ง หล่อนเป็นเพื่อนของเพื่อน-ของเพื่อนอีกที แต่นั่นไม่สำคัญ เรื่องสำคัญมันอยู่ที่ว่า ที่สุดเว้งก็ได้รู้จักสนิทสนมกับหล่อนจนได้

"เข้าท่าดีนี่หว่า"ทิดผ่อนจุ๊ปากกับเว้งเมื่อหลับหลังชมพู่"เอ็งตายแน่เว้งลงว่าได้อีคนเหมือนม้าแม่พันธุ์ยังเงี้ยมาทำเมียน่ะ" ทิดผ่อนยัง

สูดปากอีกที เป็นเหตุให้เว้งหน้าแดงเพราะความภูมิอกภูมิใจเหลือล้น

ก็ใช่ละ...ชมพู่เป็นม้าแม่พันธุ์แน่แท้ ความกำยำ ความคึกคะนองพึงมีครบถ้วนเหมือนม้าชั้นดี เฉพาะตะโพกกว้างใหญ่อย่างเดียวก็เกินคุณภาพที่ต้องการแล้ว ตะโพกอย่างนี้แม้ยามอยู่สงบนิ่งก็ชวนชม ยิ่งเมื่อเยื้องย้ายตามแรงขา เนื้อหนั่นแน่นมีพลังงานกระเพื่อมหยุ่นเหมือนวุ้นราวกับจะยักคิ้วบอกใบ้อย่างไรอย่างนั้น

ก็เพราะเว้งยังตัวเปล่า อีกทั้งชมพู่ก็ตัวเปล่าเหมือนกัน สัมพันธ์อันดีงอกงามขึ้นเหมือนหญ้าคางามในหน้าฝน ที่สุดเว้งก็โอ้โลมเอาชมพู่มาอยู่ที่บ้านโดยไม่ต้องตบแต่งอะไร ไม่สนใจว่าชมพู่จะเป็นใครมาจากไหน ลงว่าคนเรารักกันเสียแล้ว ความหน้าความหลังก็เป็นเรื่องเล็กน้อย

เว้งนึกย้อนไป...

เมื่อแรกอะไรมันก็ดีอยู่ นับแต่ได้จับมือถือแขน ได้จูบกันฉากแรกแล้วดิ้นพราด ๆ กันทั้งคู่เพราะแรงป่วนปั่นภายใน

ไม่มีอะไรยากเย็นทั้งนั้น เมื่อคนเราจะอยู่ด้วยกันก็อยู่ เว้งน่ะพอมีอันจะกินอยู่ เพิ่งจะขายที่มรดกไปสองแปลง แล้วก็ยังเหลืออีกแปลง ที่ดินเดี๋ยวนี้ก็แพงเสียด้วย ไร่หนึ่งก็หลายแสนอยู่ อะไรที่ว่ามันง่ายนั้นใครอื่นจะคิดว่าเพราะชมพู่มันเห็นแก่เงิน เห็นแก่ว่าเว้งรวย ก็น่าจะไม่ใช่กระมัง ด้วยว่าชมพู่น่ะปฏิบัติตัวอย่างเมียที่ดี แค่นเสียหน่อยก็ตรงที่ชอบเที่ยวเท่านั้น ไอ้เรื่องบนที่หลับที่นอนไม่ว่าจะยามกลางวันหรือยามค่ำคืนเว้งปลื้มปลาบใจเพราะลูกเล่นลูกชนในเชิงสังวาสอันเก่งกาจทั้งปากและมือ และก็อ้อ...ไอ้พรรค์อย่างว่านั่นก็ด้วย

ความมีเสน่ห์ของชมพู่ไม่ใช่แค่ความสวย ความโอ่อ่าสง่างามของเรือนร่างเท่านั้น ข้ออื่นที่เป็นความลับกว่านั้นจะมีใครรู้ดีไปกว่าเว้งเล่า ว่าไอ้ข้างในที่ซ่อนงำอยู่นั้นมันจะมีเสน่ห์ล้ำลึกขนาดไหน

ความเป็นผู้หญิงที่ซ่อนอยู่ข้างในไม่เพียงแต่มีพงพุ่มดื่มดกและมีเนินอันไพศาลเท่านั้นกระมัง เว้งรู้ดีถึงโตรกซอกอันลี้ลับชวนพิศวงที่มีซอกเล็กซอกน้อยชะง้ำชะเงื้อม เต็มไปด้วยปุ่มป่ำเมื่อเวลาแทรกตัวจำต้องเบียดเข้าไปในคูหาอันมีความอบอุ่นด้วยน้ำจากหินย้อย และเย็นเยือกชวนขนลุกขนชันเมื่อผนังหินเลื่อนบีบเบียดเข้าหาทำท่าว่าจะบีบรัดร่างของคนที่เข้าไปในนั้น ก็เว้งนั่นแหละ ...ให้ขาดใจตายขณะที่เดินทั้งความกลัวและความสุขเกษมระคนกัน

เว้งรู้ดีว่าชมพู่เป็นคนมีคุณภาพในเชิงอย่างนี้ มันถึงได้มีเท่าไหร่ก็ประเคนให้ชมพู่เอาไปซื้อเสื้อผ้าทองหยองใส่พราวไปทั้งตัว เหมือน

มันพยายามจะเรียกชื่อชมพู่อีก...ชมพู่ที่มันนอนกกกอดมาสองสามเดือน

ทิดผ่อนทายว่าเว้งจะต้องหลงใหลแม่ม้าตัวนี้แน่

เว้งถอนใจพรืด มองดาวบนฟ้าไม่สวยเหมือนวันอื่น

ก็มันหลายคืนมาแล้วที่หรือจะเป็นสักสองอาทิตย์กระมัง ไม่-อ๊ะ-ไม่ใช่สิ...เป็นเดือนนั่นแหละถูกต้อง

เว้งเฉือนที่ขายไปอีกแปลงแล้วก็ประเคนให้ชมพู่อีก

แล้วชมพู่ก็เปลี่ยนไป

เปลี่ยนจากเรียกเว้งว่า-พี่-ก็กลับมาเรียก-ลูก-

เว้งก็เลยต้องเรียกชมพู่ว่า -แม่-

เรื่องมันเกิดขึ้นในคืนหนึ่ง

ในยามนั้นเว้งป่ายรัดฟัดกอดอยู่กับชมพู่อย่างเคย อากาศมันร้อนนักก็เลยโยนเสื้อผ้าทิ้งอยู่ข้างที่นอน จูบนั่นน่ะ ก็จูบกันแล้วกันเล่า ไม่รู้อิ่มเบื่อจูบก็คลานขึ้นทับทาบเอาเครื่องเคราไอ้ที่มันสอดซุกแนบชิดกันได้ก็ค่อยประคองเก็บไว้ในช่องทางของมันเหมือนเก็บมีดใส่ฝัก ขยันหน่อยก็ขยับเข้าออกบ้างพอให้มีดกับฝักมันเกิดความร้อนจะได้คุ้นเคยกัน วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ ซึ่งก็แน่ละว่าเป็นความสุขตามประสาคนหนุ่มคนสาวจะเล่นอะไรที่มันพิสดารต่อกันในที่ลับตา

คำพร่ำนั้นเล่า แม้จะเอ่ยกันมาจนจำได้หมดแล้ว แต่เมื่อเปลื้องผ้าคุยกัน ยามใดก็ยามนั้น ฟังดูเพราะพริ้งอยู่ในหู ค่อยพูดกันไปค่อยผลัดเปลี่ยนกันเล่น เหมือนเอาควายมาถือไถ เอาคนไปลากไถแทน

เว้งยอมรับในความเก่งกาจของชมพู่ตรงนี้เป็นพิเศษ หล่อนทำให้เว้งสั่นได้ทุกครั้งเมื่อจวนเจียนจะสิ้นใจในความสุขเกษม ด้วยคำเรียกขานหวานแผ่วเหมือนใจจะขาดว่า..."ผัวขา..."

แต่แล้ว อะไรที่ว่าเคยหวานอย่างนั้นมันก็ล่มตั้งแต่คืนนั้น

ขณะพันตูกันอยู่อย่างลืมตายลืมโลก และเว้งขยับตัวอยู่ข้างบนใกล้เหลือเกินแล้วเหมือนคนว่ายน้ำข้ามฝั่ง

จู่ ๆ ชมพู่ก็ร้องกรี๊ดออกมาเหมือนกลัวสุดขีด เว้งไม่รู้ว่าเรี่ยวแรงของหล่อนมาจากไหนถึงได้มีมากมายอย่างนั้น แค่หล่อนผลักเบา ๆ เว้งก็กระเด็นลอยไปหล่นแอ้งแม้งอยู่กับพื้นห้องนอน เว้งไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าหลุดออกมาจากเบ้าท่าไหน ก้มมองไอ้ตัวร้ายที่หน้าขาอย่างงงงันก็เห็นว่ามันยังชี้ชันขันแข็งอยู่ทุกประการ

"ชมพู่..."เว้งพูดได้แค่นี้ก็พูดไม่ออกเสียแล้ว

"ไอ้เว้ง ! ! "ชมพู่ลุกขึ้นยืนทั้งเปลือยกายอย่างนั้น รูปร่างสล้างเสลาท้าทายในแสงวอมแวม ถ้าเป็นเวลาอื่นเว้งก็จะคลานสี่ตีนเข้าไปเคลียคลอต้นขาเหมือนหมาประจบกินขนม

แต่ตอนที่เกิดเหตุอย่างนี้เว้งงงไปหมด น้ำเสียงของหล่อนเปลี่ยนไป เป็นเสียงห้าวแหบแบบผู้หญิงมีอายุ เมื่อยามพูด แม้อกเย้ายวนเต่งตั้งจะกระเพื่อมตามแรงลมหายใจ ในตอนนั้นเว้งไม่ยักมองเห็นความน่ารักน่าใคร่อะไรอีกแล้ว...

มันพยายามจะเรียกชื่อชมพู่อีก...ชมพู่ที่มันนอนกกกอดมาสองสามเดือน

แต่เหมือนร่างที่ครอบชมพู่อยู่จะรู้ทัน...

"กูไม่ใช่อีชมพู่" ชมพู่ว่าอย่างนั้น "กูคือเจ้าเพ็ญจันทร์ กูตายที่นี่มาร้อยกว่าปีแล้ว..."

เว้งคลับคล้ายคลาเหมือนโดนสะกดจิต...เจ้าเพ็ญจันทร์ ?

เรื่องต่าง ๆ พรั่งพรูจากปากของชมพู่เมื่อหล่อนนั่งลงบนที่นอน เป็นการนั่งขัดสมาธิแบบคนมีอำนาจ นัยน์ตาเปล่งประกายน่ากลัวอย่างที่เว้งมันไม่เคยเห็นมาก่อน

ชมพู่พูดออกมาเป็นเรื่องเป็นราวว่า ร่างในตัวชมพู่ ผูกคอตายที่ปลายนาของเว้ง แล้วสิงสถิตอยู่ที่ต้นหว้านั่นมานานนม ไม่ยอมไปผุดไปเกิดก็เพราะรอชมพู่ให้มาที่นี่เพื่อใช้ร่างของชมพู่เป็นที่อยู่

เพราะอะไร...?!

ก็เพราะว่า เจ้าเพ็ญจันทร์นั่นน่ะเคยเป็นคนรักเก่าของเว้งมาก่อน และชมพู่ก็เป็นคนรักในชาตินี้ของเว้ง ทำนองว่า-แบ่งกันมั่งมึงทีกูที ระหว่างเทพกับชมพู่

คราวนี้เอง เมื่อชมพู่ที่มีร่างของเจ้าเพ็ญจันทร์ประทับอยู่ เปลี่ยน

คำพูดจากที่เคยเรียกเว้งว่า"พี่"มาเป็น"ลูก" และที่เคยเรียกตัวเองว่า"น้อง"ก็กลายมาเป็น"แม่"...

ในความงงงันนั้น เว้งเพียงแต่คิดว่า เมื่อเป็น"คนรักเก่า"ไฉนเจ้าเพ็ญจันทร์ถึงได้เรียกตัวเองว่า"แม่" แล้วเรียกเว้งว่า"ลูก"

เพียงแต่เว้งคิดเท่านั้น เทพในร่างของชมพู่ก็ชิงพูดขึ้นก่อน

ก็เพราะมันคนละชาตินะซี่ลูกเอ๋ย..."

ในความละล่ำละลือเว้งถามเทพด้วยว่าความห่วงหาอาทรและเสียดายชมพู่ว่า..."อ้า...ถ้าอย่างนั้น เมื่อท่านเข้าประทับในร่างของชมพู่ ลูกก็คงแตะต้องชมพู่ไม่ได้สิ..."

เจ้าเพ็ญจันทร์ในร่างของชมพู่หัวเราะเสียงกร้าว

"ก็เอ็งล่ออยู่ทุกวันทุกคืนไม่ใช่หรือ...ลูกเว้งของแม่"

เว้งเกิดความกล้า "...แล้ว...เอ้อ...แล้วเจ้าจะไม่ยอม...เอ้อ...มั่งเหรอ..."

"ไม่!" คือคำตอบจากเจ้าในร่างของชมพู่ "แม่มาเพราะอยากเห็นหน้าเอ็งเท่านั้นแหละเว้งเอ้ย"

ก็นับแต่คืนนั้นมานั่นแหละ เข้านอนทีไรก็มีอันต้องยุ่งยากวุ่นวายทุกที

พอกอดจูบลูบคลำจนอะไรต่ออะไรมันถึงที่จวนเจียนจะต้องทำอะไรที่มันผาดโผนมากกว่านั้น แม้ว่าผ้าจะลุ่ยหลุดหมดเนื้อหมดตัวอย่างไร ชมพู่เป็นต้องเกิดอาการชักกระตุก ไม่ยอมให้เว้งได้สมใจเลยสักที

คราวนี้เจ้าเพ็ญจันทร์ก็จะออกมาแสดงตัวตนผ่านร่างของชมพู่อีก

ทำเอาเว้งหดเหือดเฉาแห้ง

แต่ก็ยังดีที่เจ้าไม่ค่อยจะมากลางวัน เพราะฉะนั้น กลางวันก็เป็นของชมพู่กับเว้ง โดยไม่มีเจ้าเพ็ญจันทร์คนรักเก่าของเว้งเข้ามากวนด้วยการขัดขวาง

"ชมพู่ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันพี่ทำไมเป็นอย่างนี้ก็ไม่รู้"

เว้งคิดหนัก"ต้องหาพระหาหมอมาเชิญออก ถ้าไม่เลิกก็ต้องใช้วิธีรุนแรง"

พูดเพียงเท่านี้ร่างของชมพู่ก็สั่นเทิ้มอีก -...เอาซีเว้ง ถ้าเอ็งคิดจะกำจัดข้าล่ะก้อ เอ็งอย่าหวังว่าชมพู่จะอยู่ได้..." พร้อมกับคำตัดสิน-เรื่องนี้ใครจะรู้ไม่ได้...จำไว้"

เป็นเหตุผลที่เว้งต้องหวานอมขมกลืน และในไม่ช้าก็โดนกลืนด้วยอิทธิฤทธิ์อิทธิพลมืดของเจ้าแม่เพ็ญจันทร์

เว้งยอมรับเวลากลางวัน แม้จะเป็นความสุขช่วงสั้นที่ไม่ได้นอนก่ายกอดสอดกกกันเหมือนยามนอนในเวลากลางคืนก็พอไหว

แต่นาน ๆ ไปชักจะไม่ได้เรื่องขึ้นมาอีก เพราะชมพู่มักจะอ้างว่าไม่สบายใจเลยเมื่อเกิดเรื่องเจ้าเพ็ญจันทร์เข้าประทับ เพราะฉะนั้นในเวลากลางวัน ชมพู่มักจะขออนุญาตเว้งเข้าไปในอำเภอ หรือไม่ก็ในเมือง เพื่อเป็นการพักผ่อนประสาทที่เครียดจัด

เพราะประกาศิตของเจ้าเพ็ญจันทร์ เว้งไม่กล้ากระดิกตัว ไม่กล้าบอกใครทั้งนั้น กระทั่งทิดผ่อนเพื่อนเกลอผู้สนิทที่สุด เว้งก็ไม่กล้าเผยอปาก

ในบางอารมณ์ของความวุ่นงงสงสัยระคนอยู่กับความเคืองขุ่น เว้งก็เหมือนคนโดนสะกดจิตด้วยอิทธิฤทธิ์ของเจ้าเพ็ญจันทร์ในร่างของชมพู่

อย่างคืนหนึ่ง ทั้งที่เว้งไม่คิดเพราะความขยาด เว้งไม่กล้าแตะต้องชมพู่ เพราะต่างก็แยกที่นอนกันนอน จู่ ๆ เจ้าก็เข้าประทับชมพู่ในยามดึกดื่น เสื้อผ้าหลุดลุ่ยไปจากตัวของชมพู่หมด...มันแน่อยู่ละว่าเมื่อเว้งเห็นความอร้าอร่ามของชมพู่ แม้ว่าจะมีเทพมีเจ้าอยู่ข้างในก็ตาม อารมณ์คั่งค้างที่มันควรจะเกิดขึ้นในยามค่ำคืนก็ขืนแข็งท้าทายเชิญชวนขึ้นมา...

เจ้าไม่มีผ้านุ่งอย่างนี้มันชวนให้ไหวหวั่นน้อยอยู่หรือ ไหนจะอก ไหนจะเอว แล้วนั่นล่ะ พงหญ้านุ่มตะโพกผายกว้างและนวลเนียน ของทั้งหมดนั่นมันก็ของชมพู่--ก็ของเว้งนั่นแหละ แล้วตอนนี้ดันไปอยู่กับเจ้าเสียได้...

เว้งคิด...เล่นทั้งเจ้าทั้งเทพนี่เป็นไง...

เว้งเพียงแต่คิดเท่านั้นจริง ๆ ความคิดนี้ดันไปสัมผัสกับเจ้าเพ็ญจันทร์ได้อย่างน่าอัศจรรย์...

เจ้าพูดเสียงมีเมตตาและอ่อนโยน ไม่เหมือนเมื่อเว้งคิดเรื่องอย่างนี้คราวอื่น ๆ

ด้วยนัยน์ตาหวานเชื่อม ซึ่งเว้งมองอย่างไรมันก็ตาของชมพู่นั่นเอง

"มาสิเว้งลูกแม่...มากินนมมะลูก..."ชมพู่กวักมือเรียก

เว้งสั่นขึ้นมาทันที กูท่าจะฝัน เจ้าไม่เคยทำอย่างนี้นี่หว่า แต่เว้งก็คลานเข้าหาชมพู่เหมือนเด็กคลานเข้าหาผู้ใหญ่

"เอาลูก...เอ็งคงจะหิว" ชมพู่ประคองหัวเว้งแล้วเหนี่ยวตัวให้นอนตะแคงหันหน้าเข้าหากัน

เว้งกลืนน้ำลายเอื๊อก...หิวแน่ล่ะ นานหลายคืนแล้วที่เว้งไม่ได้ทำอย่างนี้ จะทำได้ก็แต่กลางวัน...เว้งนึกอยากจะหัวเราะที่เจ้าใจดี แต่ไม่กล้า...

เจ้าในร่างชมพู่กดหน้าเว้งเข้าแนบกับเต้าอันล่าง เว้งอ้าปากงับเต้าไว้แล้วเริ่มดูด ความรู้สึกของเว้งเหมือนเด็กทารกที่พอใจกับการดูดนม มันดูดจวบ-จวบขณะขนลุกซู่อยู่เรื่อยเหมือนฝันไป

หูแว่วได้ยินเสียงเอ...เอ๊...เหมือนเพลงกล่อมเด็ก และรู้สึกสัม-

อ่านต่อหน้า 66

นินทา-บันเทิง

★★★ ไม่ได้เจอกันนาน...คิดถึงจังเลีย (ร้องสำเนียงศรเพชร ศรสุพรรณ ด้วยเซ่...) แฟน ๆ นิตยสารนู้ดฉบับต่างประเทศพิมพ์จำหน่ายในเกาะฮ่องกง คงจำได้ว่ามีน้องหนูหน้าตาน่ารัก ตากลมโต ผมยาว เคยเป็นนักร้องวงผู้หญิงแต่ถูกตี๋เหลี่ยว อดีตแฟนเก่าเพ็ญพักตร์และเป็นแฟนใหม่หนูฮันนี่ในปัจจุบัน ใช้ลิ้นให้เป็นประโยชน์ **หลอกอึ๊บ เอ๊ย! หลอกอำถ่ายนู้ดส่งนอกจนสำเร็จ** (น้องหนูนึกว่าส่งไปนอกไกล ๆ แถบยุโรป แต่ไหงไปแค่เนี้ยเองนะพี่นะ) แล้วหนังสือฉบับนั้นก็วางแผง (ใต้ดิน) เกลื่อนตลาดในบ้านเรา **ทำให้แผนการปลุกปั้น เตรียมเป็นนางเอกหนังไทยวัยรุ่นของกลุ่มเรือดำน้ำต้องยกเลิก** (เป็นการมุดดำดินเพราะว่าที่นางเอกใจไม่อยู่กะร่องกะรอยซะแหล่ว) มิหนำซ้ำวงผู้หญิงก็ยังใจร้ายต่อน้องหนู ประกาศิตจากหัวหน้าวงขับไล่น้องหนูผู้คิดผิดหาว่าไม่สนใจงานขายผลงานด้านเสียงเพลง (รั้นจะไปขายเรือนร่างแทนหรืออย่างไร) **ความซีช้ำตกกับน้องหนูจนกินไม่เป็นเวลา นอนไม่เป็นเวลา ร่างกายผอมโซ ซูบซีด หมดราศีไปหลายเดือน จนกระทั่งเธอพบกับความหวังครั้ง**

ใหม่ เอาชนะคำครหาด้วยความมุ่งมั่น หันหน้าสู่วงการเพลงต่อไป ตั้งวงโฟล์คซองกับเพื่อน เล่นประจำในมุมสงบโรงแรมหรูแห่งหนึ่ง เปลี่ยนทรงผมใหม่ สไตล์การแต่งตัวจากแนวเฮฟวี่เป็นแนวเวสเทิร์นหรือคาวบอย **จนถึงวันนี้มีข่าวล่าสุดว่าน้องหนูได้งานการเป็นหลักฐานมั่นคง** ลงตัวเป็นเลขานุการิณีให้กับเสี่ยหนุ่มแห่งค่ายเทปยักษ์ใหญ่ อนาคตสดใส ไม่หมองมัวซัวอีกต่อไป แต่ก็ยังมีสายสืบรายงานว่าน้องหนูยังพิสมัยยีนส์ดำและยืดดำเหมือนเดิม **ไม่รู้จะไว้ทุกข์กับความหลังที่ปวดร้าวอะไรกันนักหนา**...แต่ช่างมันเถอะ หนีให้พ้นคนชื่อตี๋เหลี่ยวได้ ความสดใสก็จะมาเยือนเหมือนกับหนูหลิน **ขวัญภิรมย์** สาวโนตมคนนั้น ได้ดีเพราะชีวิตนี้ไม่มีตี๋เหลี่ยว!?! ★★★ มีช่างภาพหนุ่มคนรุ่นใหม่มาเล่าให้ฟังว่า หนูแอน **อังคณา** มะลิลา บราซิลเลี่ยนยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะตกลงปลงใจเลือกใช้บราเซียร์ยี่ห้อไหนดี เพราะยังโปรดปรานกับแฟชั่น **โนบรา** ไม่มีรอยยางยืดจากสายรัดคับติ้วหน้าอกและแผ่นหลัง **ก็ขนาดเธอใส่ชุดว่ายน้ำ 2 ชิ้น เธอยังไม่สนที่จะใส่ส่วนบนเลยนี่** แต่ใส่ท่อนล่างแล้วเอามือสองข้างปิดหน้าอก แค่เนี้ย...ชุดว่ายน้ำที่โปรดปรานของแอนแห่งมเลย?!★★★ ก็เพราะอย่างนี้นี่เองสำหรับหนูแอนอังคณายังเคยเจอคนเฒ่าคนแก่รุ่นเก่า (แต่ยังมีแรง...อยู่) กระซิบถามใครต่อใครที่อยู่ใกล้ ๆ ว่าอีหนูที่ใส่ชุดเปิดหลัง โชว์หน้าอกจนเกือบหก สุดเซ็กซี่คนนั้น ใช่ขวัญภิรมย์ หลิน รึเปล่า??? ★★★ **ขวัญภิรมย์ หลิน** อีกที...คราวที่หนูหลินทำเทปชุดเปิดหน้าอกหน้าใจ...ให้เลย ร้องเพลงลูกทุ่งสตริง แล้วจำต้องโปรโมทเทปด้วยของดีที่ตัวเองมีอยู่...ช่วงบน จน กบว.สั่งระงับมิวสิควิดีโอโดยหาว่าท่าเต้นของหนูหลิน **เป็นการยั่วยุ** ถือเป็นพฤติกรรมล่อแหลมที่ไม่ควรมีใครจะได้ดูกันอีก จำต้องถูกแบนด์ตามระเบียบ หนูหลินก็ต้องมาพึมพำว่าหนูไม่ผิดสักหน่อย ท่าเต้นนั้นเป็นของพวกด๊านเซอร์ต่างหาก หลินเต้นของหลินไปธรรมดา บังเอิญกล้องไปจับภาพด๊านเซอร์สาวมากเกินไป หลินจึงพลอยได้รับกรรมตามไปด้วย ★★★ **มาคราวนี้**

กับเหตุการณ์แบบเดียวกัน เกิดแก่มิวสิควิดีโอเพลงโปรโมทเทปชุดแรกในชีวิตของอดีตมิสไทยแลนด์เวิลด์รุ่นกระชากมงกุฎ หนูจุ๋ม แสง**ระวี อัศวรักษ์** ชื่อเพลงและเสียงร้องจั๊กกะจี้หัวใจใครต่อใคร **แมงมุมขยุ้มหัวใจ** โดย กบว.หาว่าหนูจุ๋มแหกแข้งถ่างขาเกินงามไปหน่อย อย่างนี้ถือเป็นลีลาล่อแหลมเกินเหตุเลย ฝ่ายหนูจุ๋มก็เลยได้แต่กลอกหน้าบอก กบว.ขา **หนูเป็นนักเต้นแจ๊สด๊านซ์มาก่อนนะคะ** เรียนทางนี้มาโดยตรงตั้งแต่อายุ 8 ขวบเป็นเวลากว่า 14 ปี ย่อมมีจรรยาบรรณของนักเต้นแจ๊สด๊านซ์เพียงพอว่าอะไรคือสวย อะไรคือเซ็กซี่ ว่าแล้วก็ทำให้มิตรรักแฟนเพลงแมงมุมสาวแสงระวี อดจะได้เห็นภาพสวย ๆ ในมิวสิควิดีโอ ถ้าทางฝ่ายต้นสังกัดไม่รีบทำการอุทธรณ์โดยเร็ว!! ★★★

★★★ **เรื่องของความไม่หลงลืมตัว** ถึงวันนี้ เดี๋ยวนี้ ต้องพูดถึงศิลปิน...ที่สุดของบริษัทนิธิทัศน์ ซึ่งมาในรูปแบบที่...ขอโทษที่ไม่เหมือนใคร เขาคือ ติ๊ก ชิโร่ ศิลปิน**เพลงที่แต่งเพลงเองได้ทำอะไรต่ออะไรเองมากมาย** แถมยังเคยถูกสบประมาทว่าเทปชุดแรกในชีวิต โชะ ไชโย ต้องได้แสน...แต่เป็นแสนสาหัสแน่ อะไรอย่างนี้ แต่เท่าที่ได้ติดตามความเคลื่อนไหวของนายติ๊กมาตลอด เห็นพลังความตั้งใจจริงของเขา ทุกอย่างที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะแรงโปรโมท หากเป็นเพราะแฟนเพลงคนรุ่นใหม่แท้จริงที่ให้การยอมรับ ★★★ **จึงถือเป็นความภูมิใจของนิธิทัศน์ด้วย** ที่ตลอดเวลาที่ผ่านมาได้ถูกบริษัทคู่แข่งดูถูกดูแคลน หาว่าไร้สมรรถภาพ หมดกึ๋นในการพัฒนางานเพลงใหม่ ๆ ในที่สุดชุดโชะ ไชโย ของติ๊ก ชิโร่ คือบทพิสูจน์ถึงความไม่นิ่งหยุดอยู่กับที่ ★★★ **หลากหลายลีลาทุกท่วงท่าของติ๊ก เป็นการแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา** ผิดกับนักร้องบางคนที่มีการแสดงออกสวนทางกับความเป็นจริง จึงดูเป็นความเก้งก้างไม่ธรรมชาติ...★★★ ความจริงนักร้องประเภทมาผิดคอนเซ็พท์ จะไปกล่าวโทษตัวนักร้องคงไม่ใช่สิ่งถูกต้อง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมาจากข้อกำหนดของบริษัทเทปต้นสังกัดโดยแท้ จะวางให้ต้องเป็นอย่างงั้นเป็นอย่างงี้ทั้งที่ความเป็นจริง มันเป็นไปไม่ได้แม้แต่นิดเดียว ! ? ! ★★★ และไม่ว่าติ๊กจะเจอะเจอกับความล้มเหลวและความสำเร็จอย่างไร เชื่อแน่ว่าศิลปินในความเป็นตัวของตัวเองอย่างติ๊กไม่เคยหลงทะนงตนว่าข้าแน่ ข้าเก่งจริง แน่นอนด้วยความเสมอต้นเสมอปลาย ★★★

★ อ่อนไหว ไร้ดาว

35

คำแนะนำของพี่เอ้ยังติดรูหูมาจนยืนติด ๆ กับนายธีระแล้ว เทคที่สองก็เริ่มต้นขึ้น คราวนี้ฉันทำตามที่พี่เอ้แนะนำมาอย่างเคร่งครัดเลยค่ะ

ฉันส่งสายตาหวานฉ่ำใส่หน้านักธุรกิจกลัวเมียแบบเต็มที่ เล่นเอาอารมณ์เพลงงี้ลื่นไหลยังกับทาด้วยวาสลินแน่ะค่ะ เขาร้องอย่างนุ่มลึกไม่มีการคร่อมจังหวะ ฉันก็โต้ตอบด้วยเสียงกังวานใสไปตามท่วงทำนองที่มันสนุกสนานอยู่แล้ว

ทว่าก็เกิดเหตุต้องเทคอีกจนได้ค่ะ...

ถึงท่อนสุดท้ายที่ผู้ชายต้องร้องว่า

"ถ้าพี่จะไปขอ ไปขอ พ่อจะว่าจั๋งได๋"

นี่น่ะแล้วผู้หญิงก็ต้องตอบไปว่า

"พ่อสุดแสนดีใจ ถ้าพี่ไปขอน้องจริง ๆ"

นั่นน่ะแต่ฉันดันร้องตอบว่า

"พ่อก็เตะตกกะได ถ้าพี่ไปขอน้องจริง ๆ"

ปรากฏว่าพอฉันร้องตอบโต้ไปแบบนี้ บรรดานักดนตรีและเจ้าหน้าที่ของสถานีก็ปล่อยเสียงหัวเราะกันลั่นห้องส่งไปหมดเลยค่ะ ก็เลยต้องเทคไปโดยปริยายเลย

เรื่องของเรื่องก็คือฉันดันไปแปลงเนื้อร้องเข้าให้น่ะสิคะ พี่เอ้ต้องรับหน้าที่เข้ามาพูดให้ฉันเข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น

"คุณรัตนาวดีต้องร้องตามธรรมดาสิคะ"

พี่เอ้อธิบายให้ฉันฟัง

"อย่าไปแปลงเนื้อร้องจากเดิมโดยเด็ดขาดเลยค่ะ นี่เราต้องบันทึกเทปไปออกอากาศให้คนดูกันทั้งประเทศเลยนะคะ ขืนร้องพ่อเตะตกกะได งานนี้คงได้เป็นข่าวใหญ่แน่ ๆ เลย"

"แหม...ก็ร้องสนุก ๆ น่ะค่ะพี่เอ้ เห็นคนเค้าร้องเตะตกกะไดกันออกเยอะแยะนี่คะ"

"นั่นต้องตามงานเลี้ยงตามงานสังสรรค์ค่ะ"

พี่เอ้พูดพลางก็หัวเราะพลาง

"ขืนมาร้องที่งานนี้หละยุ่งตายเลย พี่ว่าคุณรัตนาวดีน่ะทำดีแล้วเรื่องการร้องน่ะเทคใหม่นี้เอาแบบเดิมเลยนะคะ อ้อ...แต่เตะตกกะไดไม่เอานะ เอาเนื้อจริง ๆ ของเค้าค่ะ"

ฉันกลับไปที่ฉากใหม่ นายธีระยืนอมยิ้มอยู่แล้ว เขาคงยังขำอยู่น่ะค่ะเรื่องเนื้อร้องของฉันที่แปลงเป็นเตะตกกะได

"พร้อมหรือยังครับ"

"ค่ะ พร้อมแล้วค่ะ"

"อย่าให้คุณพ่อของคุณมาเตะผมตกกะไดอีกนะครับ"

"คุณธีระเนี่ย..."

ฉันค้อนขวับเข้าให้

เทคที่สามนี้หนุ่มนาข้าวสาวนาเกลือผ่านไปได้อย่างเรียบร้อย แล้วก็ถือว่าผ่านด้วยค่ะเพราะว่าไม่มีข้อบกพร่องเลยแม้แต่น้อย

อ้อ...ไม่มีการเตะตกกะไดด้วยค่ะ

เสร็จจากการบันทึกเทปฉันกับพี่เอ้ขับรถตามกันไปกินข้าวเย็นที่ครัวหลวง ปรากฏว่าไปเจอนายธีระกับเมียของเขานั่งกินที่นั่นด้วยเหมือนกัน

พอเมียของเขาเห็นพี่เอ้เข้าก็มองตาขวางเลยค่ะ สงสัยจะทนไม่ได้ที่เห็นผู้หญิงที่เคยมีข่าวซุบซิบกับผัวของตัวเองผ่านมาให้เห็นหน้า

"ไม่เห็นสวยเลยนี่คะ"

ก็เมียนายธีระไม่สวยจริง ๆ นี่นา

"ทำไมคุณธีระเค้าถึงยอมมาแต่งงานด้วยก็ไม่รู้นะคะ เค้าออกหล่อ ออกสมาร์ท แต่ยายนั่นหน้าบานยังกับฝาหม้อเบอร์สี่สิบแน่ะ"

"เงินต่อเงินน่ะค่ะ"

พี่เอ้ทำเสียงเหยียด ๆ

"ถึงไม่สวยแต่ว่ารวยน่ะ มันก็ทำให้ดูดีหละค่ะ พวกเศรษฐีพวกสังคมไฮโซนี่เค้าต้องผสมพันธุ์กันเองค่ะ ถ้าไปผสมกับคนอื่นเดี๋ยวกลายพันธุ์กันพอดี"

"แหม...แต่ดูเค้ามองพี่เอ้ตาเขียวเลยนะคะ"

"คงกลัวไปแย่งผัวเค้ามั้ง"

"พี่เอ้ไม่ลองแกล้ง ๆ แย่งดูเล่น ๆ นี่คะ กะว่าพอให้เค้าหัวหมุนเล่นน่ะ พอจะมาเอาเราจริง ๆ เราก็ฉากหอยหลบออกมาเสียก่อน"

"กลัวจะไม่ได้หลบน่ะสิ"

"ทำไมหรือคะ"

"ก็เกิดว่าจะเอาจริง ๆ น่ะพี่ก็คงไม่ปฏิเสธหรอกค่ะ"

เราเลยหัวเราะกันใหญ่ด้วยความชอบใจ

โต๊ะของนายธีระกับเมียคงจะทนกินต่อไปไม่ไหวที่เห็นเรานั่งตำตาอยู่ อีกพักนึงทั้งคู่ก็ลุกขึ้นออกจากครัวหลวงไปเสียแล้ว

"คุณรัตนาวดีเชื่อไหมคะว่างานนี้คุณธีระยุ่งแน่ ๆ"

พี่เอ้มองตามไปแล้วหันมาพูดกับฉัน

"ยุ่งยังไงหรือคะ"

"ก็ยุ่งตรงคุณรัตนาวดีนี่หละค่ะ"

อ้าว...ไหงยังงั้นล่ะหว่า

"คือคุณธีระน่ะร้องเพลงคู่กับคุณใช่ไหมล่ะคะ"

"ก็ใช่สิคะ"

"แต่เมียเค้าไม่รู้ว่าคนที่นั่งอยู่กับพี่นี่และเป็นคนที่เค้าเห็นน่ะคือคนที่ร้องเพลงคู่กับผัวของเค้าที่นี้ลองคิดดูสิคะว่าถ้าวันออกอากาศน่ะจะเป็นยังไงบ้าง"

แล้วพี่เอ้ก็ทำท่าสยดสยองให้ฉันดู

"พอเมียเค้าเห็นว่าคนที่ร้องเพลงคู่กับผัวเค้าน่ะคือคนที่เค้าเห็นว่านั่งอยู่กับพี่วันนี้ คุณรัตนาวดีลองคิดดูสิคะว่าจะเป็นยังไงบ้าง"

"อือม์...นั่นสิคะ"

ฉันพยักหน้าเพราะเห็นควรด้วนเอี๊ยเห็นควรด้วย

"สงสัยคงมีการโทรศัพท์ไปบริจาคสากกะเบือกันบ้างหละค่ะ"

เราก็เลยได้หัวเราะกันใหญ่อีกครั้งหนึ่งจนได้

ฉันแยกกับพี่เอ้ตอนเกือบ ๆ ทุ่มนึง กลับไปเพนท์เฮาส์ก็เห็นรถหนูแจ๋วจอดแดงโร่อยู่แล้วแสดงว่าวันนี้กลับเร็วผิดปกติวิสัย พอหนูแจ๋วเห็นฉันเปิดประตูเข้าไปก็อมยิ้มทักทายทันที

"วันนี้อัดมาเรียบร้อยแล้วใช่ไหมคะคุณรัตน์"

ฉันเดินเอากระเป๋าไปวางบนโต๊ะแล้วนั่งบนโซฟายกขาขึ้นพาดเหยียดยาว

"แกพูดให้มันเต็ม ๆ หน่อยสิแม่แจ๋ว อัดมาเรียบร้อยน่ะมันฟังทะแม่ง ๆ นะยะ ใครไม่รู้จะเข้าใจว่าฉันไปให้เค้าอัดมาน่ะสิ"

"หนูหมายถึงอัดเทปน่ะค่ะ"

"เออ...อัดเทปก็อัดเทปสิ"

ฉันกระพือกระโปรงให้ลมเข้าไปเย็น ๆ

"อัดเฉย ๆ น่ะมันอาจเป็นอัดแถว ๆ ใต้ท้องน้อยก็ได้นะ"

"แฮ่ะ...แฮ่ะ...ขอโทษค่ะ"

"เออ...แม่แจ๋วเรื่องเงินบริจาคของฉันน่ะต้องให้แน่นอนนะ"

"แน่นอนสิคะคุณรัตน์ พอคุณรัตน์ร้องเพลงจบปั๊บน่ะหนูกับพวกจะกริ๊งไปบริจาคกันให้เป็นขบวน ๆ เลยหละค่ะ ไม่ต่ำกว่าห้าแสนแน่นอนค่ะ เพลงเดียวของคุณรัตน์น่ะ"

"ตอนนี้ไม่ใช่เพลงเดียวแล้ว ต้องสองเพลงแล้วหละ"

"อ้าว...ไหงงั้นล่ะคะ"

"เค้าต้องตาต้องใจฉันมั้งอ้อ...ต้องรูหูด้วยสิ เค้าก็เลยให้ฉันร้องเพิ่มอีกเพลงนึง เพลงแรกเป็นเพลงร้องคนเดียว แต่อีกเพลงนึงเป็นเพลงคู่เชียวนะยะ"

"หนูว่ามันจะยุ่งนะคะคุณรัตน์"

ฉันตาเขียวปั๊ดขึ้นมาทันที

"ยุ่งยังไงกันแม่แจ๋ว ก็ฉันอัดรายการไปเรียบร้อยหมดแล้ว"

"ก็ตอนแรกคุณรัตน์บอกว่าร้องเพลงเดียวนี่คะ หนูก็เลยล็อคเรื่องเงินบริจาคไว้แค่เพลงเดียวเท่านั้นน่ะสิคะคุณรัตน์ ป่านนี้แล้วไม่รู้จะติดต่อใครมาบริจาคทันหรือเปล่า"

"เฮ่ย...เพลงที่สองนี่ไม่ต้องบริจาคหรอกย่ะ"

ฉันหัวเราะหึ ๆ พลางโบกมือโบกไม้ (สำนวนน่ะค่ะ ไม่ใช่ยกไม้ที่ไหนมาโบกจริง ๆ หรอก)

"ทำไมล่ะคะ"

"ฉันเป็นนักร้องตัวแทนน่ะสิ"

แล้วฉันก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้หนูแจ๋วฟัง ตอนท้ายฉันถามว่ารู้จักนายธีระคนนี้หรือไม่เพราะในแวดวงธุรกิจนั้นหนูแจ๋วกว้างขวางกว่าฉันเยอะ

"ก็เคยได้ยินชื่อเหมือนกันค่ะ"

"แล้วเมียเค้าล่ะ"

"อ๋อ...ก็พวกเศรษฐีกินบุญเก่าน่ะค่ะ"

เศรษฐีกินบุญเก่าที่หนูแจ๋วพูดนั้นก็หมายถึงว่าเป็นคนที่มีปู่ย่าตายายรวยมาก่อน รุ่นลูกรุ่นหลานก็เลยไม่ต้องทำมาหากินอะไรนักเพราะดอกเบี้ยเอย ผลประโยชน์เก่าเอย ก็ล้วนแต่มากกว่าไปลงแรงทำงานด้วยซ้ำไป

บางคนอุตส่าห์สอบทำงานตามกระทรวงได้ตำแหน่งดี ๆ ที่มีเงินเดือนห้าพันหรือหกพันบาทก็นับว่ามากแล้วถ้าเป็นคนที่จบมาใหม่ ๆ

ทว่าไอ้ (รวมทั้งอี) พวกนี้กลับมาทำลายตำแหน่งไปเสียอย่างน่าเจ็บใจจริง ๆ ค่ะ

แล้วต่อมาแกกับฉันก็ร่วมกันรุมเย่อดาราหนุ่มคนเดิมอีกคำรบหนึ่ง

แหม...มันน่าเจ็บใจจริง ๆ นี่คะ!

มันขับรถเก๋งไปทำงาน พอพักเที่ยงก็ขับรถเก๋งออกมาหาข้าวกิน แล้วกินก็ต้องร้านอาหารหรู ๆ ภัตตาคารแพง ๆ พอกลับเข้าไปทำงานก็มีรายการซื้อของไดเร็กเซลในหมู่พวกเดียวกันเองอีก

ลองคิดดูสิคะว่าวัน ๆ นึงมันใช้เงินกันเท่าไหร่...

เงินเดือนของมันน่ะใช้อาทิตย์เดียวยังแทบไม่พอเลย ส่วนอีกสามอาทิตย์ที่เหลือน่ะมันใช้เงินของพ่อแม่ของเหง้ามันแทนน่ะค่ะ

เฮ้อ...อัตราที่มันได้ไปน่ะน่าให้คนที่อยากทำงานจริง ๆ มากกว่าค่ะ

แล้วรู้ไหมคะว่าพวกไม่รวยไม่มีเส้นสายน่ะต้องใช้ปริญญาต้องใช้วุฒิการศึกษาของตัวเองที่จบมาใหม่ ๆ ไปทำอะไรกันบ้าง

อาสาไปสอนหนังสือถิ่นทุรกันดารงี้...

สมัครไปทำงานพัฒนาชนบทงี้...

อาสาไปอยู่มูลนิธิช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสงี้...

สมัครไปเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กพิการงี้...

เฮ้อ...ไอ้ (รวมทั้งอี) พวกที่มันนั่งชูคอสลอนน่ะเคยคิดกันบ้างไหมล่ะคะ รัฐบาลเอางบประมาณมาจ่ายเงินเดือนพวกนั้นน่ะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย

แฮ่ะ...แฮ่ะ...แถมยังโดนมันสบประมาทเสียด้วยนะคะ

"เงินเดือนทั้งเดือนน่ะกินเหล้าสองครั้งก็หมดแล้ว"

"น้ำหอม ลิปสติก ครีมล้างหน้า อายแชโดว์ หมดเนี่ยก็เท่ากับเงินเดือนพอดีเลย"

"ชั้นในสองชุดก็เกือบสามพันแล้ว เงินเดือนอย่างเดียวก็อดตายน่ะสิ"

"พอเงินเดือนออกทีนึงก็เที่ยวค็อกเทลเล้าจน์เปิดขวดกับหิ้วโฮสเตสก็หมดพอดีเลยว่ะ"

ฉันคิดอย่างขบเขี้ยวแล้วก็ตามด้วยการเคี้ยวฟัน แต่มันก็ได้แค่คิดเท่านั้นเอง ความคิดของฉันทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงไม่ได้หรอกค่ะ

"คุณรัตน์..."

ฉันสะดุ้งโหยง

"เป็นอะไรไปคะ"

"เป็นอะไรล่ะ ฉันเป็นอะไรไปเหรอ"

ฉันทำหน้าตาเด๋อด๋า

อ่านต่อหน้า 61

"พี่ใหญ่"

ใ/ส่/เ/กี/ย/ร์/รั/ก

□ก่อน และหลัง "วันเบาๆ"

มิตรรัก "นักใส่เกียร์" เป็นจำนวนมากทีเดียวที่อยากรู้ว่าในช่วงระยะไหนผู้หญิงจึงจะมีความต้องการทางเพศสูงเป็นพิเศษ?

ครับ เป็นคำถามหรือความอยากรู้ที่เข้าท่ามาก เพราะการรู้เขารู้เราย่อมทำให้การร่วมรักประสบความสุขสมหวัง และสมใจทั้งสองฝ่าย

อันที่จริงแล้วคำถามนี้ก็ตอบยากนะครับ เพราะอุปนิสัยแห่งพฤติกรรมทางเพศของผู้หญิงแต่ละคนไม่เหมือนกัน การที่จะบอกว่าช่วงไหนคุณเธอมีความ ง.งูมาก อยากจะให้คู่รักหรือคู่ครองร่วมเพศสัมพันธ์ด้วยนั้น ย่อมต้องสอบถามกันเป็นรายบุคคล (ซึ่งเสี่ยงต่อการถูกตบเป็นอย่างยิ่ง) และน้อยรายนักที่จะกล้าเปิดเผยถึงความลี้ลับในอารมณ์ให้ใคร ๆ รู้ แต่ก็อาจจะมีผู้หญิงทันสมัยไม่ซื่อบื้อบางรายบอกกับผู้ชายของตัวว่าในช่วงนั้น ๆ มีความต้องการมากที่สุดเพื่อให้พ่อเจ้าประคุณ "ขจัด" ความตะครั่นตะครอให้ถูกต้องตรงกาละก็เป็นอันว่าแฮ็ปปี้ไปทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายหญิงก็หายความมันเขี้ยว ส่วนฝ่ายชายนั้นน่ะสบายแน่เพราะเวลาไหน ๆ ก็มีความต้องการเป็นประจำอยู่แล้ว

สามีเป็นจำนวนมากเคยขุ่นข้องหมองใจเมื่อสะกิดสะเกาแล้วภรรยาสั่นหน้าลูกเดียวบอกว่า "ไม่มีอารมณ์" หรือไม่ก็ "คืนหน้าเถอะพี่...คืนนี้น้องเซ็ง" จนถึงกับทะเลาะเบาะแว้ง ตบตีถีบถอง หรือว่าฆ่ากันตายก็มีเป็นข่าวอยู่บ่อย ๆ เนื่องจากฝ่ายสามีหน้ามืดเมื่อภรรยาไม่ให้ร่วมสวาท

ถ้าใครเจอรายการปฏิเสธนิ่ม ๆ จากภรรยาก็อย่าเพิ่งหุนหันพลันแล่นโกรธเคืองกันเลยนะครับ ทางที่ดีที่สุดก็คือหันหน้าจับเต้า... เอ๊ย...จับเข่า พูดคุยกันให้เข้าอกเข้าใจว่าช่วงไหนจึงจะมีอารมณ์อยากร่วมรัก แล้วก็พยายามจัดตารางสอนให้สอดคล้องต้องกัน แต่อย่างไรก็ตาม เท่าที่สังเกต (และ เกิดกับตัวเอง) การร่วมรักระหว่างสามีภรรยามักไม่ขึ้นอยู่กับตารางเวลาที่จัดขึ้นมาหรอกครับ ส่วนใหญ่จะแสดงกายกรรมกันโดยถัวเฉลี่ย เช่น อาทิตย์ละ 2-3 หน หรือว่าทุกคืนวันเสาร์-อาทิตย์ เป็นต้น และภรรยามักจะไม่บ่ายเบี่ยงถ้าสามีต้องการ

แต่ถ้าใครมีความละเอียดถี่ถ้วนสักนิดก็จะพบว่า บ่อยครั้งที่ภรรยาค่อนข้างจะเฉื่อยชา คล้ายกับว่า "อยากเอาก็เอา" คือว่าคุณเธอไม่ได้อยากด้วยสักเท่าไร บางคนก็นอนถ่างแข้งถ่างขาอย่างเฉยเมยปล่อยให้คุณพี่เสียไปเรื่อย ๆ "จบแล้วบอกนะเพ่" เป็นยังงั้นก็มี

และในทางตรงข้าม บางครั้งสามีจะรู้สึกว่าภรรยาซู่ซ่าคึกคักเป็นพิเศษจ๊ะ ๆ จ๋า ๆ ตาหวานหยาดเยิ้ม และแสดงออกทางอารมณ์อย่างกระดี๊กระด๊าผิดตาเลยทีเดียว เล่นเอายอดชายเง็งไปเหมือนกัน

สิ่งเหล่านี้เป็นสัญญาณบ่งบอกให้รู้ว่าผู้หญิงทุกคนจะมี **"ช่วงอยาก"** กับ **"ช่วงเฉย ๆ"** ทุกคน... นอกจากผู้หญิงขายบริการเท่านั้นที่อยากหรือไม่อยากก็จำเป็นต้องสนองความต้องการของผู้ชายที่มาอุดหนุน

จากการแสวงหาความรู้และข้อมูล ทำให้ประมวลได้ว่าผู้หญิงจะมี "ช่วงอยาก" เป็นพิเศษอยู่ 2 ช่วง นั่นคือ **ก่อนประจำเดือนมากับหลังจากประจำเดือนหมดแล้วหมาด ๆ** ส่วนในช่วงที่ประจำเดือนมา ผู้หญิงทุกคนจะไร้อารมณ์เพศครับ เพราะร่างกายกำลังแปรปรวนทางโลหิตและมีการปรับแปลงตัวเองของอวัยวะสืบพันธุ์ อีกทั้งสกปรกเหนอะหนะเหม็นคาว ไม่อยากให้ผู้ชายสัมผัสและผู้หญิงบางคนยังมีอาการไข้อีกด้วยระหว่างมีโลหิตประจำเดือน เพราะฉะนั้นขอความเมตตาอย่าฝ่าไฟแดงกันเลยนะครับท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย

เอาเป็นว่าทั้งจากการสังเกตและสอบถาม ผสมผเสกับรายงานวิจัยทางเพศศึกษา พบว่าผู้หญิงในวัยเจริญพันธุ์จะมีความรู้สึกต้องการทางเพศสูงอยู่ 2 ช่วงเวลาในรอบหนึ่งเดือน คือ

- ก่อนระยะมีโลหิตประจำเดือน

- หลังจากโลหิตประจำเดือนแห้งหมดไป

เมื่อไตร่ตรองดูก็น่าเชื่อครับ ทั้งนี้เพราะมีเหตุมีผลที่จะเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลทางจิตใจหรือทางร่างกาย

ทางจิตใจ...ก่อนโลหิตประจำเดือนจะมา ซึ่งผู้หญิงทุกคนรู้ดีว่าของตัวเองจะมาวันไหน ซึ่งแน่นอนว่าระหว่างที่มีประจำเดือนนั้นสามีและตนย่อมต้องว่างเว้นการอึ๊บกันอย่างน้อย ๆ ก็หนึ่งสัปดาห์เต็ม ๆ จึงมีจิตใจที่จะร่วมรักกันซะก่อนที่จะต้อง "ติดไฟแดง" ความคิดเช่นนี้น่าจะมีส่วนให้ฝ่ายหญิงจดจ่อรอการร่วมสวาทส่งผลให้คึกคักแช่มชื่น แต่งเนื้อแต่งตัวสะสวยหอมกรุ่นและกระซิกกระซี้ "แบะท่า" เป็นพิเศษ และเมื่อเปิดใจรอเช่นนี้แล้ว การที่ฝ่ายหญิงจะบรรลุถึงความสุขสุดยอดจึงเป็นไปได้ง่าย ใช้ระยะเวลาในการโล้สำเภาสั้นกว่าปกติ แล้วก็กลายเป็นผลสรุปรวบยอดว่าการร่วมรักครั้งนั้นแสนวิเศษสุด

ส่วนหลังจากเลือดประจำเดือนหมาดแห้งไปแล้ว ฝ่ายหญิงก็จะเริ่มคิดใคร่ครวญอีกว่าได้ว่างเว้นไปในช่วง "เปิดไฟแดง" นาน

อ่านต่อหน้า 43

นวลนางให้ลาภ 330

เลขนำโชคจากดวงดาว

งวดประจำวันที่16 สิงหาคม 2534

กำลังดาวอาทิตย์ 28 องศา 55 ลิปดา

กลุ่มดาวเด่น 9 รอง 5

กำลังวัน 1 เลขแทนวันศุกร์ 6

คู่มิตรคู่สมพล 91 - 95 - 96

เลขเด่น 9 - 5

ดาวดวงอื่น ๆ 1 - 6

15-16-19-51

56-59-61-65

69-91-95-96

"พี่ใหญ่"

ใ/ส่/เ/กี/ย/ร์/รั/

ก่อนและหลัง "วันเบาๆ"

มิตรรัก "นักใส่เกียร์" เป็นจำนวนมากทีเดียวที่อยากรู้ว่าในช่วงระยะไหนผู้หญิงจึงจะมีความต้องการทางเพศสูงเป็นพิเศษ?

ครับ เป็นคำถามหรือความอยากรู้ที่เข้าท่ามาก เพราะการรู้เขารู้เราย่อมทำให้การร่วมรักประสบความสุขสมหวัง และสมใจทั้งสองฝ่าย

อันที่จริงแล้วคำถามนี้ก็ตอบยากนะครับ เพราะอุปนิสัยแห่งพฤติกรรมทางเพศของผู้หญิงแต่ละคนไม่เหมือนกัน การที่จะบอกว่าช่วงไหนคุณเธอมีความ ง.งูมาก อยากจะให้คู่รักหรือคู่ครองร่วมเพศสัมพันธ์ด้วยนั้น ย่อมต้องสอบถามกันเป็นรายบุคคล (ซึ่งเสี่ยงต่อการถูกตบเป็นอย่างยิ่ง) และน้อยรายนักที่จะกล้าเปิดเผยถึงความลี้ลับในอารมณ์ให้ใคร ๆ รู้ แต่ก็อาจจะมีผู้หญิงทันสมัยไม่ซื่อบื้อบางรายบอกกับผู้ชายของตัวว่าในช่วงนั้น ๆ มีความต้องการมากที่สุดเพื่อให้พ่อเจ้าประคุณ "ขจัด" ความตะครั่นตะครอให้ถูกต้องตรงกาละ

ก็เป็นอันว่าแฮ็ปปี้ไป
คือฝ่ายหญิงก็หายคว
ส่วนฝ่ายชายนั้นน่ะสบ
เวลาไหน ๆ ก็มีความ
ประจำอยู่แล้ว

สามีเป็นจำน
ขุ่นข้องหมองใจเมื่อ
แล้วภรรยาสั่นหน้าลู
ว่า "ไม่มีอารมณ์" ห
หน้าเถอะพี่...คืนนี้น้อ
ถึงกับทะเลาะเบาะแ
ถอง หรือว่าฆ่ากันตาย
อยู่บ่อย ๆ เนื่องจากผ
มืดเมื่อภรรยาไม่ให้ร

ถ้าใครเจอราย
นิ่ม ๆ จากภรรยาก็อย
พลันแล่นโกรธเคืองกั
ทางที่ดีที่สุดก็คือหันห
เอ๊ย...จับเข่า พูดคุย
เข้าใจว่าช่วงไหนจึง
อยากร่วมรัก แล้วก็
ตารางสอนให้สอดค
แต่อย่างไรก็ตาม

(และ เกิดกับตัวเอง) การร่วมรักระหว่างสามีภรรยามักไม่ขึ้นอยู่กับตารางเวลาที่จัดขึ้นมาหรอกครับ ส่วนใหญ่จะแสดงกายกรรมกันโดยถัวเฉลี่ย เช่น อาทิตย์ละ 2-3 หน หรือว่าทุกคืนวันเสาร์-อาทิตย์ เป็นต้น และภรรยามักจะไม่บ่ายเบี่ยงถ้าสามีต้องการ

แต่ถ้าใครมีความละเอียดถี่ถ้วนสักนิดก็จะพบว่า บ่อยครั้งที่

สกปรกเหนอะหนะเหม็นคาว ไม่อยากให้ผู้ชายสัมผัสและผู้หญิง

เลขดี-เลขเด็ด

งวดประจำวันที่ 16 สิงหาคม 2534

เลขเด่น

4 - 8 - 5

ชุดสามตัวเต็ง-โต๊ด

469-543-539-495
493-475-854-846

ชุดสองตัวบน-ล่าง

69-43-39-95-98
93-75-54-84-64

หากสมาชิกสนใจ เลขดี-เลขเด็ด ส่งซองเปล่าติดแสตมป์จ่าหน้าซองถึงตัวท่านเองให้ชัดเจน ส่งไปยังตู้ปณ.118 ปทจ.ตลิ่งชัน กทม. 10170 พร้อมตั๋วแลกเงิน 100 บาทครับ (ต่างจังหวัดติดแสตมป์ 5 บาทด้วยครับ)

ยอดว่าการร่วมรักครั้งนั้นแสนวิเศษสุด

ส่วนหลังจากเลือดประจำเดือนหมาดแห้งไปแล้ว ฝ่ายหญิงก็จะเริ่มคิดใคร่ครวญอีกว่าได้ว่างเว้นไปในช่วง "เปิดไฟแดง" นาน

อ่านต่อหน้า 43

NUMBER 330

นิรมล ชลประชา

มิติที่ล้ำลึก 34-24-36

NIRAMON CHONPRACHA

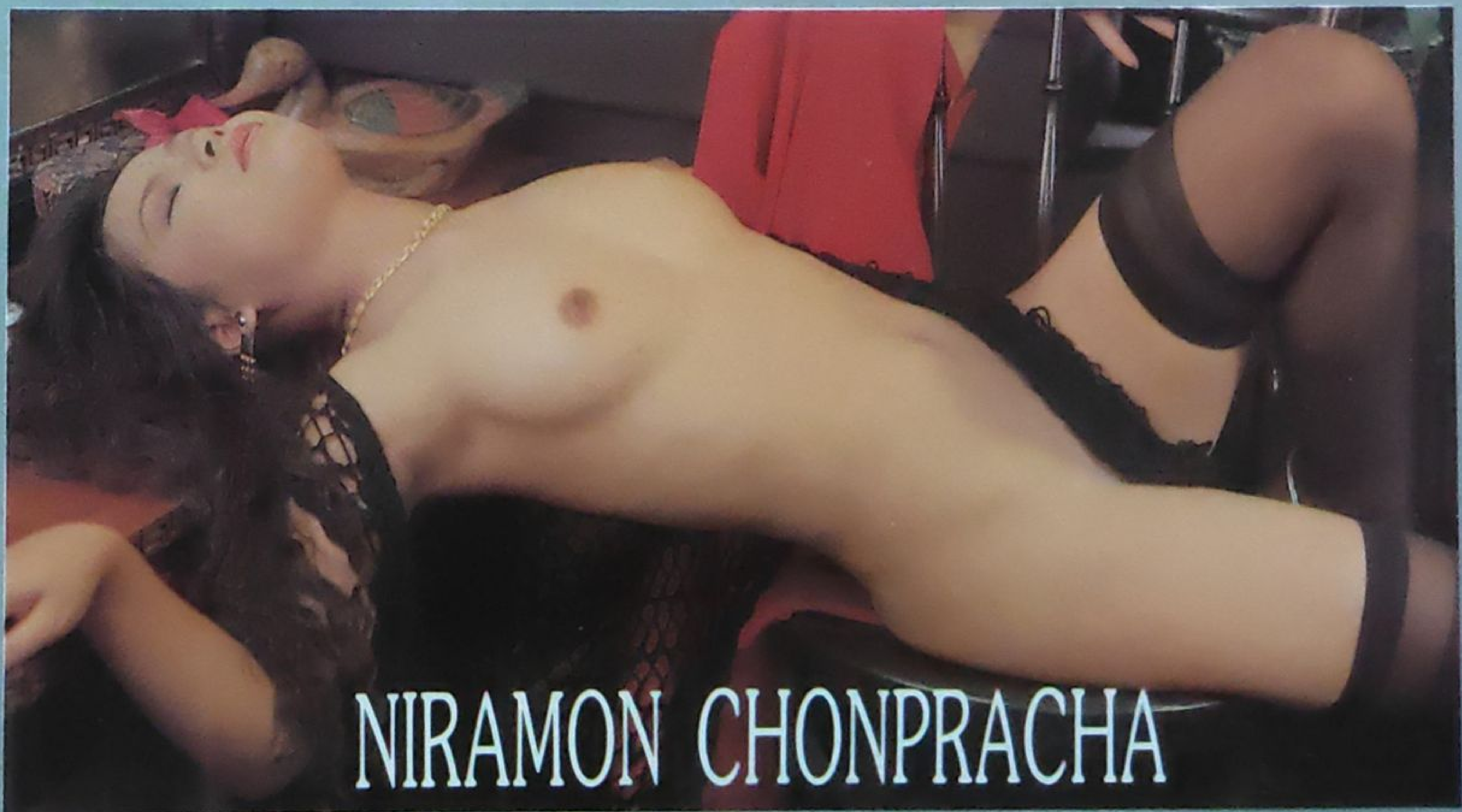
โอ้...สวยจริงน้องนางช่างน่ารัก
พี่สุดหักห้ามจิตที่คิดถึง
ได้เห็นภาพน้องสาวเจ้ารำพึง
นอนคิดถึงของจริงสิ่งสงวน
ดูแววตาหยาดน้ำค้างตอนกลางดึก
เอามานึกก่อนหลับกับนางนวล
อกก็ตึงเอวก็กลมช่างสมส่วน
ร่างยั่วยวนทำให้คิดจิตประวิง
หน้าอกตึงเต็มแต่งแดงสองเม็ด
จูบให้เสร็จแล้วเลียเสียทุกสิ่ง
เธอยกขาอ้ารับกับของจริง
มุดจมดิ่งลงถ้ำทองของนางนวล...

NIRAMON CHONPRACHA

NUALNANG
MAGAZINE'S

นิรมล ชลประชา
NIRAMON CHONPRACHA
34-24-36

นิรมล ชลประชา
NIRAMON CHONPRACHA
34-24-36
NUALNANG
MAGAZINE'S

นิรมล ชลประชา
NIRAMON CHONPRACHA
34-24-36
NUALNANG
MAGAZINE 5

นิรมล ชลประชา

อ.ธนา อารีย์ชน

งวดประจำวันที่ 16 สิงหาคม 2534

เลขเด่น 6 - 9

เลขจับชุดสามตัวเต็ง-โต๊ด

695-069-365-485
951-954-615-219

เลขจับชุดสองตัวบน-ล่าง

95-69-65-85-97
51-54-15-19-69

รหัสไปรษณีย์___________________

ต้องการภาพชุดที่ [1] จำนวน__________ชุด
ต้องการภาพชุดที่ [2] จำนวน__________ชุด
ได้ส่งตั๋วแลกเงิน จำนวน__________บาท

มาในนาม "ชไมพร ศรีสำราญ" ตู้ ป.ณ.150 ปทจ. คลิ่งชัน กทม. 10170 (ใช้ตั๋วแลกเงินของไปรษณีย์เท่านั้น)

พี่ใหญ่ๆ

...ากหน้า 34

...าก ๆ ขึ้นมาซะแล้วซี
...อีหรอบเดียวกับตอน
...แดงดังกล่าวแล้วนั่น
...การระริกระรื่น "แบะ
...อหรือแฟนด้วยอารมณ์
...ชวน "ตกเบิก"
...งที่มองข้ามไม่ได้เลย
...ช่วงระยะดังกล่าวแล้ว
...รู้ดีว่า "ปลอดภัย"
...รภ์แน่นอน เพราะ
...ม่า...เอีย...วันมามาก
...ไม่รับการผสมแล้ว
...หมดประจำเดือน
...ยังไม่สุก เป็นการคุม
...จรธรรมชาติ ความ
...ท้องก็เป็นปัจจัยหนึ่ง
...ญิงเปิดใจเปิดอารมณ์
...ร่วมรัก
...างกาย...กล่าวกันว่าใน
...ระจำเดือนจะมานั้นจะ
...ของโลหิตในบริเวณ
...นธุ์ ก่อความกดดันต่อ
...ะเอียดอ่อนทำให้เกิด
...สวาทขึ้นมาในอารมณ์
...ลหิตประจำเดือนหมด
...ร่างกายของฝ่ายหญิง
... "โปร่งใส" กระปรี้
...า วงจรของธรรมชาติ
...พันธุ์ก็เริ่มต้นใหม่ ทำ
...ารผสมพันธุ์ ก็คือเกิด
...อยากทางเพศนั่นแล

ครับ จะจริงหรือเท็จประการใด ขอท่านประดาแควน ๆ "นวลนาง" ได้โปรดรับไว้พิจารณาด้วย

แล้วลองถามไถ่ภริยาหรือคู่รัก (ที่เคยอึ๊บกันแล้ว) ว่าจริงหรือไม่...อย่าทะร่อทะแร่ไปถามภริยาผู้อื่นหรือว่าคู่รักคนอื่นล่ะ เดี๋ยวโดนตบฟันร่วงเหงือกซ้นแล้วจะมาด่าหาว่าผมเสือกแนะ

แต่ผมขอรับรองว่าระยะก่อนและหลังวันเบา ๆ นี่น่ะผู้หญิงมีความต้องการทางเพศสูงกว่าปกติจริง ๆ บางคนถึงกับสะกิดฝ่ายชายซะเองเลยล่ะ

การที่เราได้รู้ "ระยะอยาก" ของฝ่ายหญิงแต่ละคนเอาไว้ย่อมเป็นผลดีต่อการมีสัมพันธ์ทางเพศครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างสามีภรรยา ทั้งนี้เพราะว่าจะได้รู้กันไปเลยว่า ก่อนประจำเดือนมาสัก 2-3 วัน กับหลังจากประจำเดือนแห้งไปแล้ว 2-3 วัน...ต้องสนุกกันนะจ๊ะ (แม่คุณว่ายังงั้น)

ในเมื่อฝ่ายชายเสนอบริการถูกต้องตามคิวแห่งอารมณ์ต้องการของฝ่ายหญิงพอดี อะไร ๆ มันก็ดีไปหมด ฝ่ายหญิงก็พร้อมรับ ไม่ต้องฝืนใจหงายท้องแล้วนอนตาลอย รอว่าเมื่อไหร่จะเสร็จ ๆ ไปซะทีวุ้ย ฝ่ายชายเองน่ะลงสนามได้ไม่จำกัดวันเวลาอยู่แล้วก็จริงแต่ถ้าโยกอยู่ข้างเดียวก็เหมือนไอ้บ้าเจออีใบ้ สุดเซ็ง หว่าหากฝ่ายหญิงสนุกด้วยเพราะกำลังมีอารมณ์ต้องการ ย่อมมีการตอบสนองอย่างสดชื่นระทึกใจ หรือเผลอ ๆ อาจจะบอกว่า "คืนนี้พี่ไม่ต้อง น้องชักรอกเองค่ะ"

รับรอง มันยกร่องฟักทองแดงไทย ระเบิดเถิดเทิงเตียงกระเจิงกันไปเลย

ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เป็นเพราะร่วมรักกันในช่วงที่ฝ่ายหญิงซู่ซ่าอยู่แล้วพอดีนั่นเอง

ทฤษฎีที่ว่า "ผู้หญิงจะไฟแรงจัดช่วงก่อนและหลังวันเบา ๆ" นี่น่าสนใจนะครับ

ลองพิสูจน์กันดูให้แจ่มแจ้งจางปาง...ฟ้าเหลืองอีกต่างหาก...ฮ่าส์! □

สรุปเลขฤกษ์บนกำลังมาแรง

3 - 4 - 5 - 9

34-35-39-43
45-49-53-54
59-93-94-95

สรุปเลขฤกษ์ล่างกำลังมาแรง

0 - 7 - 8 - 9

07-08-09-70
78-79-80-87
89-90-97-98

นิรมล ชลประชา

นาน ๆ ฉันจะมีสิทธิ์พูดสักทีขอระบายอะไรสักหน่อยได้มั้ยคะ?

ก้อ...ความในใจอะไรพรรค์อย่างนี้แหละ คือมันอัดอั้นมานานแล้วล่ะค่ะ ความจริงมีอยู่ว่า...ฉันเหงาน่ะ พูดมันตรง ๆ อย่างนี้แหละสะใจดีมั้ยล่ะ ก็ฉันพูดอ้อมค้อมไม่เป็นนี่นา

ความเหงา...ไม่ดีเลยนะ มันเงียบ ๆ และยิ่งอยู่คนเดียวด้วยแล้วยิ่งไปกันใหญ่เลยค่ะ มันพาลคิดเลยเถิดไปเลยก็มี และคุณรู้มั้ยล่ะว่าฉันคิดอะไร

ถ้าอยากรู้ก็ตามฉันมาสิคะ แต่...!! ต้องยามที่ฉันเหงานะ! แล้วคุณจะรู้...□

34-24-36

พี่ใหญ่ๆ

ต่อจากหน้า 34

ที่วัน ชักอยาก ๆ ขึ้นมาซะแล้วซีครับ ก็เข้าอีหรอบเดียวกับตอนก่อนเปิดไฟแดงดังกล่าวแล้วนั่นแหละ มีรายการระริกระรี้น "แบะท่า" ให้คุณผัวหรือแฟนด้วยอารมณ์อันชื่นมื่นเพื่อชวน "ตกเบิก"

และสิ่งที่มองข้ามไม่ได้เลยก็คือ ทั้งสองช่วงระยะดังกล่าวแล้วนั้นฝ่ายหญิงรู้ดีว่า "ปลอดภัย" จากการตั้งครรภ์แน่นอน เพราะใกล้ ๆ วันมาม่า...เอ๊ย...วันมามากน่ะไข่จะฝ่อไม่รับการผสมแล้ว ส่วนหลังวันหมดประจำเดือนหมาด ๆ ไข่ก็ยังไม่สุก เป็นการคุมกำเนิดตามวงจรธรรมชาติ ความหายห่วงเรื่องท้องก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ฝ่ายหญิงเปิดใจเปิดอารมณ์เต็มที่ในการร่วมรัก

ทางร่างกาย...กล่าวกันว่าในช่วงที่โลหิตประจำเดือนจะมานั้นจะเกิดอาการคั่งของโลหิตในบริเวณอวัยวะสืบพันธุ์ ก่อความกดดันต่อประสาทอันละเอียดอ่อนทำให้เกิดความกระสันสวาทขึ้นมาในอารมณ์ และหลังจากโลหิตประจำเดือนหมดไปหมาด ๆ ร่างกายของฝ่ายหญิงจะเกิดภาวะ "โปร่งใส" กระปรี้กระเปร่าขึ้นมา วงจรของธรรมชาติในการเจริญพันธุ์ก็เริ่มต้นใหม่ ทำให้เรียกหาการผสมพันธุ์ ก็คือเกิดอารมณ์ใคร่อยากทางเพศนั่นแล

ครับ จะจริงหรือเท็จประการใด ขอท่านประคาแควน ๆ "นวลนาง" ได้โปรดรับไว้พิจารณาด้วย

แล้วลองถามไถ่ภริยาหรือคู่รัก (ที่เคยอึ๊บกันแล้ว) ว่าจริงหรือไม่...อย่าทะร่อทะแร่ไปถามภริยาผู้อื่นหรือว่าคู่รักคนอื่นล่ะ เดี๋ยวโดนตบฟันร่วงเหงือกซ้นแล้วจะมาต่ำหาว่าผมเสือกแนะ

แต่ผมขอรับรองว่าระยะก่อนและหลังวันเบา ๆ นี่น่ะผู้หญิงมีความต้องการทางเพศสูงกว่าปกติจริง ๆ บางคนถึงกับสะกิดฝ่ายชายซะเองเลยล่ะ

การที่เราได้รู้ "ระยะอยาก" ของฝ่ายหญิงแต่ละคนเอาไว้ย่อมเป็นผลดีต่อการมีสัมพันธ์ทางเพศครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างสามีภรรยา ทั้งนี้เพราะว่าจะได้รู้กันไปเลยว่า ก่อนประจำเดือนมาสัก 2-3 วัน กับหลังจากประจำเดือนแห้งไปแล้ว 2-3 วัน...ต้องสนุกกันนะจ๊ะ (แม่คุณว่ายังงั้น)

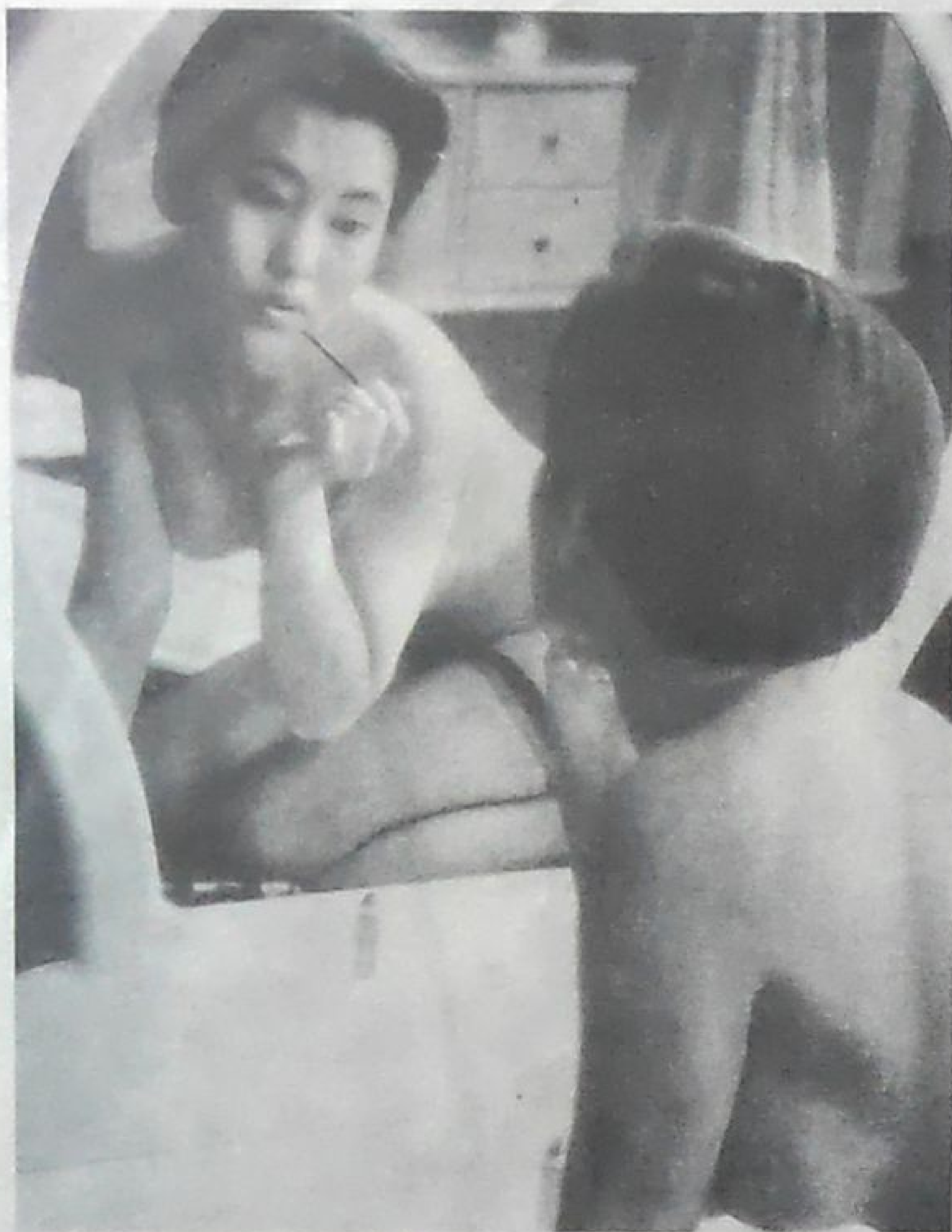
ในเมื่อฝ่ายชายเสนอบริการถูกต้องตามคิวแห่งอารมณ์ต้องการของฝ่ายหญิงพอดี อะไร ๆ มันก็ดีไปหมด ฝ่ายหญิงก็พร้อมรับ ไม่ต้องฝืนใจหงายท้องแล้วนอนตาลอย รอว่าเมื่อไหร่จะเสร็จ ๆ ไปซะทีวุ้ย ฝ่ายชายเองน่ะลงสนามได้ไม่จำกัดวันเวลาอยู่แล้วก็จริง แต่ถ้าโยกอยู่ข้างเดียวก็เหมือนไอ้บ้าเจออีใบ้ สุดเซ็ง หว่าหากฝ่ายหญิงสนุกด้วยเพราะกำลังมีอารมณ์ต้องการ ย่อมมีการตอบสนองอย่างสดชื่นระทึกใจ หรือเผลอ ๆ อาจจะบอกว่า "คืนนี้พี่ไม่ต้อง น้องชักรอกเองค่ะ"

รับรอง มันยกร่องพักทองแดงไทย ระเบิดเถิดเทิงเตียงกระเจิงกันไปเลย

ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เป็นเพราะร่วมรักกันในช่วงที่ฝ่ายหญิงซู่ซ่าอยู่แล้วพอดีนั่นเอง

ทฤษฎีที่ว่า "ผู้หญิงจะไฟแรงจัดช่วงก่อนและหลังวันเบา ๆ" นี่น่าสนใจนะครับ

ลองพิสูจน์กันดูให้แจ่มแจ้งจางปาง...ฟ้าเหลืองอีกต่างหาก...ฮ่าส์! □

เสน่หาปัญญาชน

เริง รามสูร

30

ลิงไทยแตงฝรั่ง

ฟอรินท์เกาะไหล่ผมไว้มั่นคงแล้วบรรจงขย่มจนน้ำในอ่างกระฉอกฉานส่วนผมเอนอิงพิงหลังกับขอบด้านหัวอ่างสบาย ๆ ความเสียวแล่นซู่ซ่าแต่ผมก็พยายามเบี่ยงเบนความนึกคิดออกไปสู่เรื่องอื่น ๆ ที่ไม่ใช่มิติแห่งความสยิวที่กำลังได้รับอยู่...จะได้ยืดระยะออกไปนาน ๆ ไงล่ะครับ

ผมอดนึกไปถึงอังสนาไม่ได้ป่านนี้หล่อนจะออกไปทำงานหรือยังก็ไม่รู้แยกกันเมื่อตอนค่ำหลังจากขึ้นจากสระน้ำแล้วเราไม่ได้นัดแนะกันซะด้วยว่าตอนเช้านี้จะพบกันยังไง แต่ผมเชื่อว่าหล่อนจะต้องรอผมเพราะรู้ว่าผมไม่มีรถมา...เว้นเสียแต่จะจงใจให้ผมอยู่บริการฟอรินท์ไปจนเย็น

คิดไปเรื่อยเปื่อยยังงั้นเองแหละครับ ไม่ว่าอังสนาจะรอหรือไม่รอผมก็ไม่วิตกอะไร โผเผขึ้นแท็กซี่กลับก็ได้ สบายอยู่แล้ว

ขณะที่ผมทอดอารมณ์คิดไปสารพัด ฟอรินท์ก็หลับตาปี๋แต่ขยี้ขย่มผมอย่างสะดวกกายสบายเอว

"กร็อด...กร็อด..."

ผมหันขวับไปมองหน้าฟอรินท์นึกว่าหล่อนครางออกมา

แต่หล่อนก็ลืมตาโพลงขึ้นทันใดเหมือนกัน

"โทรศัพท์ !" ลอดเสียงบอกผม พร้อมกับกดร่างอัดแนบลงไป

"สงสัยคุณอังสนา..." ผมออกความเห็น "เธอคงต้องการถามว่าผมจะไปทำงานพร้อมเธอหรือเปล่าเช้านี้"

"ฉันจะไปรับสาย..."

"ผมไปด้วย" ว่าแล้วผมก็ตั้งหลักมั่นคง ช้อนใต้ขาพับทั้งสองข้างของหล่อนแล้วอุ้มเหินออกจากอ่างน้ำโดยหล่อนเกาะไหล่ผมแน่น แถมเอาวงขารัดเอวผมไว้อีกต่างหาก

ไม่ถึงครึ่งอึดใจหล่อนก็เอื้อมคว้าโทรศัพท์มาแนบหูอย่างคุ้นเคยโดยโหนตัวอยู่บนกึ่งกายของผม

แล้วหล่อนก็เบิกตาโพลง ร้องลั่น

"ฮ้าย ! เบอร์นาร์ด !"

ผมสะดุ้งจนเดือยกระทุ้งให้หล่อนสะดุ้งตาม...บรรลัยจักรจริง ๆ ดันเป็นฝาละมีของหล่อนโทรศัพท์ทางไกลมาจากจังหวัดชายแดน

"โอ่ว...ดาร์ลิ้ง..." ฟอรินท์กระชดกระช้อยไปตามสายเป็นภาษาโคตรเหง้าของผัวอังกฤษ "ฉันตื่นนานแล้วค่ะ...ห๊อฮื้อ เมื่อคืนนี้หรือคะฉันพบความสุขอย่างมหัศจรรย์กับเพื่อนหนุ่มชาวไทยคนหนึ่ง..."

ผมกลืนน้ำลายเอื๊อก เข่าอ่อนนิด ๆ แต่ส่วนที่แข็งก็ยังเกร็งแกร่งไม่ถดถอยครับ ฟอรินท์จึงยังไม่หลุดคลายจากผม

"อ๊อ ! ใช่ซี่ โดยการจัดสรรอย่างยอดเยี่ยมของมิสอังสนาตามที่คุณสั่งให้เธอเป็นธุระหาเพื่อนแก้เหงาให้ฉันไงล่ะฮิ ๆ ๆ เก่งซี่ที่รัก เขาเป็นชายหนุ่มที่ผึ่งผายแข็งแรงและเป็นสุภาพบุรุษ ไม่ต้องกังวลเรื่องผลกระทบใด ๆ เลยค่ะเบอร์นาร์ดเพราะเขาทำงานด้วยกันกับมิสอังสนาที่บริษัท และ..." ฟอรินท์หันมาสบตาผมก่อนกรอกเสียงต่อไป "เอ้อ...เขาเป็นเพื่อนใกล้ชิดที่มีสัมพันธ์สวาทอยู่กับมิสอังสนาด้วยน่ะเพราะฉะนั้นปลอดภัยทุกด้านค่ะ และไม่ต้องห่วงเรื่องแบล็คเมล์เลย"

ผมค่อยโล่งใจเมื่อเห็นท่าทีของฟอรินท์ร่าเริง พูดคุยกับสามีอย่างแจ่มใส

นึก ๆ แล้วผมก็ทุเรศตัวเองเหมือนกันครับ อยู่ดีไม่ว่าดีดันแปลงสัญชาตเป็น "ลิง" มายืนอุ้ม "แตง" แหงนเถ่ออยู่ยังงี้...แล้วเป็นแตงฝรั่งลูกเบ้อเร่อด้วยซีครับ อุ้มนาน ๆ แขนชักล้าเหมือนกัน เอวก็ชักเคล็ด ๆ เลยต้องขยับยึกยักเพื่อให้หายเมื่อย

ครับ ผมอดขำไม่ได้ เพราะพอผมขยับตัวทีฟอรินท์ก็สะดิ้งสะดุ้งไปกับการเสียดกระทั้นของผมด้วย...เสียงพูดโทรศัพท์ก็เลยพลอยตะกุกตะกัก อย่างช่วยไม่ได้

"ตอนนี้หรือคะ..." ผมเงี่ยหูฟังหล่อนคุยกับผัวอย่างใจเต้น "เขายังอยู่ในห้องน้ำน่ะเบอร์นาร์ด ค่ะ...แล้วฉันจะบอกเขาเองว่าคุณฝากขอบใจที่เขาให้ความสุขแก่ฉันอย่างน่าประทับใจ โอ้ว์...จะกลับมาตอนปลายเดือนนี้หรือคะ ค่ะ ๆ ๆ แล้วฉันจะบอกเขาว่าเบอร์นาร์ดอยากพบเพื่อกระชับมิตรภาพ...โอ.เค. แล้วพบกันที่กรุงเทพฯนะคะ...จุ๊บบ์ !"

ผมหายใจโล่งอุรา...นึกว่าฟอรินท์จะยื่นโทรศัพท์ให้ผมคุยกับบักเบอร์นาร์ดเสียอีก

"ฉันหนักมากมั้ยคะโรบิน" หล่อนถามผมขณะที่วางหูโทรศัพท์เรียบร้อยแล้ว และคล้องวงแขนรอบคอผมกันหล่น

ผมสั่นหน้า...เรื่องอะไรจะบอกว่าเมื่อยเอ็นแทบเคล็ด !

"คุณรู้มั้ยว่ามันเป็นความรู้สึกที่มหัศจรรย์ที่สุดเลย...ในการคุยกับสามีโดยที่ยังเมคเลิฟคาอยู่กับผู้ชายอีกคนหนึ่ง...ฉันไม่เคยประพฤติอย่างนี้มาก่อนจริง ๆ นะโรบิน"

"ผมก็ไม่เคยเหมือนกันฟอรินท์..." ผมรับสารภาพ พร้อมกับพาไปแตะบั้นท้ายไว้ที่ขอบไซด์บอร์ดติดผนัง

หล่อนละแขนจากรอบคอผมแล้วเท้าไว้กับพื้นไซด์บอร์ดชันขาแบบอ้าซ่าเพื่อให้ผมเคลื่อนไหวได้เต็มที่

"ทำไมเมื่อกี้นี้คุณไม่บอกกับสามีว่าผมยืนอยู่ชิดคุณเหมือนไซมีส-ทะวินฝาแฝดสยาม" ผมยังไม่วายสงสัย

"อ๋อ เพราะฉันอธิบายไม่ถูกน่ะซีว่าขณะนั้นโรบินกับฉันกำลังอยู่ในการเมคเลิฟท่าลิงอุ้มแตง แล้วคงยืดเยื้อเกินไปหากโอนสายให้โรบินอธิบายให้เขาได้เห็นภาพ...สู้เอาไว้ตอนปลายเดือนเขากลับมาแล้วชวนเขาทดลองท่านี้ด้วยตัวเองดีกว่า อ้อ เขาต้องการพบโรบินด้วยนะ"

"เบอร์นาร์ดคงเตรียมมาฆ่าผมทิ้ง" ผมทำเสียงสั่น ๆ เอวก็สั่นด้วยครับ

ฟอรินท์หัวเราะกิ๊ก

"ตรงกันข้ามเลยค่ะ สามีฉันเขาต้องการเลี้ยงฉลองความเป็นมิตรกับคุณน่ะ และเพื่อนแสดงความขอบคุณด้วย...คงเป็นแท้งกิ้วปาร์ตี้เล็ก ๆ ขนาดสองคู่"

"คุณหมายถึง..."

"เบอร์นาร์ดกับฉัน และ...อังสนากับคุณไงล่ะ"

"ถ้างั้นผมว่าคงจะไม่ใช่แท้งกิ้วปาร์ตี้อย่างเดียวซะล่ะมั้ง ?"

"ค่ะ เบอร์นาร์ดบอกว่าเซ็กซ์ปาร์ตี้ด้วย โรบินคงไม่ขัดข้องนะคะ"

ผมพยักหน้าหงึก พร้อมกับขยึกอย่างเร่งจังหวะ...จะได้ปิดเกมซะทีขืนยืนร่อนตะโพกโยกหน้าขายังงี้นาน ๆ ตะคริวจะแดกน่องน่ะซีครับ

★ ★ ★

ขณะที่ผมกับฟอรินท์อาบน้ำกันอีกรอบหลังจากเล่นลิงอุ้มแตงกันจนเหงื่อซึมแล้ว อังสนาได้โทรศัพท์มาที่ห้อง

ฟอรินท์ไปรับสายเองเพราะเป็นเจ้าของห้อง แล้วสักครู่ก็ยิ้มแฉล้มไกวเต้าเข้ามาในห้องน้ำ

"อังสนาบอกว่าขอให้โรบินใช้เวลาวันนี้ได้ตามสบาย เธอจะออกไปทำงานก่อน...และจะลางานให้ว่าป่วยค่ะ"

ผมซึ้งน้ำใจอังสนาจริง ๆ...เป็นผู้หญิงที่มี "สปิริต"เยี่ยมยอด แล้วก็รู้สันดานผมแจ่มแจ้งด้วยซีครับว่าเจอ "ของใหม่" ที่ไรผมมักไม่เลิกง่าย ๆ ต้องทู่ซี้จนหมดหยดสุดท้ายนั่นแหละถึงจะเซย์กู้ดบาย

ฟอรินท์ดูจะยินดีเป็นพิเศษเมื่อรู้ว่าผมไม่ต้องไปทำงาน โผกอดผมเต็มอ้อมแขน เอาเต้าแน่น ๆ อัดหลังผม

"โรบินจะอยู่กับฉันหรือเปล่าคะวันนี้ ?" หล่อนฉะอ้อนถาม แล้วงับติ่งหูผมเล่น

"แน่นอน...ถ้าคุณยังไม่เบื่อผม"

"ถ้าฉันมีโรบินอยู่ด้วยอย่างนี้ ฉันคงไม่ต้องการผู้ชายคนอื่นอีกแล้วค่ะเพราะที่จริงฉันก็ละอายใจไม่น้อยเลยถ้าจะต้องเปลี่ยนผู้ชายไปเรื่อย ๆ ไม่ซ้ำหน้า...ฉันไม่ใช่สาวร่านเซ็กซ์ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะโรบิน ฉันอยากจะให้คุณเข้าใจถึงจิตสำนึกที่แท้จริงของฉันด้วย"

เสียงนุ่ม ๆ แกมรำพึงของหล่อนทำให้ผมต้องหันไปกอดหล่อนไว้อย่างทะนุถนอม

"ผมเข้าใจคุณดีฟอรินท์..." ผมบอก เคลียปลายจมูกกับหน้าผากที่โหนกกว้างของหล่อน "เซ็กซ์เป็นเพียงอาหารว่างจานหนึ่งสำหรับคุณเท่านั้น มันไม่ใช่อาหารหลักของชีวิต เพราะคุณมีเบอร์นาร์ดอยู่แล้ว...และผมขอภูมิใจแทนคุณด้วยที่โชคดีได้สามีที่เข้าใจชีวิต รู้เท่าทันอารมณ์ของผู้หญิงที่ห่างสามีว่าจะอ้างว้างว้าเหว่ เปล่าเปลี่ยว และถูกคุกคามจากความกระสันสวาทรุนแรงเพียงใด...คุณได้สามีที่ใจกว้างและรักคุณมาก"

หล่อนยิ้มรับความเห็นอันสุจริตใจของผม

ผมโยกกบาลไปหนุนขาอ่อนของหล่อนเพื่อจะได้อาศัยไออุ่น...และอยู่ใต้พวงนมร่มเย็นดีครับ

"ค่ะ โรบิน คุณพูดถูกต้อง ฉันมีความรู้สึกต่อเบอร์นาร์ดอย่างนั้นเช่นกัน...ปลายเดือนนี้คุณจะได้พบกับเขา และฉันมั่นใจเหลือเกินว่าคุณกับเขาจะเข้ากันได้อย่างดี"

"ถ้าผมกับเบอร์นาร์ดถูกคอกัน คุณกับอังสนาก็พลอยโชคดีไปด้วย"

"ทำไมหรือคะ ?" หล่อนขมวดคิ้ว

"ก็เราจะมีเซ็กซ์ปาร์ตี้กันไม่ใช่หรือ...เราคงได้สนุกกันในรูปแบบสวิงกิ้ง สลับคู่ไปมาไงล่ะ"

ฟอรินท์ทำตาโต

"โอ้ว วิเศษจัง...ที่อังกฤษโน่นเบอร์นาร์ดไม่ยอมพาฉันไปร่วมงานสวิงกิ้งคลับ เพราะเขาเกรงว่าฉันจะชอกช้ำยับเยิน และอีกประการหนึ่งก็คือกลัวว่าจะอื้อฉาว...คราวนี้ล่ะฉันจะได้สนุกกับเกมสวิงกิ้งบ้าง แม้จะเป็นเพียงกลุ่มเล็กแค่สองคู่มันก็น่าสนุกอยู่ดี จริงมั้ยคะโรบิน"

ผมพยักหน้า แล้วเชยคางหล่อนให้เงยขึ้นรับจูบ

เปล่าหรอกครับ ผมไม่ได้กระตุ้นให้หล่อนซู่ซ่าเพื่อจะเมคเลิฟกันต่ออีกรอบ แต่เป็นการ "ทดสอบ" อย่างง่าย ๆ น่ะครับ

ปรากฏว่าฟอรินท์รับจูบผมอย่างดูดดื่ม แต่ไม่เร่าร้อน แสดงว่าหล่อนอิ่มแปร้ดีแล้ว

ผมถอนปากออกมาแว้บหนึ่ง แล้วจูบซ้ำเป็นการส่งท้ายการเริงสุขสำหรับภาคเช้า

ส่วนภาคเที่ยงกับภาคเย็นจะเป็นยังไง ผมเห็นภาพรำไรอยู่ในมโนนึกชัดเจนแล้วครับ

...คงไม่แคล้วกระชับสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มไทยกับสาวฮังกาเรียนจนแผ่หลาคาเตียงแน่ ๆ เชื่อพ้มเหอะ !

★ ★ ★

"เป็นไงบ้าง...แหม่มฟอรินท์ ?" อังสนาถามผมในคืนนั้น

"เอาเรื่องเหมือนกัน"

"แบบไหน ?"

"ทะเลาะไม่เลิก"

อังสนาหัวเราะชอบใจ ขยับหมอนให้สูงขึ้นอีกหน่อยเพื่อจะได้ชันร่างขึ้นมองหน้าผมถนัด ๆ

"สมน้ำหน้า...อยากซ่าสนัก"

"อ้าว ไหงมาโทษผมล่ะ คุณอังเป็นคนโปรโมทขึ้นมาเองแท้ ๆ นะรายการนี้

ก็ความจริงควรจะรู้จักบันยะบันยัง ฉันยังกะว่าเช้าตรู่เริงคงจะล้างหน้าไก่แล้วรีบกลับลงมาห้องฉัน..."

อ่านต่อหน้า 60

สายลับอีตัว

โดย นฤนาท พรหมินทร์

34

ยามค่ำคืน...

แม้จะยังไม่ดึกนักแต่คฤหาสน์ "งามไพบูลย์" ซึ่งอยู่ในอาณาบริเวณกว่าสองไร่กลางใจกรุงก็เงียบเฉียบ เสี่ยสุชนกับภรรยาออกไปรับประทานอาหารค่ำกับครอบครัวของท่านรัฐมนตรีต่างประเทศคนใหม่

จุดประสงค์ของเสี่ยสุชนกับคุณเอิบต้องการจะเร่งรัดให้ท่าน รมต.คนดังจัดงานแต่งงานโรมกับลูกสาวเสียโดยเร็วเพื่อให้พ้นทุกข์ไปจากอกเสียที

ไม่แน่นัก...แม้ลูกสาวจะเคราะห์ร้ายถูกกลุ่มบุคคลที่ก้าวเข้ามาคุกคามตระกูลของเสี่ยเพื่อแบ่งความร่ำรวยไปเฉลี่ยให้คนจนตามที่สาวลึกลับที่ใช้นามว่าโบตั๋นแอบอ้างก็ตาม

ถ้าเกิดสาลินีท้องไส้ขึ้นมาโดยหาสามีไม่ได้ นอกจากจะงามหน้าแก่เสี่ยใหญ่แล้ว ความร่ำรวยที่เขาอยากรวยอีกมาก ๆ ก็จะละลายไปในพริบตา

เสี่ยนั้มหรือเสี่ยสุชนยอมไม่ได้!

การเจรจาคงจะไม่มีอะไรเป็นที่ขัดข้องสำหรับผู้ใหญ่ฝ่ายชาย...ความหวังตั้งตารอฟังข่าวจากบิดาค่อย ๆ ลดลงตามลำดับ เมื่อภาพวิดีโอซึ่งมีโรม เพชรมณี แสดงนำเป็นพระเอกผ่านไปอย่างช้า ๆ แต่ละฟุต แต่ละนาที

มันจุดระเบิดขึ้นในตัวของหญิงสาวยิ่งกว่าระเบิดนาปาล์มที่เคยลงฮิโรชิมากับนางาซากิรวมกัน!

อารมณ์ของสาลินี งาม-ไพบูลย์ สับสนยิ่งกว่าทะเลบ้า...

หล่อนไม่ใช่พระอิฐพระปูนตรงข้ามกลับเป็นสาวสังคมเฉิดโฉมที่มีเลือดเนื้อสมบูรณ์ด้วยวัยสาวสะพรั่ง

แน่ละ...ภาพบนจอวิดีโอมันก่อให้เกิดความโกรธแค้นหึงหวงในตัวชายหนุ่มเหมือนแม่งูจงอางหวงไข่ แต่ในขณะเดียวกันภาพการร่วมสวาทที่ระงมไปด้วยความมีชีวิตชีวา

เป็นภาพจากชีวิตจริง ไม่ใช่การแสดงแบบนักแสดง

ตรงข้ามมันเป็นการแสดงของมืออาชีพที่ไม่รู้เลยว่ากำลังถูกถ่ายบันทึกวิดีโออย่างใกล้ชิด

เสียงกระเส่าครางครวญด้วยความรัญจวนของทั้งสองฝ่ายมันจุดอารมณ์ดำกฤษณาในตัวหญิงสาวให้บังเกิดแทรกซ้อนความหึงหวงออกมา โดยที่เจ้าตัวไม่รู้สึก

ร่างของผู้ชมซึ่งมีสิทธิ์ในตัวชายหนุ่มผู้แสดงความเร่าร้อนอยู่บนจอมีอาการเหมือนถูกแช่ด้วยน้ำเย็นเฉียบจากก้นบึ้งมหาสมุทรแล้วกลับถูกจับโยนลงไปในกระทะน้ำร้อน

สลับกันไปมาจนหมุนคว้าง

"โรมขา...ลูกนัทรักคุณ...รัก ๆ..." เสียงหญิงคู่สวาทบนจอระงม ร่างกระสายเสียดไปมาอยู่ใต้อ้อมกอดของโรมที่กำลังโขยกขย่มเสียงดังเสียดแก้วหู

"รัก ๆ...รักนัทคนเดียว..." โรมกระเส่าเสียงแตกพร่า เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ทะลักลงอาบร่างเป็นมันระยับล้อแสงไฟ

ห้องสีชมพูวิมานสวาทในจอเหมือนสีเลือดแดงฉาน...สาลินีนั่งตัวแข็งทื่อ กำมือแน่น

"รัก ๆ..." ฝ่ายหญิงพร่ำ

"รัก ๆ..." ฝ่ายชายเพ้อ

"โรม...โรมขา..."

"ลูกนัท...นัทจ๋า า...!"

แล้วภาพบนจอก็กลายเป็นภาพสโลว์โมชั่น...

ฝ่ายชายพลิกตัวลงนอน ฝ่ายหญิงบิดผันตามติด ก่ายเกยขึ้นมาเป็นเบื้องบนในท่าพลิกตัวอย่างชำนาญของฝ่ายชาย ร่างทั้งสองร่างไม่หยุดเลื่อนห่างออกจากกันแม้องคุลีเดียว!

โดยเฉพาะตรงจุดกึ่งกลางของร่างกาย!

หน้าท้องแนบสนิทติดกันเป็นเนื้อเดียว...

ใบหน้าของคู่สวาทของโรมกระซ่างชัดเต็มจอ เมื่อกล้องค่อยซูมอิน เข้าหาช้า ๆ

"อีนังงามตกรอบคนนั้นเอง..."

สาลินีทะลึ่งลุกขึ้นยืนตาวาวโรจน์ ปราดไปดึงลิ้นชักหัวเตียงคอบร้ากระบอกจิ๋วติดมือขาว ๆ ขึ้นมา

หันขวับกลับมายืนจังก้าเหยียดแขนตึงตรงไปข้างหน้า ใช้มือซ้ายประคองเล็งเข้าหาหน้าผากกลมมนและโหนกนูนบนจอ

"อีอนุสนา ฟาร์ร่า อีลูกนัทมึงตาย!"

เพียงเสี้ยววินาทีก่อนที่นิ้วชี้จะกระดิกไกปืน สาลินีก็ชะงัก...

เสียวสยิววาบหวามที่ยอดเต้าถันอันเต่งตึงที่กำลังสะท้อนขึ้นลงด้วยแรงหอบหายใจไม่เป็นส่ำ

สยิวยอดเต้าจนจุกเจ็บที่ลิ้นปี่ เมื่อสำนึกความจำอันรางเลือนวาบขึ้นในสมอง เบิ่งจ้องภาพบนจอ มือที่เหยียดเล็งปืนสั่นระริก...

โรมค่อย ๆ จับบั้นเอวหญิงสาวเจ้าของร่างเปล่าเปลือยได้ส่วนสัดได้อารมณ์เพศให้นั่งตัวตรงตั้งฉากอยู่บนร่างของเขา

จัดท่าทางสองมือหญิงสาวคู่สวาทให้เท้าไปบนต้นขาตนเอง ค่อยจับบั้นเอวของนางงามตกรอบขยับเดิ่งขึ้นสูง แล้วกดกระแทกลงไปบนต้นขาของเขาเนิบ ๆ

ลูกนัทเริ่มขยับลีลาตามครูสอนรักบอก เพียงขยับขึ้นลงสองสามครั้ง หล่อนก็ซี้ดปากเหมือนกินพริกขี้หนูสวนเข้าไปทั้งกำมือ ใบหน้างามเฉิดสะบัดระเริดระริกไปทางเบื้องหลัง

โรมใช้ฝ่ามือทั้งสองไล้ลูบขึ้นไปจากบั้นเอวคอดกิ่ว จนกระทั่งไปหยุดไล้วนเวียนอยู่บนเต้าทรวงที่กำลังกวัดไกวราวกับภาพศิลปะอันงดงาม

สาลินีเสียวที่สีข้างจรดฐานเต้า!

โรมเคล้าบีบเคล้นเล่นปลายจะงอย...ลูกนัทซู้ดปากลั่นระงม

ผู้ชมสยิวหวิวหวามที่ตุ่มไตปลายเต้าจนสุดชีวิต!

มือที่กำคอปืนตกลงแนบกายอย่างอ่อนแรง ตรงข้ามกับอารมณ์ที่พล่านสยิว เมื่อจิตสำนึกจำได้ว่าตนเองก็ถูกทำให้สยิวเฉกเช่นภาพระทึกใจบนจอนี้เช่นกัน

และมันยังประทับแนบแน่นอยู่ในส่วนลึกของความทรงจำ...

"ฮึ! ไอ้โรเบิร์ตคนนั้น..."

"ใช่, ผมคือโรเบิร์ตของคุณ!"

สาลินีสะดุ้ง ปืนในมือถูกปลดออกไปอย่างง่ายดายและโดยฉับพลัน ร่างอวบอัดของหล่อนถูกรวบกอดกระชับเอาไว้ทางเบื้องหลัง

"แก...แก..." หญิงสาวดิ้นรนหยิกข่วนพัลวัน ร่างกำยำของโรเบิร์ตไม่มีอาการสะดุ้งสะเทือน

ตรงข้ามมันกลับกอดรัดร่างของหล่อนแนบแน่นยิ่งขึ้น ท่อนแขนพาดผ่านทรวงอกไร้บรา วางคางสาก ๆ ของมันลงบนต้นคอขาวผ่องของหญิงสาว

"ผมตามมาดูว่าคุณแป๊วยังเป็นของผมรึว่าเป็นของไอ้หมอนั่น นายโรมพระเอกหนังเอ็กซ์"

"ไอ้บ้า! ปล่อยนะ" สาลินีดิ้นแต็มแรง

โรเบิร์ตในชุดดำมืดฉวัดจมูกโด่งขึ้นไประไล้ลำคอ แล้วไปส่ายนัวเนียอยู่ที่ติ่งหู...หญิงสาวสะดุ้งผวา ขนลุกซู่

ใบหน้าก่อนที่จะประกบปากแนบสนิทกับหล่อน

สาลินีกัดฟันเอาไว้แน่น โรเบิร์ตซ่อนยิ้มหยัน ขยับแทรกท่อนขาเข้าไปในหว่างขาของหญิงสาว

ชุดแสกหลวม ๆ ลู่ตามจนท่อนขาของโรเบิร์ตแนบสนิทกับเนื้อนูนอันล้นหลามบนต้นขา!

หญิงสาวผู้ตกเป็นเหยื่อกามปล่อยโฮออกมาราวกับเด็ก ๆ

ร่างของหล่อนถูกนักรักค่ายหมีขาวช้อนลอยเดิ่งขึ้นสู่อ้อมแขน ก้าวไปวางลงบนเตียงนอนกลางห้อง

ชุดหมีของโรเบิร์ตหลุดเลื่อนลงปลายเท้าอย่างรวดเร็ว หญิงสาวเบิกตาโพลงเมื่อมองเห็นผงาดโชนกำยำของมันเต็มตา

"ว้าย! ตายแล้ว..."

สาลินีคอพับสิ้นสติไปในทันที โรเบิร์ตยักไหล่ ก้าวเดิน

เพียงขยับขึ้นลงสองสามครั้ง หล่อนก็ซี้ดปากเหมือนกินพริกขี้หนูสวนเข้าไปทั้งกำมือ

โทง ๆ ไปหยิบผ้าเย็นวิทยาศาสตร์ที่สำหรับเช็ดเครื่องสำอางบนโต๊ะเครื่องแป้งออกมาสะบัด ๆ

ค่อย ๆ บรรจงเช็ดไปตามใบหน้าของหญิงสาวที่หมดสติหายใจระรวย ๆ อีกมือหนึ่งของมันค่อย ๆ รูดชุดแสกออกจากร่างกลมกลึงอย่างชำนิชำนาญ...

"มองภาพบนจอเอาไว้กำลังสนุก..." โรเบิร์ตกระซิบ

ไม่อยากมองก็ต้องมอง เพราะเสียงหอบระส่ำระสายจวนของคู่สวาทดังลั่นห้อง

"...คุณแป๊ว ผมรู้แล้วละว่าคุณยังเป็นของผมอยู่..."

"ฉัน ฉัน...จะฆ่าแก..." สาลินีกระชากเสียง

โรเบิร์ตพุ่งปลายลิ้นแหย่หายเข้าไปในรูหูของหญิงสาวจนหล่อนบิดตัวขาสั่นริก ๆ

"ฉัน ฉัน..." หญิงสาวน้ำตาไหลพรากอาบแก้ม

โรเบิร์ตพลิกร่างอวบอิ่มของหล่อนเข้าหาอ้อมอก พรมจูบไปทั่ว

สาลินีรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งก็พบว่า ร่างของโรเบิร์ตกำลังซบอยู่ที่หน้าขา สยิววิบวับหวามลึกล้ำเข้าไปภายใน เมื่อโดนปลายลิ้นของโรเบิร์ตบรรเลงเพลงชะ ช่ะช่า อยู่กับติ่งไตส่วนเสียวสุดยอดในซอกหลืบลับเร้น...

หมดหนทางช่วยตนเองอ่อนล้าเปลี้ยเพลียไปทุกอณูเนื้อและขุมขน!

หญิงสาวนอนน้ำตาไหลพราก กัดฟันบังคับตนเองไม่ให้ยินดียินร้ายกับความรู้สึกที่กำลังโดนขยี้สวาทอย่างหนักหน่วงสลับกับแผ่วเบาในบางครั้ง บางจังหวะ..

ภาพบนจอถูกรีวายส์กลับไปตั้งต้นใหม่ จับตอนที่โรมเริ่มบรรเลงพร้อม ๆ กับที่ตัวหล่อนเองถูกชายชั่วที่แอบเร้นกายเข้ามาปู้ยี่ปู้ยำซ้ำรอยสวาทกับหล่อน!

เวลาผ่านไปช้า ๆ หญิงสาวเหมือนตกนรกสวาท ร่างสะท้านสะเทือนไปตามกระทั้นอันได้จังหวะจะโคนของโรเบิร์ต

เต้าทรวงชูชันถูกมันโลมไล้...หญิงสาวกัดริมฝีปากจนห้อเลือด แต่แล้วในที่สุดหล่อนก็พ่ายอารมณ์พล่านของตนเอง เมื่อถูกเสียดสีอย่างมีศิลปะหนักหน่วงเน้นหนึบ ๆ

ใจไม่ยินดี แต่ร่างกายขยับบังคับไม่ได้ ตะโพกส่ายไปมา ในที่สุดหล่อนก็ไขว่คว้ากอดรัดตัวชายโฉดเอาไว้แน่น แอ่นร่างร้องกรีดออกมา น้ำตาหลั่งแทบจะเป็นสายเลือด!!

☆ ☆ ☆

ในคืนเดียวกันนั้นเอง...

ขบวนการสายลับอีตัวก็ทำงานเข้าทีมกันเป็นอันดีเหมือน**นักฟุตบอลโลกที่ซ้อมมาดี ทั้งนี้อยู่ในการบริหารชั้นเยี่ยมของอีแอ่นตัวแสบนามว่า เมย์ ฟลาเวอร์!**

มันติดต่อกันด้วยวิทยุ (ข่าวพิเศษ) ขนาดจิ๋ว เทคโนโลยีล่าสุดของเคจีบี.

เมื่อท่านรัฐมนตรีขึ้นรถออกจากบ้านไปสักพักหนึ่ง อนุสราฟาร์ร่าก็ก้าวออกมาจากห้องน้ำใน

อ่านต่อหน้า 62

ภูตเสน่หา

โดย "นนท์ นิจนิรันดร์"

26

"ไม่ได้แล้ว ฉันทนลูกสาวผีของกำนันไม่ได้ ดูสิไอ้มากไอ้สิงห์ไอ้ดำตายอย่างน่าทุเรศ แสดงถึงความทารุณของอีสร้อย มันจะอาฆาตแค้นกันไปถึงไหน ในเมื่อมันก็ตายไปแล้วนี่"

ผู้ใหญ่ดอนตบกระดานตรงที่นั่งดังผาง ด้วยความโกรธแค้นที่ลูกบ้านสมุนของลูกชายต้องมาตายไปเมื่อคืนนี้

"ก็ต้องไปถามอีสร้อยมันดูสิผู้ใหญ่"

คำตอบของกำนันมิ่งทำเอาผู้ใหญ่ดอนเต้นด้วยความแค้น

"ไม่มากไปรึกำนัน"

"กูน่าจะถามมึงมากกว่าไอ้ดอน ลูกสาวกูตายน่ะเพราะลูกชายมึงกับพวกรุมข่มขืนแล้วยิงมัน ที่กูไม่เอาเรื่องน่ะก็เพราะเห็นแก่มึง รึมึงต้องการให้กูเอาเรื่อง กูน่ะปลง ถือเป็นเวรกรรม"

ผู้ใหญ่ดอนกำมือแน่น ท่าทางเอาจริงเอาจังของกำนันมิ่งแสดงออกมาอย่างโจ่งแจ้งแล้วว่ากำนันมิ่งหาเกรงอิทธิพลของผู้ใหญ่ดอนไม่

"แล้วกูก็เป็นถึงกำนัน ผู้ใหญ่บ้านอย่างมึงเลี้ยงลูกเป็นโจร เรื่องบ่อนของมึงด้วย ถ้ามึงไม่เลิก อย่าหาว่ากูไม่เตือนนะ"

"อ้าว นี่กำนันจะประกาศเป็นศัตรูกับฉันรึ"

"กูว่ายังช้าไป กูน่าจะเล่นงานไอ้มากตั้งแต่คืนวันแต่งงานกับอีพลอยแล้วที่รู้ว่าอีสร้อยมันตายเพราะไอ้มาก แต่กูเห็นว่าอีสร้อยมันก็เล่นงานไอ้มากกับไอ้แผนเสียสาสม จนต้องหดหัวอยู่ในวัด กูขอให้มึงลงไปจากบ้านกูเดี๋ยวนี้"

ผู้ใหญ่ดอนนึกไม่ถึงว่ากำนันมิ่งที่เคยเกรงอกเกรงใจอิทธิพลของตน บัดนี้มาทำผยองได้ไง

"เอาเถอะ ฉันจะจัดการกับอีสร้อยเอง ดูสิมันจะสู้หมอผีที่ฉันสั่งคนไปตามมาได้มั้ย ที่มาปรึกษานี่ก็เพราะเห็นว่าเราเคยชอบพอกัน เดี๋ยวจะหาว่าไม่บอก"

กำนันมิ่งเมินหน้าไปทางอื่น ไม่อยากเห็นหน้าผู้ใหญ่ดอนที่ไอ้มากลูกชายสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้อย่างยิ่ง

"ฉันก็ขอบใจนะที่กำนันไม่ทำอะไรไอ้มาก ทั้ง ๆ ที่กำนันก็เป็นเจ้าหน้าที่ของบ้านเมือง แต่ฉันก็พอจะรู้นะว่าที่กำนันเพิกเฉยเพราะอะไร"

กำนันมิ่งเคยมีรอยด่างในหน้าที่ เคยร่วมหัวจมท้ายกับผู้ใหญ่ดอนทำความชั่ว ตั้งบ่อนกอบโกยเงินด้วยกันมาแล้ว

ผู้ใหญ่ดอนไปแล้ว กำนันมิ่งถอนหายใจ

"ผีอีสร้อยมันอาละวาดฆ่าคนตายอีกสามคนนี่ มันจะยุ่งนะพลอย"

กำนันมิ่งหันมาทางนังพลอยที่นั่งฟังอยู่ ในขณะที่อีพิกุลตะแคงหูฟังเรื่องที่เกิดขึ้น พอรู้ว่าไอ้มากปลอดภัยมันก็หายห่วง และเริ่มหาทางทำงานให้ไอ้ชู้รักทันที

"ยังงี้พิกุลว่าพลอยน่าจะไปทำบุญที่วัดนะ ถวายอาหารเพลหลวงตาวันนี้เสียเลย นี่ยังเช้าอยู่ เดี๋ยวฉันจะจัดอาหารใส่ปิ่นโตให้นะ"

"เออก็ดีเหมือนกันนะ บาปกรรมอีสร้อยมันจะได้น้อยลงไป สร้อยเอ๊ย...เขาจะจ้างหมอผีมากำจัดเอ็งแล้ว พ่อไม่รู้จะช่วยเอ็งได้ยังไง เพราะคนจะไปช่วยผีน่ะ มันเป็นไปไม่ได้"

นังพลอยเชิดหน้ายิ้มเยาะออกมา

"ต่อให้สิบหมอผีเจ็ดเทวดาด้วย ไม่มีใครปราบพี่สร้อยได้หรอก"

"แล้วแต่เวรกรรมเถอะพลอย พ่อน่ะสำนึกผิดแล้ว เรื่องเหลวไหลที่ทำมานั้น มันเหมือนกรรมตามสนอง ที่ทำให้อีสร้อยต้องมีอันเป็นไป"

กำนันมิ่ง ลุกขึ้นก้าวเข้าไปในห้องนอน เหมือนกับคิดไม่ตกว่าจะช่วยอีสร้อยได้ยังไง

อาจารย์คงฤทธิ์ ไม่ใช่หมอผีธรรมดาที่กำนันเคยได้ยินมา ความเก่งกาจที่ตระเวนรับจ้างปราบผีนั้นอาจารย์คงฤทธิ์ดังมาก แถมยังเก่งทางทำเสน่ห์ ที่สาวแก่แม่ม่ายเคยตะลอนไปจ้างทำมาแล้ว

กำนันมิ่งแสนสงสารอียอดสร้อยยิ่งนัก ดูสิยามมันตายเป็นผีไปแล้ว ยังถูกตามกำจัดอีก แต่กำนันก็จนปัญญาที่จะช่วยเพราะตอนนี้ยอดสร้อยก็ตายไปแล้ว อีกอย่างคนทั้งหมู่บ้านก็มีความประสงค์ที่จะให้มีการกำจัดผีอียอดสร้อยให้หายสาบสูญไป ทั้งนี้เพราะตั้งแต่ผีอียอดสร้อยออกอาละวาด ผู้คนไม่กล้าออกไปไหน

หลายชีวิตต่างก็จบสิ้นไปเพราะฤทธิ์ของผีอียอดสร้อยทั้งนั้น

แล้วผู้ใหญ่ดอนจ้างอาจารย์คงฤทธิ์มาปราบ ใครล่ะจะไม่สนับสนุน กำนันมิ่งแย้งไป ลูกบ้านก็จะหมดศรัทธา

นังพลอยมันขยับตัวจะออกไปหาไอ้เขมในตอนเช้าเสียหน่อย เพื่อจะดูว่าเมื่อคืนนี้ไอ้เขมมันมาที่กระท่อมตามสัญญาหรือไม่ ก็พอดีผู้ใหญ่ดอนมาหากำนันมิ่งก็

เลยทำให้มันออกไปหาไอ้เขมไม่ได้

ใจมันอยากรู้ว่าไอ้เขมจะกล้ามาจริงหรือไม่ และมีอะไรเกิดขึ้นกับไอ้เขมหรือเปล่า

แต่การตายของสมุนไอ้มากถึงสามคนเมื่อคืนนี้แสดงว่าผีอียอดสร้อยคงออกอาละวาด ไอ้เขมคงรอดเงื้อมมือยอดสร้อยแน่

ขณะเดียวกันคนที่อีพลอยกำลังเป็นห่วงและอยากพบหน้าก็กำลังกระวนกระวายใจ

...ไอ้เขมก้าวออกมาจากกระท่อมมองไปทางบ้านกำนันมิ่ง ไม่เห็นร่างของอีพลอย ใจคอมันก็หดหู่

หวังไว้ว่าเช้านี้นังพลอยคงเยี่ยมหน้ามาหามัน ไอ้เขมจะได้ชื่นใจอีพลอยให้สมอยาก ให้สมกับที่มันเสี่ยงตายกล้ามาพบอียอดสร้อย

รึว่าอีพลอยมันจะหลอก? ไอ้เขมรีสู้อุตส่าห์ละทิ้งหน้าที่ที่มันจะต้องไปดูแลงานที่โรงสีเถ้าแก่ฮะทั้ง ๆ ที่รับปากกับเจ๊สัมลิ้มและหลินว่าเช้านี้มันจะกลับไปหา แต่ดูรึจนตะวันสายใกล้เพลแล้ว อีพลอยก็ยังไม่ปรากฏร่างให้มันเห็น

ไอ้เขมเริ่มกระสับกระส่าย

"เสียแรงกูอุตส่าห์เสี่ยงชีวิตก็เพื่อพบมึงนะพลอย"

ไอ้เขมพึมพำอยู่คนเดียว

เป็นไงวันนี้มันจะต้องพบหน้านังพลอยให้ได้ แล้วถามให้แจ้งแก่ใจว่าเหตุใดอีพลอยถึงลืมคำสัญญาที่ให้ไว้กับมัน

ไอ้เขมก้าวออกจากกระท่อม สอดส่ายสายตาเกรงพวกไอ้มากจะมาเห็น แต่ก็โล่งอกไปนิดที่เมื่อคืนนี้กลางดึก อีสร้อยมันบอกว่าได้ฆ่าพวกสมุนของไอ้มากเสียเรียบ ก็คงจะเหลือแต่ไอ้มากอีกคนที่ผีอียอดสร้อยจะต้องตามฆ่าตามล้างกันให้จบสิ้นไป

ขืนยืนรออีพลอยอยู่ยังงี้ตะวันบ่ายคล้อยจนย่ำค่ำคงไม่มีโอกาสพบแน่ ไอ้เขมจะต้องไปพบอีพลอยเพื่อทวงสัญญา แม้ว่าอีพลอยบิดเบี้ยวต่อสัญญาที่จะมาพบมัน ไอ้เขมก็จะไม่อยู่ที่กระท่อมในคืนนี้เพื่อเป็นการประท้วง

ไอ้เขมย่างกรายเฉียดมาตรงรั้วบ้านกำนันอย่างระแวดระวังเพราะไม่อยากให้กำนันรู้ว่ามันย้อนกลับมาที่บ้านนานี้อีก

ไอ้แสง, เด็กคนสนิทของอีพลอยที่เพิ่งจะย่างวัยหนุ่ม เดินหันรีหันขวางอยู่ตรงรั้วบ้านกำนันพอดี

"ไอ้แสง...จุ๊ ๆ"

ไอ้แสงเหลียวมาตามเสียงเห็นร่างไอ้เขมลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ก็ก้าวออกมา

"พลอยล่ะ อีพลอยอยู่มั้ย"

"ไม่อยู่ ไปถวายอาหารเพลที่วัด...เฮ้...พี่เขม เมื่อคืนนี้รอดมาได้ยังไงรู้มั้ย...พี่สร้อยออกอาละวาดเมื่อคืนฆ่าไปสามคนแล้ว...โอ้ย...ขนลุกไปหมด แล้วพี่เขมรอดมาได้รึเนี่ย"

ไอ้เขมมองข้ามหัวไอ้แสงเข้าไปในบ้าน

"พ่อกำนันล่ะ"

"นอน, คิดมากเพราะผู้ใหญ่ดอนไปตามอาจารย์คงฤทธิ์หมอผีจะมาปราบพี่สร้อย ว่าแต่พี่เขมเถอะยังไม่บอกฉันเลยว่ารอดมาได้ยังไง"

ไอ้แสงยังข้องใจไม่หาย เพราะมันรู้จากอีพลอยว่าไอ้เขมจะกลับมาที่กระท่อม ที่คนทั้งหมู่บ้านไม่กล้าที่จะเฉียดไป แม้กลางวันก็เถอะ เพราะต่างรู้ว่าผีอีสร้อยวนเวียนอยู่ที่กระท่อมนั้น

"อีสร้อยมันจะเฮี้ยนจะฆ่าใครก็ตาม แต่ข้าเป็นผัวมันนะ มีรึอีสร้อยมันจะทำข้า"

ไอ้แสงพยักหน้าเห็นด้วย ไอ้เขมขยับตัวเดินออก

"แล้วนั่นพี่เขมจะไปไหน"

"ไปตามหาอีพลอย"

อีพลอยนั้นกำลังเดินออกจากวัด โดยมีนังพิกุลเคียงข้างมาตลอดทางสายตาของอีพิกุลมองชะแง้ไปทางบ้านของไอ้เวก ที่มันแอบนัดหมายกับไอ้มากไว้ ขณะที่นังพลอยกำลังถวายภัตตาหารให้หลวงตาอยู่ในกุฏิ

นังพิกุลมันแอบย่องมาที่กุฏิในวัดที่ไอ้มากนั่งตัวสั่น ยังไม่หายสยดสยองจากเหตุการณ์เมื่อคืนนี้

แต่พอไอ้มากรู้ว่าอีพิกุลหลอกล่อนังพลอยมาติดกับมันเท่านั้น ไอ้มากก็ลืมความหวาดวิตกจากผีอีสร้อยเสียสิ้น

ตาของอีพลอยตื่นตระหนกเพราะบัดนี้ ไอ้มากมันแก้ผ้าออกจนเหลือแต่ตัวล่อนจ้อน

"ดี กูจะสมนาคุณมึง ไม่ลืมมึงหรอกพิกุลเอ๊ย เดี๋ยวกูจะไปดักรออีพลอยมันที่บ้านไอ้เวก มึงล่อมันเข้าไปในบ้านไอ้เวกนะ ไม่งั้นเดี๋ยวมันรู้ตัวจะหนีไปเสียก่อน"

แล้วไอ้มากก็รีบออกจากกุฏิไปทันที เพื่อวางแผนการที่จะรวบรัดเอาตัวอีพลอยไว้ให้ได้

"เดี๋ยวก่อนพลอย ฉันขอเข้าไปเอาของบ้านไอ้เวกหน่อย คราวที่แล้วลืมปิ่นโตไว้ที่วัด ไอ้เวกเสือกเอามาเก็บไว้ที่บ้านมัน...เออ...พลอย...เข้าไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะ"

อีพลอยมันนึกขัน กลางวี่กลางวันนังพิกุลแม่เลี้ยงยังกลัวผี

"มันไม่เฮี้ยนเหมือนพี่สร้อยหรอก"

นังพิกุลทำลังเล แต่พอเห็นอีพลอยก้าวเท้าเข้ารั้วบ้านไอ้เวกที่เงียบสงบ มันก็รีบสาวเท้าตามหลังไปติด ๆ

"มันเอาไว้ที่ไหนล่ะพิกุล"

"ในบ้านนั้นมั้ง นั่นไงประตูบ้านเปิดแง้มอยู่ เข้าไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะพลอย"

นังพิกุลทำสีหน้าลังเลหวาดกลัวตรงประตูที่แง้ม อีพลอยมันรำคาญเลยผลักประตูแล้วก้าวเข้าไป เท่านั้นแหละนังพลอยมันก็สะดุ้งเพราะมืออันหยาบหนาของไอ้มากรวบร่างมันไว้พร้อมดันประตูให้ปิด แต่นังพลอยมันดิ้นรนจนไอ้มากไม่สามารถลงกลอนได้ จำต้องลากร่างที่ดิ้นรนนั้นเข้าไปในห้องนอนของไอ้เวก

นังพิกุลดันประตูให้ปิดแล้วรีบเผ่นออกไปจากบ้านไอ้เวกทันที โดยที่ไม่ทันได้เห็นว่าไอ้เขมมันกำลังเดินสวนทางมา แต่ไอ้เขมมันเห็นนังพิกุลก้าวขาออกจากรั้วบ้านไอ้เวกแล้ว มันจึงก้มหน้าเพื่อซ่อนใบหน้าไม่ให้นังพิกุลเห็น

ไอ้เขมมันสงสัยว่าอีพลอยออกไปถวายอาหารหลวงตาที่วัดกับนังพิกุลตามที่ไอ้แสงบอกไว้ แต่ทำไมนังพิกุลจึงกลับมาคนเดียว แถมเดินออกมาจากบ้านของไอ้เวกด้วย

"ปล่อยฉันนะ...สัตว์...ปล่อยได้ยินมั้ย"

อีพลอยมันดิ้นรน แต่ไอ้มากมันมากด้วยแรงตัณหา ร่างกายของมันใหญ่โตกำยำล่ำสัน มีหรือนังพลอยจะสู้ไหว

"เผียะ"

ฝ่ามือของไอ้มากตวัดตบลงบนหน้าของอีพลอย พร้อมกับกระชากเสื้อผ้าของอีพลอยจนขาด

อ่านต่อหน้า 64

นักล่าอาคม

โดย...
ชัย มีเชิง

18

ผมเกิดความรู้สึกที่อยากจะลองสานสัมพันธ์กับปูดูสิว่าเธอจะมีความหยิ่งยะโสแบบนี้ไปได้นานสักขนาดไหนกัน อันที่จริงเพียงใช้คาถาอาคมเพียงบทเดียว ความหยิ่งยะโสของเธอก็คงหมดสิ้นไปแล้ว มิหนำซ้ำจะให้ถึงขั้นเผด็จศึกเธอเสียเลยก็ยังทำได้อย่างง่ายดายด้วยซ้ำไป

แต่สำหรับเธอนี้ผมจะไม่ใช้คาถาอาคมใด ๆ มาช่วยสนับสนุนเลย มันเป็นเรื่องของคุณธรรมที่ผมต้องยึดถือเป็นหลักการของชีวิต ส่วนเรื่องศักดิ์ศรีของความเป็นชายนั้น ผมก็ยอมไม่ได้เช่นเดียวกัน ผมจะใช้ความเป็นผู้ชายคนนึงสานสัมพันธ์กับเธอให้จงได้

"เฮ้ย...ไอ้จอม"

ไอ้เบิร์ดยกเท้าเขี่ยขาผมทางใต้โต๊ะ

"ทำไมนั่งเงียบไปเลยวะ ว่าไง...จะตกลงตามที่ฝ่ายสาวเค้าบอกหรือเปล่า"

"ตกลงสิ..."

ผมพูดต่อโดยไม่หันไปมองปูที่นั่งฝั่งเดียวกับผมเลย

"เอ็งจัดการนัดเวลานัดสถานที่ได้เลย เรียบร้อยแล้วก็บอกข้าได้ทันที"

"งั้นชัวร์หละนะงานนี้"

เรากลับตอนหลังเที่ยงคืนไปนิดหน่อย ผมขับรถไปส่งสองสาวที่คอนโดมิเนียมที่เธอพักอยู่ ส่วนไอ้เบิร์ดผมยังไม่ไปส่งมัน

"หาข้าวต้มกินกันก่อนดีกว่าว่ะ"

ผมบอกเหตุผลที่ดึงตัวมันไว้ก่อน

"เที่ยงคืนกว่าน่ะยังดึกไม่เท่าไหร่หรอก"

"ข้าวต้มอย่างเดียวเองหรือวะ"

"เอ็งจะเอาอะไรอีกล่ะ"

"เบียร์ไงวะ จะได้กินข้าวต้มกันได้คล่องคอหน่อย"

"เออ...สบายน่า เอ็งไม่ต้องห่วงหรอก ไอ้เบิร์ด"

★ ★ ★

เช้าวันรุ่งขึ้นผมนึกถึงเรื่องแรกเลยก็คือนามบัตรของสาวจากบริษัทโฆษณาที่ย้ำกับผมให้โทร. ไปหาเธอตอนห้าโมงเช้า

ผมตั้งใจว่าการเข้าสู่วงการบันเทิงกลาย ๆ ด้วยการเป็นนายแบบโฆษณานั้นอาจจะเป็นประโยชน์ต่องานของผมในโอกาสต่อ ๆ ไปก็ได้

ผมเข้าไปที่สถาบันก่อนเพื่อรายงานตัวว่ามาทำงานตามปกติ ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่สาวของสถาบันทักผมอย่างค่อนข้างเป็นกันเองว่า

"น้องนี่เก่งจังนะ"

ผมยังคงงง ๆ อยู่ว่าผมเก่งยังไงกันแน่

"เอ้อ...หมายความว่ายังไงหรือครับ"

"เมื่อวานนี้น้องไปหาใครบ้างล่ะ"

ผมเกือบเผลอบอกเรื่องไปร้านดารณี แต่นึกขึ้นได้ว่าต้องเก็บไว้ลับ ๆ ถึงจะถูก

"อ๋อ...ก็ทำงานน่ะครับ"

ผมนึกถึงนักธุรกิจหนุ่มที่สมัครอบรมผ่านผมเป็นคนแรก

"ผมไปพบคุณสรศักดิ์ เกรียงวิทยาการ มาน่ะครับ"

"ใช่ค่ะน้อง"

เธอยิ้มอย่างมีใจเป็นมิตรกับผมจริง ๆ

"แล้วคุณสรศักดิ์นี่ก็สมัครอบรมกับทางสถาบันของเราเรียบร้อยแล้ว วันแรกก็ได้คอมมิชชั่นแล้วแสดงว่าต้องไม่ธรรมดาหละค่ะ"

"พี่ยอผมหรือเปล่าครับเนี่ย"

"โธ่น้อง พี่จะยอทำไมกันพูดความจริงต่างหากล่ะ"

ผมออกจากสถาบันมาด้วยความรู้สึกแปลก ๆ จะว่าเผลอตัวใช้อาคมกับเจ้าหน้าที่สาวไปบทใดบทหนึ่งก็ไม่น่าจะใช่เพราะผมรู้ดีว่าไม่ได้ใช้เลย

"อือม์...ที่จริงเราก็มีเสน่ห์นี่หว่า"

ผมชะเง้อมองที่กระจกส่องหลังเพื่อให้เห็นหน้าตัวเองด้วย

"ขนาดมีคนมาติดต่อไปถ่ายโฆษณาน่ะถึงไม่ใช้คาถาอาคมก็คงไม่เป็นรองหนุ่มคนไหนหรอก"

ตอนนี้เกือบสี่โมงเช้าแล้ว ผมฆ่าเวลาด้วยการโทร. ไปหานักร้องสาวที่ตอนนี้เธอเหมือนกับเป็นเพื่อนของผมคนหนึ่ง

"ผมเองครับคุณโอ๋"

"อ้าว...คุณจอม มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ แล้วโทร.มาจากไหนคะเนี่ย ที่ห้องหรือว่าข้างนอกคะ"

"แหม...ผมไม่รู้จะตอบคำถามไหนก่อนเลยนะครับเนี่ย"

"คุณจอมอยู่ที่ไหนคะตอนนี้"

"บนรถครับ"

"บนรถ...อ๋อ...โทร.มือถือหรือคะเนี่ย"

"ขับรถนาน ๆ แล้วเซ็งน่ะครับก็เลยโทร.มาปลุกคุณโอ๋เล่น ๆ"

"โอ๋ตื่นตั้งชั่วโมงนึงแล้วค่ะ"

"เอ๊ะ...ทำไมวันนี้ตื่นเช้าจังล่ะครับ"

"ตอนนี้โอ๋ลาออกจากที่ทำงานแล้วค่ะ ไม่ได้ไปร้องเพลงก็

เลยไม่ต้องนอนดึก พอโมงเช้าสองโมงเช้าก็ตื่นได้แล้วค่ะ"

"ทำไมถึงลาออกล่ะครับ"

"เอ้อ...คือโอ๋ยังไม่ค่อยสบายใจน่ะค่ะก็เลยไม่มีจิตใจจะร้องเพลงน่ะ ตอนนี้ลาออกมาพักผ่อนให้จิตใจดีขึ้นก่อนค่อยหาที่ร้องใหม่"

"ผมรับมาเที่ยวดีไหมครับ"

"วันนี้หรือคะ"

น้ำเสียงของนักร้องสาวมีอาการดีใจมาก แต่ผมก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าวันนี้ผมมีนัดอยู่หลายที่โดยเฉพาะตอนห้าโมงเช้าที่จะถึงอยู่อีกไม่เท่าไหร่นี้

"อือม์ เป็นคืนนี้ดีกว่าครับ"

"กี่โมงคะ"

"ผมรอที่หน้าคอร์ทตอนสองทุ่มนะครับ"

"โอเค.ค่ะคุณจอม"

ผมคุยอะไรต่อมิอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่อีกพักใหญ่ ๆ ก็บอกขอวางสายเลิกการพูดคุยกับนักร้องสาวโดยบอกว่ามีธุระจะต้องไปทำแล้ว ซึ่งอันที่จริงก็เป็นเพราะว่าใกล้จะถึงเวลานัดของการโทรศัพท์ไปตามนามบัตรของสาวจากบริษัทโฆษณาแล้ว

ผมหยิบนามบัตรมาดูว่าบริษัทอยู่ที่ไหนแล้วก็ขับรถไปจอดใกล้ ๆ กับที่ตั้งบริษัท กะว่าพอโทรศัพท์เสร็จเรียบร้อยก็จะเข้าไปถึงเจ้าตัวได้ในเวลาไม่นานนัก

ห้าโมงตรงผมกดเบอร์ไปตามนามบัตรทันที

"ขอพูดกับคุณวรารัตน์หน่อยครับ"

"จากไหนคะ"

ปลายสายถามมาก็เลยทำให้ผมชะงักไปเล็กน้อย

"เอ้อ...บอกว่าที่คุณวรารัตน์ให้นามบัตรนัดไว้ตอนห้าโมงเช้าน่ะครับ"

"สักครู่นะคะ"

อึดใจใหญ่ ๆ ปลายสายก็มีเสียงดังขึ้น

"วรารัตน์พูดค่ะ"

"ผมเองครับพี่"

"น้องคนหล่อ ๆ ที่พี่นัดไว้ใช่ไหมคะ"

"เอ้อ...ถ้าที่นัดไว้น่ะใช่ครับ แต่เรื่องหล่อนี่ยังไม่แน่ใจว่าใช่หรือเปล่า"

"ทำไมคราวที่แล้วไม่ติดต่อมาล่ะคะ"

"นี่หมายความว่าผมหมดสิทธิ์แล้วหรือครับ"

"ไม่ใช่ค่ะ พี่ว่าน้องมาคุยกับพี่ที่นี่เลยดีกว่านะ"

"ได้ครับ"

"จะมากี่โมงดีล่ะน้อง"

"อีกสิบนาทีครับผมจะไปถึง"

"ต๊าย...ปานนั้นเชียว"

"เราไม่ได้อยากดังหรอกน่า"

ผมมีเหตุผลมาอ้างกับตัวเอง

"เป็นนายแบบมันก็ยังทำงานเพื่อแผ่นดินได้นี่นา"

ผมผลักประตูกระจกก้าวเข้าไปในบริษัททรี อิมเมจ โต๊ะประชาสัมพันธ์คือเป้าหมายแรกที่ผมตรงเข้าไปหาก่อนเพื่อน

"ผมมาพบคุณวรารัตน์ครับ"

"อ๋อ...ที่โทร.มาเมื่อกี้นี้ใช่ไหมคะ"

"ใช่ครับ"

"งั้นเชิญทางนี้เลยค่ะ"

สาวประชาสัมพันธ์คนสวยลุกขึ้นพาผมเดินเข้าไปข้างในผ่านโต๊ะทำงานของพนักงานนับสิบ ๆ คน ไปจนถึงด้านหลังที่เป็นห้องสตูดิโอ

"ในนี้เลยค่ะ"

เธอเคาะประตู 2-3 ครั้งแล้วเปิดประตูให้ผม

ผมจะต้องเป็นนายแบบคนหนึ่งของวงการในเมืองไทยให้ได้

"ผมอยู่ใกล้ ๆ กับบริษัทนี่เองครับ"

หลังเลิกการพูดคุยทางโทรศัพท์ ผมก็เลื่อนไปหาที่จอดรถแล้วก็ลงจากรถเดินเรื่อย ๆ ไปยังออฟฟิศบิลดิ้งที่อยู่ห่างออกไป 2-3 ตึก

บริษัททรี อิมเมจ อยู่ชั้น 5 ผมขึ้นลิฟต์ไปแล้วก็เตรียมพร้อมสำหรับการใช้อาคมถ้าหากว่าผมจะไม่ได้ถูกเลือกให้เป็นนายแบบโฆษณา

แม้จะเป็นการเอาเปรียบแต่ผมก็คิดว่าจำเป็นต้องทำ ผมทำใจให้คิดว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของงานในหน้าที่รหัส 01 ที่ต้องอาศัยคราบนายแบบเพื่อเอื้อต่อการทำงานในอนาคต

"ขอบคุณครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ ตามสบายเลยนะคะ"

ผมก้าวเข้าไปข้างใน มีคนกำลังทำงานกันวุ่นวายไปหมด สาวรุ่นพี่ที่ผมมาพบที่นี่ยืนควบคุมพวกนั้นอยู่ พอเธอหันมาเห็นผมก็รีบเดินมาหาทันที

"นึกว่าไม่มาแล้วสิ"

เธอกล่าวทักทายยิ้ม ๆ

"ผมรับปากแล้วนี่ครับ"

"น้องพร้อมหรือยังล่ะ"

"พร้อมอะไรหรือครับ"

"ก็เทสต์หน้ากล้องไง"

"เอ้อ...ก็คิดว่าพร้อมนะครับ เพราะผมตัดสินใจมาแล้วนี่"

"งั้นน้องโชคดีเลย วันนี้ได้เทสต์กับฉากจริงเลยหละ"

เธอเรียกช่างแต่งหน้าให้มาจัดการแต่งหน้าทำผมให้ผมเลย ขณะเดียวกันเธอก็ทำหน้าที่อธิบายให้ผมฟังไปคร่าว ๆ ด้วย

"สินค้าตัวที่กำลังจะถ่ายนี่เป็นเสื้อผ้าบุรุษของเมืองนอกที่เข้ามาทำตลาดในเมืองไทย เรากำลังเตรียมฉากรอนายแบบอยู่ ตอนนี้น้องก็เทสต์ฉากนี้เรื่องนี้ไปเสียเลยก็แล้วกัน"

"เอ้อ...ทำไมต้องแต่งหน้าด้วยล่ะครับ"

"ก็ให้มันดูดีเวลาเข้ากล้องไงน้อง น้องทำเหมือนกับนี่เป็นงานของน้องไปเลยก็แล้วกันไง มันก็เหมือนกับเทสต์นั่นแหละ เดี๋ยวที่ถ่ายไว้ก็เอามาดูได้เลย"

ผมถูกเสริมหล่อให้พอใช้การได้ก็ถูกพาเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องเล็ก ๆ อีก คราวนี้สาวรุ่นพี่ตามเข้าไปแนะนำบทบาทให้ผมด้วย

"โฆษณาชุดนี้มีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังพูดโทรศัพท์กับแฟน พูดในทำนองว่าจะออกไปเที่ยวด้วยกันคืนนี้แล้วทางฝ่ายผู้หญิงก็จะถามกระเซ้า ๆ มาว่าเขาน่ะจะหล่อไปกับเสื้อผ้าชุดไหนดี เขาก็จะตอบว่าผมต้องหล่อกับชุดของโทริโน่ครับ"

เธอหยุดทำมือทำไม้เพิ่มเติมให้เข้าใจขึ้น

"ตอนนี้ในสปอตจริง ๆ น่ะเราก็จะตัดภาพเป็นมีแสงสีแบบอวกาศ แล้วเขาก็จะอยู่ในเสื้อผ้าของโทริโน่เลย เสร็จแล้วเขาก็หันมามองกล้องพร้อมกับพูดเท่ ๆ ว่า..."

เธอขยับพูดให้ดูสมจริงสมจัง

"หล่อทันใจด้วย...โทริโน่"

แล้วก็ยิ้มกับผม

"เป็นไงน้อง พอเข้าใจหรือเปล่า"

อ่านต่อหน้า 68

เหยี่ยวทะเลทราย

โดย ธันว์ ธาดา

12

หน่วยตาวาววามของโซเฟอร์ร่างยักษ์ที่มองมาสบกับเขานั้น มันดูกร้าวเกรียมเหมือนตาเพชฌฆาตทั้ง ๆ ที่เขามองเห็นมันเพียงราง ๆ จากไฟถนนที่สะท้อนตัวถังเข้ามาวับ ๆ เท่านั้น...

หว่าดูเหมือนตาของไอ้โซเฟอร์หน้าดำ ๆ ตามเผ่าพันธ์จะมีประกายร้อนแรงส่งออกมาฉะนั้น โทนพยายามระงับความตื่นเต้นทำหน้าตาย

ถึงยังไงตอนนี้ก็เหมือนคำพังเพยไทย ๆ ที่ว่า

ผีถึงป่าช้า

ไม่เผาก็ต้องฝัง!

แผ่นดินที่ไม่ใช่ถิ่นเกิด มองไปทางไหนก็เหมือนมองผ่านราตรีกาลอันมืดมิด ไม่รู้หนเหนือหนใต้ หนีไปทางไหนก็คงไม่พ้นตาย

แต่ถ้าหันหน้าสู้อาจจะมีทางรอด ถ้าดวงชะตาไม่ร้ายนักและมีโชคอีกสักเล็กน้อย

ใช่, ตอนนี้เขาต้องการโชคมากเลย

ใจคิดเสี่ยงอย่างบ้าเลือด มือค่อย ๆ ดึงปืนพกออกมากระชับอยู่ในอุ้งมือ ยังไม่ทันที่จะกำนิ้วมือกระชับให้แน่นในท่ายิงดับเบิ้ลด้วยซ้ำ

พลัน!

เอี๊ยดดดด...

ครืาาากกก...!

รถแท็กซี่ที่วิ่งมาในอัตราความเร็วสูงเพราะถนนค่อนข้างว่าง ไอ้โซเฟอร์เกิดหักพวงมาลัยเลี้ยวอย่างกะทันหัน

ภาษารถซิ่งก็ต้องว่าเลี้ยวแบบยกล้อโดยไม่ต้องเติมนมสด โทนเสียหลักผงะเอียงไปกระทบข้างรถ ปืนฟาดตัวถังดังดึ๊ก ถ้าไม่มีหนังเทียมบุกั้นเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง ไอ้คนขับมันต้องรู้แน่เลยว่าเป็นปืน เมื่อเหล็กกระทบเหล็ก

เสียงมันหัวร่อหึ ๆ อยู่ในลำคอ

"เมืองยูเขาขับกันแบบนี้เรอะ?"

โทนถามอย่างเดือด ๆ คลำหัวป้อย ๆ

"ข้องใจอะไรเรอะมิสเตอร์"

มันกระชากเสียงถามเอาเรื่อง แบบนี้ก็มีด้วยโว้ย โทนร้องเอ็ดอึงอยู่ในใจ สอดปืนเสียบเข้าไปจ่อหลังมันทางช่องว่างข้าง ๆ เบาะกับตัวถังรถ

เสียดเสียงถามกร้าว ๆ ออกมาบ้างว่า

"ทางนี้เรอะ ไปแค้มป์ห้า?"

"ฮ่า ๆ ทางไปลงนรกว่ะไอ้เกลอ!"

มันคำราม กระทืบเบรคลงไปเต็มเหนี่ยว รถหยุดกะทันหันจนท้ายเป๋ปัด

เอี๊ยดดดด...ป๊าบบบบ...!

โทนระวังตัวอยู่ก่อนแล้วรีบใช้มือซ้ายยันเบาะพนักที่นั่งคนขับเอาไว้ เบียดตัวลีบเข้าทางขวา มองเห็นวัตถุดำมะเมื่อมรอดผ่านรักแร้มันมาทางซ้าย

เปรี้ยง!

ปัง!

เสียงปืนลั่นเปรี้ยงปร้างขึ้นเกือบ ๆ จะพร้อมกัน แก้วหูโทนลั่นเปรี๊ยะ เจ็บแปลบที่ต้นแขนซ้าย ส่วนไอ้โซเฟอร์ร่างยักษ์สะดุ้งเฮือกฟุบหน้าเงียบคาพวงมาลัย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าไอ้หมอนี่ต้องเป็นพรรคพวกของไอ้พวกเคราดก ๆ นั่น เพราะเสียงรถยนต์อีกคันหนึ่งแล่นอ้าวตามหลังมาติด ๆ ตั้งแต่เลี้ยวโค้ง โฉบวาบเข้ามาหา พร้อมปากกระบอกปืนยาวโผล่พรวดออกมาจากหน้าต่างไม่ต่ำกว่าสามกระบอก

ปัง ๆๆๆๆ

เปรี้ยง ๆๆๆ

ปร๊ออดดดด..!!

ตัวถังรถแท็กซี่ปรุพรุนรถสะท้านสะเทือนเหมือนผีเข้าทั้งที่มันจอดหัวทิ่มอยู่กับฟุตปาธ

ถ้าหากโทนตาไม่ไวและชิงเปิดประตูพุ่งร่างลงมาหลบข้างรถเสียก่อน งานนี้ศพคงไม่สวยแน่

ปืนสงครามใส่ออกมาเป็นชุด ๆ แบบนั้น ร่างต้องเละเทะไม่มีชิ้นดีแน่นอน

พอร่างกระทบพื้นถนนโทนก็หลับหูหลับตากลิ้งเลียดออกไปทางฝั่งตรงข้ามตะกายขึ้นฟุตปาธ ใช้รถยนต์แท็กซี่มรณะบังสายตาเอาไว้ แล้วตะกายพุ่งตัวลงไปในหญ้ารก ๆ ข้างถนน

คลานสี่ตีนลึกเข้าไปเรื่อย ๆ จะไปโผล่ที่ไหนช่างหัวมัน ตอนนี้ขอเพียงรอดจากปืนกลมือสามกระบอกไปให้ได้ก่อนละกัน

ไอ้สามมือปืนเปิดประตูผัวะลงจากรถ ออกมายืนทะมึนจังก้าประทับปืนใส่เข้าไปอีกที่รถอย่างหูดับตับไหม้

เปรี้ยง ๆๆๆ

ปร๊ออดดดด

ปัง ๆๆๆๆ!

โทนผงกหัวหันไปมองผ่านยอดหญ้า มองเห็นรำไรว่าพวกไอ้เคราดก ปราดไปกระชากประตูแต่ดึงไม่ออก พวกมันคนหนึ่งยื่นหัวเข้าไปมองในรถ แล้วถอยออกมาพูดกันเอะอะ

ไอ้คนหนึ่งมองมาฝั่งตรงข้าม แล้วชี้มือมาทางเขา โทนสะดุ้งใจหายวาบ ลุกขึ้นวิ่งบ้างคลานกัม ๆ ไปบ้างอย่างฉุกละหุก

ผ่านไม้พุ่มเป็นป่าละเมาะคล้ายดงสาบเสือ เขาลุยเข้าไปไม่สนใจกับหนามไหนที่ขูดขีดทิ่มตำตามร่างกาย

จนกระทั่งมาชะงักหยุดลงที่ขอบรางระบายน้ำขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง มองลงไปเห็นแว่บ ๆ ว่ามีน้ำไหลอู้ ๆ ผ่านไป

เกือบไปแล้วซี โทนบอกกับตัวเอง ก้าวพลาดนิดเดียวเป็นหัวทิ่มลงไปคอเหนียงหักแน่เพราะเป็นรางคอนกรีตทั้งแท่ง

ตั้งท่าโดดผึงข้ามไป แล้วลุยคลานไปอีกในดงหญ้า วิชารด.ปีสามถูกงัดมาใช้ในนาทีนั้นเอง...

เสียงบุกดงหญ้าสวบสาบตามมาข้างหลัง

ขืนคลานบุกมะหงุมมะหงาหราต่อไปเรื่อยมีหวังเกมมันแน่ ร่องรอยหญ้าแหลกเป็นทางแบบนี้ละก็เสร็จมัน

ค่อยโหย่งตัวก้าวลุยไปพลางสอดส่ายสายตามองหาหนทางหนีไปทาง พอเจอดงสาบเสืออีกแห่ง โทนค่อยเอียงตัวก้าวผ่านแทรกเข้าไป

พยายามโหย่งฝีเท้าและทำตัวให้ลีบเล็กที่สุด ไม่ทำให้กิ่งไม้หักหรือมีร่องรอยที่พื้นเปลี่ยนทิศทางเบี่ยงเบนลงใต้ไปเรื่อย ๆ

พอถึงที่โล่งเตียนเป็นดินลูกรัง หัวใจของนักขุดทองจากเนื้ออ่อน ๆ ก็เต้นแรง เมื่อเห็นหนทางรอดรำไร

ขอเพียงเขาลบเกลื่อนร่องรอยได้สนิทเท่านั้น!

โหย่งฝีเท้าเบี่ยงเบนทิศทางลงใต้ไปเรื่อย ๆ พักหนึ่ง เขาวกกลับหลังย่ำไปบนถนนหรือดินลูกรังมุ่งหน้าไปทางเสียงน้ำไหลในรางระบายขนาดใหญ่ที่ผ่านมาเมื่อสักครู่

เสียงฝีเท้าของพวกมันย่ำสวบสาบผ่านไปทางเหนือ

พอถึงขอบรางระบายน้ำโทนก็หย่อนร่างลงไปทันทีโดยไม่ต้องลังเล แสบจี๊ดที่ต้นแขนที่ถูกปืน คลำดูก็โล่งอก ลูกปืนมันเพียงเฉียดเนื้อกระจุยไปเท่านั้นเอง

น้ำในรางระบายค่อนข้างมีกลิ่นคล้ายน้ำเน่า แต่ไม่มีทางเลือกเสียแล้ว โทนอาศัยความลึกของรางระบายที่สูงแค่เอวให้เป็นประโยชน์ นอนหงายทำตัวให้ลอยเป็นสวะ แรงน้ำไหลพาร่างของเขาพุ่งปรี๊ด ๆ ไปอย่างรวดเร็ว

เขาเพียงระวังใช้เท้ายันซ้ายยันขวา ไม่ให้ร่างกระแทกกับผนังรางคอนกรีตเมื่อถึงทางโค้งทางหักข้อศอกเท่านั้นเอง

รางเปิดช่วยให้มองเห็นดวงดาวพราวฟ้าผ่านหัวไปแวบ ๆ สวนทางกับร่างที่ล่องน้ำไปเรื่อย ๆ

นานจนรู้สึกหนาวน้ำครำ และคำนวณว่าไกลพอแล้วเขาก็พลิกร่างเบียดเข้าหาขอบผนังรางด้านหนึ่ง พยุงตัวลุกขึ้นยืน ชะเง้อมองขึ้นไปข้างบนเห็นเงียบเฉียบ

เขาก็ปีนขึ้นไป

ลมดึกโชยมารวยริน โทนรู้สึกได้กลิ่นทะเลทรายซึ่งเขาเคยวาดฝันว่ามันคือแหล่งเงินแหล่งทอง บัดนี้ชักจะขยาดระย่อเสียแล้ว ไม่รู้ว่าตนเองหลงเข้ามาติดกับอะไรเข้าอย่างจัง

มองกราดไปรอบ ๆ เห็นแต่ทุ่งโล่ง ไร้ร่องรอยผู้คนเขาก็เลยทรุดตัวลงนั่ง ควานหาบุหรี่ออกมาทั้งซอง แต่แล้วก็ต้องขว้างลงไปในรางน้ำอย่างโมโหเดือด

บุหรี่เปียกโชกไปหมดทั้งซอง!

ความหิวเริ่มโจมตีจนท้องร้องจ๊อก ๆ

โทนลุกขึ้นอย่างโผเผ ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย ปืนในมือเปียกโชกเขาสะบัดเหมือนจะไล่น้ำสกปรกอย่างขอไปที

ปืนพกกระบอกเดียว กระสุนจำกัดจะไปสู้กับปืนกลลูกดกได้ยังไง

ความกดดันแล่นขึ้นจุกคอหอย โทนออกแรงตะโพงไปข้างหน้าทั้งที่เหนื่อยแทบจะยืนทรงกายไม่อยู่ อาการวิ่งจึงโซเซเป๋ปัด

แวบ ๆ มองเห็นจุดแดง ๆ คล้ายแสงหิ่งห้อยอยู่ลิบ ๆ เขาชะลอฝีเท้ามองเขม้นไปข้างหน้า

ม่านตาที่พร่าพรายค่อยปรับโฟกัสจนได้

เงาตะคุ่มเป็นรูปกระท่อมดำทะมึนห่างออกไป แสงหิ่งห้อยที่เห็นคือแสงไฟที่ลอดออกมาจากรูฝากระท่อมนั่นเอง

กัดฟันก้าวเดินโซเซตรงเข้าไป

รู้สึกตัวเบาโหวงเหวงเหมือนลอยเคว้งคว้างอยู่กลางทะเลกว้าง มองเห็นฟางลอยผ่านมาสักเส้นก็ต้องคว้ายึดเหนี่ยวเอาไว้ก่อนตามสัญชาตญาณ

ปืนสงครามใส่ออกมาเป็นชุด ๆ แบบนั้น ร่างต้องเละเทะไม่มีชิ้นดีแน่นอน!!

เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ทุ่งโล่งยังมองไกลลิบ ๆ ไปถึงขอบฟ้า ความหิวเพิ่มขึ้นทุกนาทีตามฝีก้าวย่าง

คอหอยแห้งผาก ตอนนี้เขาอยากดื่มน้ำสักสามขันแก้กระหาย ทว่าความตายที่เฉียดไปหยก ๆ ไม่ทำให้เขาหายระแวงกลับเพิ่มฝีเท้ามุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่มีจุดหมายเหมือนคนบ้า

ความเจ็บปวดที่ต้นแขนเพิ่มขึ้นอีกเป็นความทรมานนอกเหนือจากการหิวข้าว...

ย่ำไปตามดินลูกรังหรือทรายแห้ง ๆ มุ่งหน้าไปเรื่อย ๆ นี่ถ้าหากไอ้พวกเคราดก พวกนั้นมันหวนกลับมาตามถูกทาง เจอกันแถวนี้ก็คงไม่มีทางสู้รบปรบมือกับพวกมันได้

ยามนี้โทนคิดว่า ถ้าจะให้เขาฆ่าคนสักคนเพื่อแลกกับน้ำสักขันหนึ่งก็ยอม!

พอนึกถึงน้ำคอหอยก็ระคายเหมือนมีทรายสักกำมือหนึ่งเข้าไปจุกเอาไว้ในลำคอ

พอใกล้เข้าไป แสงไฟในกระท่อมก็สว่างชัดเจนขึ้น...

โทนกระแทกบานประตูพรวดเข้าไปภายใน ส่วนปากกระบอกปืนไปรอบ ๆ

"อยู่นิ่ง ๆ อย่าขยับนะตาย!"

นักข่าวเปล่งเสียงออกมาอย่างที่คิดให้ฟังดูเหี้ยมเกรียมที่สุด ทว่าเสียงที่เปล่งออกมามันฟังแหบเครือเต็มที่

เจ้าของกระท่อมไม่ได้ขยับหรือร้องหวีดว้ายออกมาอย่างตกอกตกใจตามวิสัยเพศอย่างที่ควรจะเป็น ทว่านั่งนิ่งขึงโอบกอดอะไรอย่างหนึ่งไว้แนบอก ตาเหม่อมองไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย

โทน ท่ายางยืนขาสั่นระริกโงนเงน ตาพร่าพราย ใจวาบหวิวเหมือนจะเป็นลมจนลืมสังเกตสังกาเจ้าของกระท่อมว่าสาวหรือแก่ เพียงมองเห็นผมยาว ๆ ก็โล่งอก

"น้ำ...น้ำ...ขอน้ำกิน..."

เปล่งเสียงออกไปแหบพร่าร่างนั้นยังนิ่งเป็นรูปปั้น

แกร๊ก...!

โทนตวัดปืนไปทางเสียงนั้นทันที นิ้วชี้เตรียมกระดิกไก

"เหมี้ยว ๆ..."

แมวสีดำตัวหนึ่งกระโจนออกมาจากประตูครัว แล้ววิ่งแผล็วหายลับสวนออกจากประตูกระท่อมไป

โทนไม่สนใจเพราะมองเห็นขันน้ำใบหนึ่งวางอยู่ตรงประตูครัว เขาก้าวเข้าไปหยิบมันขึ้นมาดื่มอั้ก ๆ แล้วสำลักพรวด

ไอโขลก ๆ ออกมาจนน้ำหูน้ำตาไหลพราก

พอนึกขึ้นได้เขาก็หันปืนวาบเข้าใส่เจ้าของกระท่อมอีก แต่พอเห็นร่างนั้นยังนั่งนิ่ง ๆ โทนก็หันมาสนใจกับขันน้ำต่อ คราวนี้เขาค่อยดื่มมันเข้าไปช้า ๆ

สายตาอันพร่าพรายของเขายังมัวมนเต็มที่ แต่ก็คอยจับจ้องมองเจ้าของกระท่อมเอาไว้จนน้ำพร่องลงไปเกือบหมดขันเขาก็หยุด

รู้สึกสดชื่นขึ้นเล็กน้อย

ความเหนื่อยความหิวทำให้เขามองหาอาหารใส่ท้องเอาแรงไว้ก่อน ก้าวพรวดเข้าไปในครัวดื้น ๆ

ลากเอาหม้อข้าวโกร่งกร่างออกมา เปิดฝาหม้อยังมีข้าวเหลือติดก้นหม้อสักครึ่งจานเขานั่งลงเปิบข้าวเปล่า ๆ เข้าปากอย่างตะกลาม

อ่านต่อหน้า 66

เหยื่อ

THE ACCUSED-DEBORAH CHIEL เขียน
จากบทภาพยนตร์ของ TOM TOPER
มิโดริ-แปล • เรียบเรียง

25

เบ็น เวนไรท์ประสานมือไขว้ไว้ทางด้านหลังของตัวเอง ขณะเอ่ยปากกล่าวคำเห็นอกเห็นใจ "คุณโทไบแอส ผมชื่อเบ็น เวน-ไรท์ ผมตระหนักแก่ใจดีว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสบายใจสำหรับคุณ ดังนั้นก็จะซักถามคุณเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตอนนี้คุณให้การมาแล้วว่าผู้ชายทุกคนที่อยู่ที่นั่นเป็นคนแปลกหน้าที่คุณไม่รู้จักมักจี่ และคุณให้การด้วยว่าขณะที่คุณอยู่บนเครื่องเล่นพินบอลคุณหลับตา ไม่มองเกือบตลอดเวลา ถูกไหมครับว่าตาของคุณหลับอยู่ ?"

"ค่ะ" ซาราห์ตอบผ่านม่านน้ำตาลางเลือน "บางครั้งบางคราว"

"ถ้าอย่างนั้นมันยุติธรรมหรือไม่ที่จะพูดว่า" เวนไรท์ถามด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูราวกับว่าเสียใจอย่างยิ่งที่ต้องตั้งคำถามเช่นนั้นต่อซาราห์ "คุณไม่สามารถบอกได้หรอกว่าใครเป็นคนตะโกนโห่ร้องหรือใครเป็นคนปรบมือ ?"

"เอ้อ ฉันไม่..."

เวนไรท์ไม่ปล่อยโอกาสให้ซาราห์พูดจบประโยค "มันอาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ตะโกนยุ ?"

ที่โต๊ะทนายจำเลย พอลเซนกับแมร์ฮอฟฟ์ต่างมองหน้ากันด้วยสีหน้าไม่สบายใจ พวกเขาตกลงกันไว้แล้วว่าจะร่วมมือสู้คดีนี้ด้วยกัน เวนไรท์กำลังจะหักหลังกระนั้นหรือ ?

"ไม่ค่ะ" ซาราห์หายใจแรงเหมือนหอบ "พวกเขาตะโกนอื้ออึง"

"ถ้างั้นอย่างน้อยก็สองคน เป็นไปได้หรือไม่ว่ามีเพียงสองคนเท่านั้น ?"

ซาราห์อึกอักลังเล แล้วตอบว่า "ฉันไม่คิดอย่างนั้น"

เวนไรท์พยักหน้าหงึก ๆ คล้ายกับพึงพอใจคำตอบของเธอ "คุณให้การไว้ว่าผู้ชายทั้งสามคนนั้นทำร้ายร่างกายคุณ ถูกต้องไหม ?"

"ใช่ค่ะ" ซาราห์ตอบอย่างไม่เกรงกลัว

"เป็นไปได้หรือไม่ว่า...เอ้อ แค่เป็นไปได้เท่านั้นนะ...ว่าพวกที่ตะโกนโห่เชียร์นั่นน่ะเป็นพวกเดียวกับพวกที่ทำร้ายร่างกายคุณ ?" น้ำเสียงของเวนไรท์บ่งเป็นนัยว่าเขาเข้าใจดีว่ามันง่ายต่อซาราห์เพียงใดที่จะสับสนต่อเสียงตะโกนโห่ร้องเหล่านั้น

แคเธอรีนรู้ได้ในฉับพลันทันใดว่าเวนไรท์ต้องการต้อนไปที่จุดหมายใดและกังวลว่าซาราห์จะตกเป็นเหยื่อ แต่เปล่าเลย

ซาราห์พูดขึ้นว่า "ฉันคิดว่าไม่ใช่อย่างนั้นแน่ มีหลายเสียงดังมาจากที่ห่างออกไป"

...ขณะเดินเข้ามาใกล้คอกพยานกว่าเดิม เสียงของเวนไรท์ทอดอย่างมีไมตรีและเกลี้ยกล่อม เขาเอ่ยขึ้นว่า "คุณโทไบแอส คุณดื่มเหล้าไปหลายแก้ว คุณสูบกัญชาตู้เพลงส่งเสียงกระหึ่มเลื่อนลั่น โทรศัพท์ก็เปิดอยู่ คุณอยู่ในห้องที่ระงมแต่เสียงดังหนวกหูของเครื่องเล่นพินบอลและวิดีโอเกม คุณหลับตาเป็น "บางครั้งบางคราว" และคุณกำลังถูกทำร้ายร่างกาย"

เขาหยุดพูดครู่หนึ่งเพื่อให้โอกาสคณะลูกขุนพิจารณาไตร่ตรองถึงสภาพแวดล้อมในการข่มขืน

"ในสภาพอย่างนั้น" เขาเอ่ยต่อไป "คุณบอกได้จริง ๆ...บอกได้อย่างถูกต้องแท้จริงนะ...ว่ามีกี่เสียงที่คุณได้ยินหรือเสียงเหล่านั้นดังมาจากที่ไหน ?"

ซาราห์เหลียวมามองแคเธอ-รีนอย่างช่วยไม่ได้ แล้วเธอก็ตอบเสียงแผ่วว่า "ไม่ได้ค่ะ"

"เอ้อ ถ้าอย่างนั้น คุณโทไบ-แอส" เวนไรท์ถามด้วยน้ำเสียงทอดเนิบนุ่มนวล "มันยุติธรรมไหมที่จะพูดว่าคุณไม่อาจบอกเราได้จริง ๆ ว่าใครตะโกนหรือปรบมือเชียร์ ? นั่นยุติธรรมไหม ?"

ซาราห์มองหน้าเวนไรท์ก่อนจะตอบคำถาม "ค่ะ ยุติธรรม"

เวนไรท์ยิ้ม ก้มศีรษะด้วยท่าทางสงบเสงี่ยม แล้วเปลี่ยนให้ทนายร่วมทีม แดน พอลเซนซึ่งเป็นตัวแทนของสจ๊วต ฮอลโลเวย์ ออกมาแทน

พอลเซนเดินกระย่องกระแย่งอย่างเห็นได้ชัด เขาก้าวกะโผลกกะเผลก ไปหน้าห้องพิจารณาคดีและเริ่มทันทีทันใด "คุณโทไบแอส ขณะที่คุณอยู่บนเครื่องเล่นพินบอล มีช่วงไหนหรือไม่ที่คุณร้องว่า "ช่วยด้วย" หรือ "ข่มขืน" ออกมา ?"

"ฉันพยายามจะร้อง"... ซาราห์ตอบอย่างไม่หวั่นเกรง "แต่พวกมันปิดปากฉันไว้ตลอดเวลา หรือไม่ก็ตะโบมจูบฉัน แต่...แต่ฉันก็พร่ำร้องว่า "อย่า ๆ ไม่นะ"

พอลเซนก้าวโขยกเขยกถอยหลังมาสองสามก้าว“‘อย่า’ หรือ ?”

“ค่ะ ฉันหมายความว่า ใช่ฉันร้องว่า ‘อย่า ๆ’ ”

“ไม่ได้ร้องว่า “ข่มขืน” หรือ “ช่วยด้วย” หรือ “ตำรวจ” นะ...แต่...ร้องเพียง “อย่า ๆ” หรือ”

“ใช่ค่ะ...อย่า”

“มีใครได้ยินคุณร้องหรือเปล่าล่ะ ?”

“ฉันไม่ทราบ” ซาราห์ตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“คุณส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือจากคนในห้องนั้นหรือเปล่า ? อย่างเช่นสัญญาณมือน่ะ ?”

“มือของฉันถูกกดเอาไว้ รู้มั้ย ?” เธอส่งเสียงแหวขุ่นเคือง

พอลเซนยอมรับความผิดพลาดด้วยการก้มศีรษะขออภัย “คุณส่งสัญญาณให้ใครช่วยทางสายตาหรือเปล่า ?”

“เปล่าค่ะ”

“คุณต่อสู้ขัดขืนหรือไม่ ?”

“ค่ะ”

“มีใครเห็นคุณต่อสู้ขัดขืนไหมครับ ?”

“พวกเขาต้องเห็นแน่นอน” ซาราห์ตอบเสียงขุ่นบึ้งขึ้งด้วยท้อใจไปกับคำถามที่รวดเร็วราวกับไฟอันน่าเบื่อของทนายผู้นี้

พอลเซนมองตรงไปที่คณะลูกขุนราวกับจะบอกว่า “จงตั้งใจฟังให้ดีนี่คือตอนที่สำคัญที่สุด” แล้วเขาก็พูดขึ้นว่า “คุณโทไบแอส คุณสามารถพิสูจน์ให้เราทราบไม่ว่าด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งได้หรือไม่ว่ามีคนในห้องนั้น ใครก็ได้ที่ได้ยินคุณร้องว่า “อย่า” หรือเห็นคุณดิ้นรนขัดขืน ?”

ซาราห์อึ้งไปเป็นนานกว่าจะตอบคำถามนั้น เธอมีความรู้สึกคล้ายกับว่าพอลเซนกำลังพยายามใช้เล่ห์กระเท่ห์ ให้เธอรับบางอย่างที่เขาสามารถใช้เล่นงานเธอได้ ฟิลิป จอยซ์เคยบอกแคเธอรีนว่า เขาเห็นเธอขัดขืน แต่นั่นขึ้นอยู่กับเขาว่าจะยอมให้ปากคำกับศาลหรือไม่

เธอหันไปมองแคเธอรีนเพื่อขอคำแนะนำ ดูเหมือนแคเธอรีนจะบอกกับเธอว่า **พูดไปตามความเป็นจริงซิ แต่ระวังคำพูดหน่อยก็แล้วกัน**

ในที่สุด ซาราห์ก็หันกลับมามองหน้าพอลเซนและตอบออกไปว่า “ไม่ได้ค่ะ”

“คิดอะไรอยู่หรือคะ ?”

“ใช่ คุณคิดถึงอะไรอยู่ตอนนั้น ? คำอะไรที่ผุดปะทุขึ้นในสมองของคุณขณะนั้น ?”

ซาราห์มองหน้าแคเธอรีนด้วยท่าทางฉงนงงงวย “คำว่าอะไรหรือคะ ?”

“ใช่...คำว่าอะไร ผู้ชายสามคนผลัดกันข่มขืนคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า กดแขนคุณไว้แน่น ขณะที่เพื่อนพ้องของพวกมันปรบมือเชียร์น่ะ...”

“ศาลที่เคารพ !” พอลเซนกระโดดลุกขึ้น เปล่งเสียงดังลั่น

มีช่วงไหนหรือไม่ที่คุณร้องว่า “ช่วยด้วย” หรือ “ข่มขืน” ออกมา ?

พอลเซนรอคอยอยู่ชั่วครู่หนึ่งเพื่อให้คณะลูกขุนพิจารณาคำตอบนั้น“ไม่มีคำถามแล้วครับ” เขาพูดขึ้นในท้ายที่สุด

แคเธอรีนผุดลุกขึ้นยืนทันทีเพื่อขอซักต่อ “คุณโทไบแอส” เธอถาม “ขณะที่คุณกำลังถูกข่มขืนหมู่บนเครื่องเล่นพินบอลนั้น คุณคิดถึงอะไรอยู่ ?”

แคเธอรีนไม่ได้เอาใจใส่กับการพยายามร้องขอค้านของพอลเซนแม้แต่น้อย “คุณนอนหงายอยู่ที่นั่นในสภาพเปล่าเปลือยและหมดทางป้องกันต่อสู้ร้องไห้ ดิ้นรนตะเกียกตะกายขัดขืน ร่างกายของคุณปวดร้าวไปหมดทุกส่วน คำว่าอะไรที่ผุดขึ้นในสมองของคุณเวลานั้น ?”

เสียงของแคเธอรีนดังขึ้น ๆ เป็นลำดับขณะตะเบ็งถามซาราห์ “คำว่าอะไรคะ ?”

เมื่อถูกแคเธอรีนเร่งเร้า ซาราห์ลืมตัวไปชั่วขณะว่าเธอกำลังนั่งอยู่ในห้องพิจารณาคดีซึ่งปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง ฉับพลันเธอกลับไปอยู่ที่นั่นอีกกลับไปเป็นนักโทษอยู่บนฝาแก้วเครื่องเล่นพินบอลพร้อมกับหวีดร้องลั่นขอความช่วยเหลือ

“อย่า !” เธอกรีดเสียงร้องระงม “อย่า ! อย่า ! อย่านะ !”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

“ศิริพงศ์” เรียบเรียงจากเรื่อง “เวปอน”
เขียนโดย... โรเบิร์ต เมสัน

32

โรเบิร์ต วอร์เรน นั่งเอาส้นรองเท้าของเขาเกี่ยวกับราวระเบียง เฝ้าดูดวงตะวันขึ้นสู่ท้องฟ้าสีคราม จิบกาแฟเข้มข้นที่สุดเท่าที่เขาเคยลิ้มรสมา เขาเขี่ยสะเก็ดปูนขาวชิ้นหนึ่งจากราวระเบียงด้วยบู้ทของเขาและเฝ้าดูมันปลิวลงสู่ลานสนาม

ซิลวาจำกัดตัวพวกเขาไว้จากการเดินทางสู่เอล ซาป้ว จนกว่าไก๊ดของพวกเขาจะมาถึง ถือเป็นโชคยิ่งกว่าการติดอยู่ในปีนาสบลังคาส

โจ การ์เซีย เดินขึ้นมาจากด้านหลังของเขา ถือหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าจากริวาส “ไม่มีเรื่องอะไรเลย” การ์เซียเอ่ย “รวดเร็วเกินไป พวกเขาอาจจะพิมพ์ไอ้นี่ล่วงหน้าสองวัน พวกถั่ว ๆ ไม่ชอบอะไรเร่งรีบ” วอร์เรนพยักหน้า “ถึงยังงั้นทางวิทยุออกข่าวไม่ขาดสาย” การ์เซียว่าต่อ “นับศพพวกค็อนตร้าส์ขึ้นไปถึงสามสิบห้าคนแล้ว” การ์เซียส่ายศีรษะของเขา “ถ้าคุณเชื่อถือพวกค็อมมี่ส์”

“แล้วนายคิดหรือว่าหมู่บ้านเล็ก ๆ ของแคมเปสิโน่ส์สามารถทำยังงั้นได้?” วอร์เรนกล่าว

“ผมคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล” การ์เซียกล่าว

“ฉันก็ว่ายังงั้น” วอร์เรนพูด “แต่ฉันไม่เคยรู้เลยว่าพวกเขาโกหกกันลูกเดียว พวกเข้าบิดเบือนความจริงต่างหาก มั่นใจได้ทุกคนเป็นยังงี้ แต่มักจะมีแก่นของความจริงอยู่ที่ศูนย์กลางของเรื่อง”

การ์เซียมองนาฬิกาข้อมือของเขา “เกือบสิบโมงแล้ว”

วอร์เรนปล่อยเท้าของเขาลงสู่พื้น “ดีละ เวลาจะส่งข่าวถึงไคลด์” เขาลุกยืนและเดินออกไป การ์เซียฟังเสียงรองเท้าบู้ทของวอร์เรนย่ำกุบกับไปตามขั้นบันได บิดหนวดของเขาด้วยมือทั้งสองข้าง เขาปักหลักลึกเข้าไปในเลานจ์ ...อื้อมม, เป็นปฏิบัติการที่ดีมากเลย, การ์เซียคิด

★ ★ ★

-20-

ยูเซบิโอแบกข้าวของเต็มพิกัดให้เจ้าค็อนตร้าส์คนที่อยู่เบื้องหน้าเขา เขาติดตามชายที่เดินกะโผลกกะเผลกไปตามเส้นทาง แทบไม่ใส่ใจว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน บ่าของเขาตายด้านชะแล้วเพราะมันได้ผ่านความเจ็บปวดและเหน็บชา และตอนนี้ดูเหมือนมันไม่มีอยู่

เมื่อพวกเขาขึ้นไปบนยอดเขาลูกหนึ่ง ยูเซบิโอเห็นตลอดทั้งขบวน ด้านหน้าและด้านหลัง ยืดยาวออกไปตามเส้นทาง เมื่อนับอย่างลวก ๆ ดูเหมือนมีผู้ชายประมาณหกสิบคน ประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนนี้มีผ้าพันแผล หลายคนเดินกะโผลกกะเผลก ไม่มีเปลหามเหลืออยู่เลยสักเปลเพราะไม่จำเป็นต้องใช้อีกแล้ว เขาครุ่นคิดจะพุ่งเข้าไปในป่า แต่รู้ว่าพวกมันจะจับเขาได้ อาจจะยิงเขา ครั้นพวกมันหยุด ยูเซบิโอและอิงจินิโอถูกบีบบังคับให้บริการอย่างสจ๊วร์ต ขนจ่ายอาหารและยา แอมเฟตามินส์ขึ้น ๆ ลง ๆ ไปตามเส้นขบวน ที่จุดหนึ่ง ทั้งสองถูกให้ไต่ลงไปหุบห้วยลึก และตักน้ำมาให้พวกค็อนตร้าส์ พอถึงช่วงกลางคืน ยูเซบิโอคิด พวกมันคงจะเห็นว่าเราทั้งสองย่อยยับแล้ว และหวาดกลัวไม่กล้าหนีเข้าสู่ป่า

แต่ยูเซบิโอคิด มันไม่ง่ายดายเหมือนกับแค่วิ่งหนีให้พ้น ๆ ไปหรอก ไอ้ปาโลและริโอ ยูเซบิโอต้องการให้มันสมบูรณ์แบบ เขาต้องการสามารถฆ่าพี่น้องสองคนนั่น แต่เขาก็ต้องการมีชีวิตอยู่ต่อให้นานพอจะบอกกับอากีล่าว่าไอ้สองคนนั่นตายแล้ว มันจะไม่เหมือนกันเลย ถ้าไอ้สองคนนั่นตาย แต่อากีล่าไม่รู้ เขาเพ่งไปยังส่วนส้นเท้าของชายที่อยู่เบื้องหน้าเขา ฝ่าเท้าที่นาบลงได้ทิ้งรอยประทับอย่างชัดเจนบนผืนดินแดง ขบวนเดินไปตามขอบหน้าผาแห่งหนึ่ง การไปนั้นค่อนข้างง่ายดาย ยูเซบิโอไม่คิดอะไรอื่นเลยนอกจากวิธีการฆ่าไอ้พี่น้องนั่นและหนีให้พ้น

ครั้นยามค่ำ มีการผ่านคำพูดไปตามแนวขบวน พวกเขาได้ข้ามเขตแดนแล้ว พวกเขาปลอดภัย ยูเซบิโอได้ยินเสียงพูดคุยและเสียงหัวเราะถี่ ๆ ขึ้นจากริ้วขบวน นี่ดีมาก, เขาคิด, ตอนนี้พวกมันจะได้ระมัดระวังน้อยลง เขามองไปที่ป่าไม้ใบบัง เขาไม่สามารถบอกความแตกต่างได้เลย มันยังดูเหมือนในนิคารากัว

เข้าสู่ภายใน ค็อสตา ริคา ไม่กี่ไมล์ พวกค็อนตร้าส์ก็หยุดพักช่วงหนึ่ง นายร้อยเอกเมเน็นเดซวิทยุส่งข่าวว่าไม่สามารถไปให้ถึงโรเบิลส์ในคืนนี้ พวกเขาเดินทางช้ามากเพราะว่าเกิดเรื่องฉุกเฉินมากมายหลายอย่าง พวกเขาจะ

หยุดพักแรมคืน ณ จุดซ่อนของระหว่างเส้นทาง เขาจะไปถึงโรเบิลส์ตอนบ่ายวันรุ่งขึ้น

"ทำไมคุณไม่สามารถเดินทางต่อ?" นายร้อยเอกเมเน็นเดซได้ยินเสียงพนักงานวิทยุที่โรเบิลส์ถาม เขาแว่วเสียงอเมริกันคนหนึ่งตะโกนลั่นเป็นแบ็คกราวด์ "บอกไอ้ถั่วระยำนั่นว่าต้องมาถึงที่นี่คืนนี้!"

"เพราะว่าถั่วระยำเหนื่อยมาก" เมเน็นเดซพูดภาษาอังกฤษ

"หือ?" คนที่โรเบิลส์คราง

"นายได้ยินฉันแล้ว" เมเน็นเดซกล่าว "และบอกเจ้าหมูยังควีตัวนั้นว่ามันสามารถบุกจู่โจมลาส ครูซาสต่อไปด้วยตัวมันเอง"

"เป็นนายพลอเมริกันจากฝั่งทะเลครับ" พนักงานวิทยุที่โรเบิลส์เอ่ย น้ำเสียงของเขาออกประสาท ๆ "นายพลเฮย์เนส"

เฮย์เนส?...นายร้อยเอกเมเน็นเดซตบยุงตัวหนึ่งซึ่งเกาะติดใบหน้าเขา เฮย์เนสนี่มันไอ้ระยำที่ไหนกัน? พวกอเมริกันมีคนมากมายก่ายกองเหลือเกิน มันน่างงวันที่ว่าพวกเขามีคนมากมายขนาดไหน เฉพาะที่หมู่บ้านขนาดเล็กอย่างที่โรเบิลส์ พวกซีไอเอที่ปรึกษากองทัพยูเอ็ส ทีมพี่เลี้ยงของกองทัพอากาศยูเอ็ส แม้กระทั่งพวกดีอีเอส่วนนั้นของคอสตา ริคา ช่างคล้ายกับอยู่ที่ฟอร์ท ซิลล์, ที่ที่เมเน็นเดซเคยไปรับการฝึกฝนอยู่ช่วงหนึ่ง "เอานายพลมาพูดวิทยุ พนักงานผมพูดอังกฤษ"

ยูเซบิโอนั่งคอตกคอห้อยรอให้ไหล่และช่วงแขนของเขาฟื้นคืนสภาพ ปาโลเข้ามาและบอกให้ยูเซบิโอแบกเครื่องมือเครื่องใช้ของเขาต่อไปตามเส้นทาง ยูเซบิโอนั่งเฉยกับพื้นดินและปล่อยให้ปาโลตบหน้าเขาแต่ไม่ยอมหอบข้าวของเขาไม่สามารถขยับท่อนแขนของเขา ปาโลด่าพึมพำ เดินไปด้านหน้าขบวน ยูเซบิโอขบกรามเป็นสันและพยายามเป่ายุงให้ออกห่างใบหน้าของเขา

อิงจินิโอนั่งอยู่ห่างไปแค่สองเมตร ท่าทางงงันกับการหักโหมเรี่ยวแรงตลอดช่วงกลางวันเข้าเฝ้ามองเหตุการณ์เป็นกังวลขณะที่หลุมบ่อโคลนเล็ก ๆ เริ่มก่อตัวในเส้นทาง ฝนมาแล้ว เป็นวิถีทางอันน่ารักในการสิ้นสุดวันอันโหดร้าย ขอบคุณพระเจ้า, อิงจินิโอคิด และแล้ววิงวอนขอความกรุณาต่อพระเจ้า

ปาโลวิ่งกลับมาตามแนวแถวผู้คน พวกเขาจะหยุดพักแรมคืนที่จุดซ่อนของ จุดซ่อนของคืออะไรกัน? ยูเซบิโอถามผู้ชายที่เขาช่วยหอบหิ้วข้าวของ...เป็นบ้านหลังหนึ่งซึ่งเราใช้เก็บอาหารและอุปกรณ์สำหรับการบุกโจมตีเหล่านี้, นิโน่, ผู้ชายคนนั้นตอบท่าทางของเขารื่นเริงเมื่อรับฟังข่าวคราว...อยู่ไกลแค่ไหน? ยูเซบิโอสงสัย...แค่ขึ้นไปตามถนนประมาณห้าร้อยเมตร ยูเซบิโอพยักหน้าและคว้าสายหิ้วเป้บรรจุข้าวของชายผู้นั้นและลากไปตามพื้นดินขณะที่ฝนเริ่มตกกระหน่ำ

ยูเซบิโอและอิงจินิโอย่ำต่อไปโดยไม่ลดละ ท่ามกลางห่าฝนจนกระทั่งบ้านหลังนั้นปรากฏตัวในม่านฝน มันใหญ่กว่าบ้านของยูเซบิโอเพียงนิดหน่อย ไม่ใหญ่พอสำหรับผู้ชายหกสิบคน ยูเซบิโอเห็นปาโลและริโอปะปนอยู่ในกลุ่มคนจำนวนน้อยที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปข้างในกับนายร้อยเอกและฮาเซียนด้า เขากับอิงจินิโอยืนตัวสั่นระริกภายใต้ต้นปาล์มต้นหนึ่งเฝ้าดูกลุ่มผู้ชายผลัดเปลี่ยนเสื้อคลุมพ็อนโชส์และจัดที่ทางภายในบ้านพวกค็อนตร้าส์หายไปในท่ามกลางความมัวมนระหว่างที่พายุโหมเข้ามาและดวงอาทิตย์ตกดิน..."ยูเซบิโอ" อิงจินิโอกระซิบที่ใกล้ใบหูของเขา "ตอนนี้เราไปได้เลยระหว่างที่พวกมันกำลังชุลมุน"

"พวกมันจะจับตัวเราได้, อิงจินิโอ"

"ยังไง? เราสามารถลงไปตามทางภายในแว่บเดียว เราสามารถซ่อนตัวถ้าพวกมันตามหาเรา ไปเถอะ, ยูเซบิโอ เป็นโอกาสของเราแล้ว"

-นายไปเถอะ ฉันต้องอยู่- **ยูเซบิโอกล่าว**

-ไอ้พี่น้องนั่นหรือ? นายยังคิดว่านายจะฆ่าสองคนนั้นได้หรือ?- อิงจินิโอขึ้นเสียงจนออกลั่น **-อย่างน้อยที่สุดอากีล่าก็ยังมีชีวิตอยู่ ยูเซบิโอ และนายเป็นคนเดียวในครอบครัวที่เธอยังเหลืออยู่ เธอน่าจะมีพี่ชายที่ยังมีชีวิตอยู่มากกว่าจะมีผู้ล้างแค้นที่กลายเป็นศพ ไปเถอะ, อามิโก้, เธอต้องการนาย-**

"หลงเส้นทางหรือ" จัสโตสเอ่ย "น่าจะหลงกำลังใจมากกว่า"

ยูเซบิโอสลัดมือของอิงจินิโอจากไหล่ของเขา "ฉันมีเกียรติที่จะล้างแค้นเช่นเดียวกันกับน้องสาว"

อิงจินิโอส่ายหัวของเขาอย่างเศร้าใจ "และฉันจะเป็นอย่างไรล่ะ ถ้าฉันทิ้งเพื่อน?" เขามองยูเซบิโออย่างพินิจพิเคราะห์ "นายกำลังสาปแช่งให้เราตายทั้งสองคน, ยูเซบิโอ"

"นายทำอะไรด้วยตัวเองไม่ได้หรือไง?" ยูเซบิโอกล่าว, เสียงลั่น ทั้งสองพูดกันอย่างอิสระคำพูดของพวกเขา**เกลื่อนหายไป**ท่ามกลางพายุ **สายฝนไหลหลั่ง**ไปตามร่างกายของทั้งสอง **เสื้อเชิ้ต**เปียกโชกขาดวิ่นแนบผิวเนื้อ "นายต้องตามฉันด้วยหรือ?"

"ฉันไม่อาจทิ้งเพื่อนคนหนึ่งที่นี่ นายทำได้ไหมล่ะ?" อิงจินิโอจ้องหน้ายูเซบิโอ

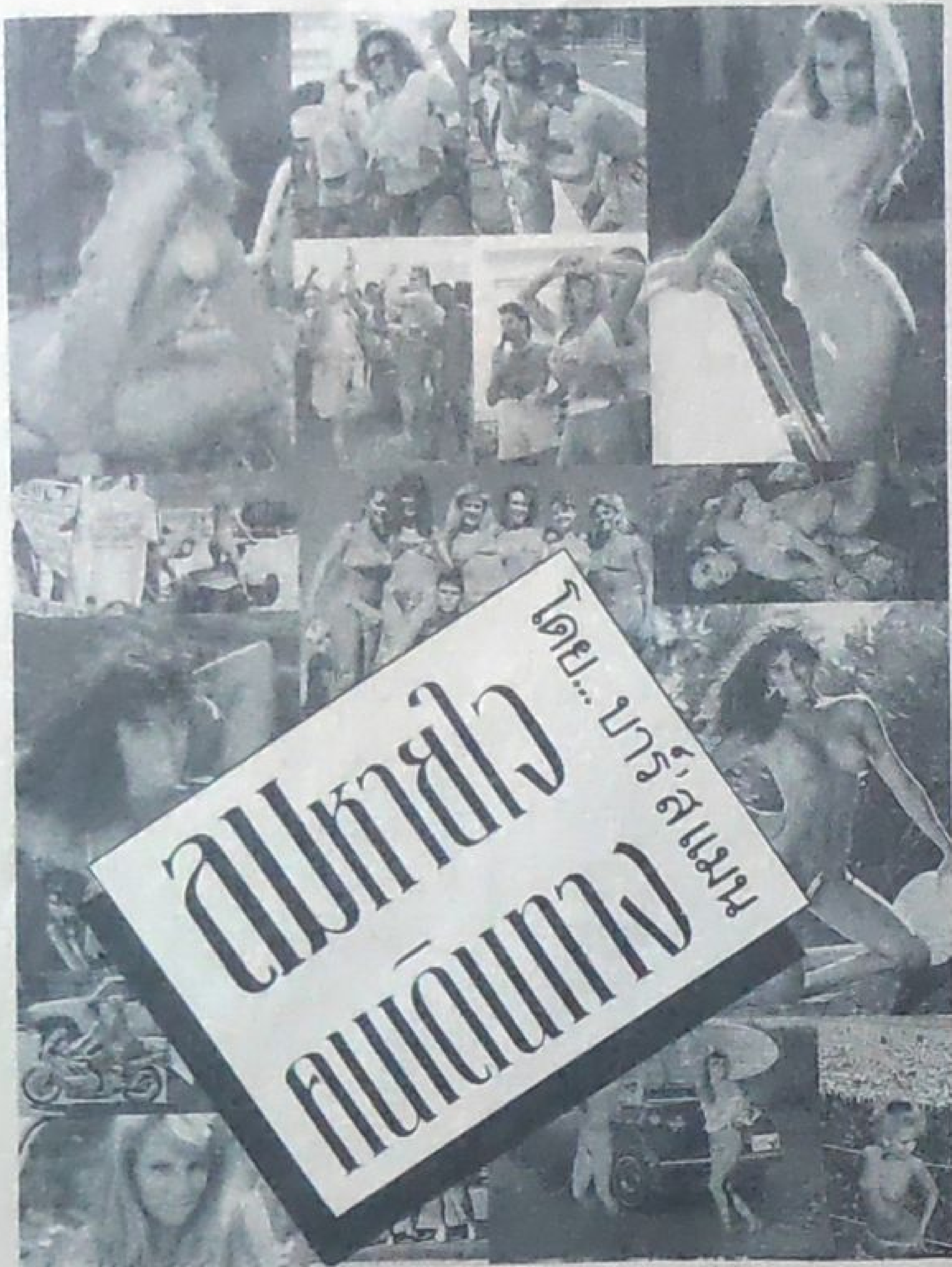
ยูเซบิโอพยักหน้าในที่สุด เขาแปะมือกับไหล่ของอิงจินิโอพลางส่ายหัว

ปาโลเดินออกมาสู่สายฝนและมองหาไปรอบ ๆ ด้านหน้าบ้าน, สีหน้าของเขาออกคลั่งเมื่อมองไม่เห็นเด็กหนุ่มทั้งสอง พวกนั้นได้ยินเสียงปาโลตะโกนโหวกหวาก เสียงของเขาคละเคล้ากับเสียงฟ้าลั่นครืน ๆ ปาโลตะโกนไปยังชายคนหนึ่งที่กำลังจัดชุดป็อนโช ชายผู้นั้นชี้นิ้ว ปาโลหันมามอง เขาเดินตรงมาหาเด็กหนุ่มทั้งสอง สวมป็อนโชตัวใหม่จากยังควี

"ดีละ นิโน่" ปาโลชายตามอง "ดูเหมือนตอนนี้พวกนายเป็นพวกของเราแล้ว ถ้าไอ้งั่งคนไหนคิดจะหนีห่างละก็มีหวังถูกอัด จะต้องอยู่กับพวกเราเสมอแหละ" ปาโลยิ้ม มั่นใจอย่างเต็มที่ว่าเด็กหนุ่มทั้งสองมีทางหนีได้ แต่ไม่อาจหนี ยูเซบิโอพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม "ไปเถอะ นิโน่" ปาโลเหลียวพยักหน้าข้ามไหล่ของเขา "เจ้านายอยากจะพูดกับพวกเอ็งที่ข้างใน ไปได้"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

60

บันทึกรัก เจราดีน

ผมและเจราดีนกลับมาดำเนินชีวิตตามปกติอีกครั้งหนึ่ง ไม่กี่วันที่เราออกไปสัมผัสเอาธรรมชาติเข้ามาไว้ในตัว ทำให้ชีวิตและสิ่งที่อยู่ "ภายใน" ตัว มีพลังเพิ่มขึ้นมาอย่างรู้สึกได้

ชีวิตที่เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาของคนเรา ควรจะมีเวลาช่วงหนึ่งเพื่อหยุดนิ่ง.วันเวลาแห่งฤดูกาลคริสต์มาสใกล้เข้ามาแล้ว

คริสต์มาสที่อื่นหนาวและขาวโพลนไปหมด เช่นที่ยุโรปหรืออเมริกา บทเพลงไวท์คริสต์มาสจึงมีความหมายและใครฟังก็ชื่นใจไปเสียทุกครั้ง

หากที่ออสเตรเลียนั้นมันตรงกันข้าม,เพราะคริสต์มาสที่นี่ร้อนตับแล่บ,ฉะนั้นเพลงไวท์คริสต์มาสจึงไม่มีความหมายสักกระผีก

นับเป็นประสบการณ์ที่มันดีครับฉลองคริสต์มาสฤดูร้อนนั้น !

งานประจำของผมในระยะนี้คือตัดต้นไม้ที่บ้านเราเรียกสนฉัตรหรือสนสองใบ ซึ่งมักจะขึ้นอยู่ในที่สูงระดับ 800 เมตรขึ้นไปจากระดับน้ำทะเล,ฝรั่งออสซี่ชอบเอาต้นไม้พวกนี้ไปประดับในบ้าน สมมุติหรือทำให้มันเป็นต้นคริสต์มาสเหมือนที่อื่นไงครับ...นึกแล้วมันไม่ต่างจากเมืองไทย,ไทยเราออกจะดีกว่าด้วยซ้ำตรงที่คริสต์มาสเรายังพอมีความหนาวเย็นมาให้สัมผัสบ้าง ! !

อาหารการกินของวันเฉลิมฉลองคริสต์มาสของชาวออสซี่ก็ไม่เหมือนที่อื่นเขา จะให้มากินไก่งวงหรือเนื้อแกะมันก็อย่างไรอยู่

คือไก่งวงและเนื้อสัตว์นั้นจริงอยู่ที่เขานิยมกินกันในเทศกาลคริสต์มาสจนกลายมาเป็นธรรมเนียมนิยม

ออสเตรเลียนั้นร้อนนะครับอย่าลืม ! ไก่งวงและเนื้อสัตว์อื่น ๆ ดูจะไม่เข้าบรรยากาศกับทั้งอาหารกลางวันหรืออาหารเย็นในฤดูคริสต์มาสเท่าไหร่...

มีหลายครอบครัวที่พากันเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมในเรื่องการกินกลางวันและอาหารเย็นไปบ้าง, คือแทนที่จะใช้เนื้อสัตว์อย่างที่ว่าเขากลับเปลี่ยนรายการในเมนูมาเป็นอาหารทะเลเสียทั้งหมด

ส่วนของขนมนมเนยจำพวกพุดดิ้งหรือเค้กผลไม้และไวน์ทั้งแดงและขาวยังคงเสิร์ฟเช่นเดิม และที่ขาดไม่ได้เห็นจะเป็นซุปและช็อกโกแลตนั่นเอง

เจราดีนไม่ได้ออกไปไหนในวันคริสต์มาส เธอเฝ้าอยู่แต่ในบ้านนอนเอกเขนกอ่านหนังสือ ผมตกปากรับคำนาตาลีว่าจะไปเป็นแขกทั้งอาหารกลางวันและเย็นที่บ้านเธอ

"ผมอาจจะต้องค้างที่บ้านเธอ"

"ดีซิ คุณจะได้มีโอกาสเรียนรู้ธรรมเนียมของคริสต์มาสร้อนแบบอย่างออสเตรเลีย"

"แล้วคุณล่ะ"

"ฉันไม่ใคร่ได้ให้ความสนใจกับวันนี้เท่าไหร่"

"ทำไมหรือ"

"ไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องศาสนาเลยสักนิดเดียว มันเป็นวันที่คนเราอุปโลกน์กันขึ้นมาเพื่อเลี้ยงฉลองและร่วมกินอาหารกัน"

"อ้าว...มันเป็นวันเกิดพระเยซูไม่ใช่หรือ"

เจราดีนมองหน้าผมตรง ๆ และเสยผมที่ปรกหน้าของผมขึ้น จูบที่ปากผม...

"อย่างที่ฉันว่าไง มันไม่เกี่ยวกับศาสนาอะไรทั้งสิ้น เราคิดกันไปเอง พระเยซูไม่ได้เกิดในวันที่ยี่สิบห้าธันวาคมสักหน่อย..."

ผมจุดบุหรี่สูบ และถามต่อมา...

"คุณรู้ได้อย่างไร..."

เธอยักไหล่ไม่ตอบ

ผมเลยถามต่อ..."พระเยซูเกิดเมื่อไหร่..."

"ฉันไม่รู้ว่าท่านเกิดเมื่อไหร่ แต่ไม่ใช่ยี่สิบห้าธันวา"

"นั่นนะซิทำไมล่ะ" ผมถามต่อเพราะสงสัย

"เพราะธันวาคมเป็นฤดูหนาวที่มีหิมะตกหนักเมื่อเกือบสองพันปีที่เบธเลเฮม ที่ซึ่งพระเยซูเกิด ไม่มีคนเลี้ยงแกะที่ไหนเอาแกะออกไปกินหิมะและพบเห็นดาวสุกใสบนฟากฟ้า ท้องฟ้ายามนั้นมืดเพราะฤดูหนาวและหิมะตกหนัก..."

"เอาหลักฐานจากไหน"

"จากไหนก็เถอะ"

"มันสำคัญไหม" ผมถามโพลง

"สำคัญแง่ไหนล่ะ" เธอตอบเป็นคำถามกลับมาอีกหน

"ทำให้ศรัทธาคุณเสื่อมไป"

"ธรรมดาฉันไม่ใช่เป็นคนเชื่อในเรื่องเลี้ยงฉลองอะไรอยู่แล้ว พระเยซูนั้นท่านจะเกิดวันไหนอย่างไร มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งที่ทำให้ท่านสำคัญคือเรื่องราวและคำสั่งสอนของท่านที่มีผลต่อประชากรโลกต่างหาก"

"นั่นหมายความว่าคุณไม่สน"

"ไม่สนว่าเขาฉลองคริสต์มาสกันนั่นน่ะใช่"

"บางทีมันคืออุบายของคนรุ่นหลัง ๆ ที่อยากให้คนในครอบครัวมาพบปะกันอย่างน้อยครั้งหนึ่ง ไม่เลวนะความคิดนี้"

โอ-ราเป็นเมืองขนาดเล็กแต่ดูเหมือนว่าเทศกาลคริสต์มาสจะเห็นได้ทั่วไป,ผู้คนในเมืองจำนวนไม่น้อยออกเดินทางไปเมืองใหญ่ ๆ ทั้งซิดนีย์และเมลเบิร์น,เพื่อจับจ่ายซื้อข้าวซื้อของสำหรับเตรียมการในวันคริสต์มาสซึ่งจะมาถึง

ผมอาบน้ำร่วมกับเจราดีนในวันที่ยี่สิบสามก่อนจะไปงานเลี้ยงที่บ้านนาตาลีในวันรุ่งขึ้น

"ฉันอยากให้คุณสะอาดไปทั้งตัว" ว่าแล้วเธอก็ถูตัวของผมด้วยผ้าใยสังเคราะห์จากญี่ปุ่น ผมรู้สึกว่าผิวหนังสะอาดหลังจากสัมผัสด้วยสิ่งนั้น

เจราดีนไม่ยอมเช็ดตัวให้ผมด้วยผ้า เธอใช้ริมฝีปากและลิ้นอุ่นชุ่มจัดการกับผิวหนังของผมแทนเธอชอกไช้ไปเสียทั่วทุกขุมขน,หัวแม่โป้งหลังตีน,ขาเข้งหว่างขาวนเวียนอยู่ตรงนั้น,จนความเสียวซ่านแผ่ไปทั่วร่างของผม

ผมคิดไปว่าคงไม่เหลือเม็ดน้ำเกาะร่างผมตรงไหน หลังจากที่เธอใช้ทั้งลิ้นและริมฝีปากจัดการชำระเช็ดมันเข้าให้แล้ว

เธอขบหัวนมของผมเบา ๆ แล้วเราประกบร่างกัน

"ตาผมเช็ดตัวให้คุณละที่นี้" ผมกระซิบ

"ไม่" เธอปฏิเสธ และเริ่มจูบผมที่ริมฝีปาก เธอใช้ริมฝีปากประกบโดยไม่ได้ดุนลิ้นออกมา ริมฝีปากเราสัมผัสกันในความร้อนรุ่มแต่ชุ่มชื้น เนื้อหนังของเราเบียดเสียดและเสียดสีกัน ความร้อนรุ่มดูเหมือนจะเผาผลาญเราทั้งสอง...หรือไม่อีกทีมันกำลังหลอมละลายเราสองคนให้รวมเป็นหนึ่งเดียว !

มือของผมเกาะกุมสะโพกผายของเจราดีนที่กำลังส่าย...มันเบียดเข้ากับเรือนร่างช่วงล่างของผม เสียงหอบและถอดถอนหายใจของเราสองคนเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากเธอเคลื่อนร่างลงต่ำ และฝังร่างลงไปที่หว่างขาผม

โลกดูเหมือนจะหยุดหมุนเสียแล้วสำหรับผม...นึกถึงคำเสียดสีเยาะเย้ยของฝรั่งที่ว่า เมื่อซิปกางเกงของผู้ชายถูกรูด สมองของเขาก็ไหลออกมา...

เธอใช้ริมฝีปากมือและลิ้นอย่างผู้ชำนาญ !

เร็ว ต้องการเสร็จช้าและบางคนไม่เคยเสร็จก็ปรารถนาอารมณ์สุดยอด"

"การเปิดโอกาสให้อารมณ์ของตัวเองดำเนินไปตามที่มันเป็นการยอมรับเงื่อนไขที่เกิดขึ้น บางครั้งทำให้อารมณ์ผ่อนคลาย การร่วมเพศเป็นการออกกำลังกายและเป็นการปลดปล่อยไม่ใช่กักขัง เพราะฉะนั้นการเกร็งไม่ว่าด้วยเหตุใดจึงดูเหมือนเป็นสิ่งที่ออกจะตรงกันข้ามกับการร่วมรักกันอย่างเห็นได้ชัด..."

เหล่านี้คือถ้อยความที่ปรากฏในบทบันทึกเจราดีนที่ผมอ่านพบในเล่มต่อมา

ภายในของเธอบีบรัดและเธอครวญคราง

รสสัมผัสที่ผมได้รับนั้น มันเหมือนอารมณ์ที่อยู่ลึก ๆ และโดนปลุกขึ้นมาให้ได้รับความอบอุ่นของแสงตะวัน,มันเจ็บอยู่นิด ๆ และเสียวซ่านสุขสม คือความรัญจวนที่เกิดแก่อารมณ์และอาการสัมผัส อันเกิดจากการร่วมเพศรส

ผมลูบไล้ต้นคอและผมของเธอ เจราดีนยังไม่อยากเงยหน้าจากภารกิจของการโหมโรง... ผมเองก็พึงพอใจต่อการกระทำของเธอ !

"การโหมโรงเป็นปฐมบทของการร่วมเพศที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับบางคนแล้วมันสำคัญมากกว่าการถึงจุดสุดยอดอีก ทั้งนี้เพราะสำหรับบางคนการร่วมเพศไม่สามารถทำให้อารมณ์บรรเจิดไปถึงจุดสุดยอด"

"โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิง...ซึ่งหลายคนคิดว่าตัวเองมีปัญหา ความจริงแล้วไม่ใช่ปัญหาเพียงแต่มันเป็นปรากฏการณ์ทางเพศของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน เป็นความพอดีที่ไม่ลงตัวของแต่ละคนเท่านั้นเอง ในกรณีที่บางคนซึ่งเสร็จ

เจราดีนเคลื่อนร่างของเธอขึ้นและแนบร่างเราเป็นร่างเดียว ภายในของเธอบีบรัดผมและเธอครวญคราง...และเจราดีนเริ่มเคลื่อนไหว ผมเล่นกับหน้าอกเธอสนุกมือ...

เจราดีนหลับตาพริ้มและรอยยิ้มมุมปากปรากฏเป็นช่วง ๆ แล้วรวบร่างเธอแนบร่างผม เราพลิกร่างโดยที่เนื้อยังแนบเนื้อ...

ในตัวผมมีมัดเนื้อเกร็งเขม็งอยู่เพียงจุดเดียว นอกเหนือไปจากนั้นมันดูผ่อนคลายกำหนดความรู้สึกได้เช่นนี้ มันทำให้การร่วมรักเกิดรสชาติที่ไม่ตึงเครียดจนเกินไปนัก เป็นการปฏิบัติอย่างอบอุ่นและเลื่อนไหลเหมือนการไหลของสายน้ำที่ดูผ่อนคลายแต่ก็แน่นและเสมอต้นเสมอปลาย

จากประสบการณ์ผมพบว่าการร่วมรักในแบบดุเดือดและรุนแรงจำเป็นอยู่ไม่น้อยที่กล้ามเนื้อหลายส่วนต้องเกร็ง นั่นหมายถึงความเครียดได้เกิดขึ้นตามด้วย...

และหลังจากการร่วมรักผมพบว่าพลังในร่างเหือดหายไปมากกว่าที่น่าจะเป็น...

นับเป็นเรื่องน่าเสียดายแท้ ๆ เชียว...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เสน่หาๆ

ต่อจากหน้า 45

"เพื่อล้างหน้าเป็ด..."

"บ้า !" หล่อนอัดตุ้บเต็มกำปั้นบนต้นแขนผม "ไม่ใช่เอาหางน้ำยังงั้นหรอกย่ะ...แต่เริงน่าจะลงมาเพื่อเตรียมตัวออกไปทำงานกับฉัน แต่พอรอไปสักพักไม่โผล่มา ไม่กริ๊งกร๊างลงมาบอกอะไรเลย ฉันก็นึกรู้แล้วว่าต้องติดเก้งไม่ยอมหลุดแหง ๆ"

ผมหลับตาปี๋ เมื่อเช้ายังดีเป็นแค่ "ลิง" พอตกดึกไหงกลายเป็นคุณ "โฮ่ง" ไปได้แฮะ

"เบอร์นาร์ดโทร.มาหาฟอรินท์เมื่อเช้านี้..." ผมชักใบให้หล่อนเหไปทางอื่น

"เธอเล่าให้ฉันฟังแล้ว"

"แต่คงเล่าไม่ละเอียด..."ผมหยั่งเสียง

"เอ๊ะ มีอะไรเรอะ ?"

"เบอร์นาร์ดจะกลับมาในราวปลายเดือน แล้วอยากจะจัดปาร์ตี้จุ๋มจิ๋มให้คุณอังกับผม"

"เนื่องในโอกาสอะไร ?"

"ขอบคุณที่คุณคังจัดหามนุษย์เหล็กไหลไฟเบอร์ไปบำบัดความใคร่ให้ภรรยาเขาได้น่ะซีครับ"

"ทุเรศ !"อังสนาแว้ดเสียงแหลม เต้าที่แพล็ม ๆ อยู่ในเสื้อนอนเนื้อบางเฉียบก็เสียบยอดแหลมสะดุดตาผมด้วย "พูดซะน่าเกลียดน่าชัง...บำบกบำบัดอะไรกัน เป็นการซื้อขายบริการธรรมด๊าธรรมดา"

ผมโยกกบาลไปหนุนขาอ่อนของหล่อนเพื่อจะได้อาศัยไออุ่น...และอยู่ใต้พวงนมร่มเย็นดีครับ

"เบอร์นาร์ดว่ายังไงอีกล่ะ ?"

เมื่อเห็นหล่อนสนใจใคร่รู้ผมเลยเล่าให้ฟังจนหมดเปลือกรวมทั้งการจะนัดหมายเล่นกายกรรมสลับคู่ด้วย

"คุณอังว่าไง ?" ผมถามความเห็น

หล่อนสั่นหน้าอย่างแรง

"ไม่สนเรอะไง ?" ผมซักไซ้

"เรื่องอะไรจะต้องเปลืองเนื้อเปลืองตัวฟรี ๆ เสียน้ำเสียแรงโดยไม่มีสิ่งตอบแทน"

ผมซันร่างขึ้นนั่งพิงพนักหัวเตียงมั่ง เพราะการอภิปรายตัวต่อตัวชักจะออกรสชาติแล้วซีครับ...นึกไม่ถึงว่าอังสนาจะปฏิเสธการละเล่นอันน่ารื่นรมย์อย่างไม่มีเยื่อใยเช่นนี้

"เบอร์นาร์ดเขาอยากจะขอบคุณเราสองคนที่ช่วยเป็นธุระให้เมียเขามีความสุขน่ะ..."ผมพยายามรอมชอม

"ถ้าต้องการขอบอกขอบใจก็เลี้ยงข้าวอร่อย ๆ เราสักมื้อก็พอแล้ว...ทำไมจะต้องมีเซ็กซ์ปาร์ตี้ด้วยล่ะ" อังสนาว่าฉอด ๆ "มันคิดจะสนุกกับฉันฟรี ๆ เพื่อถอนทุนที่มันต้องจ่ายค่าแรงให้เริงวันนี้น่ะซี"

"คุณอังว่าเขาคิดยังงั้นหรือ ?"

"พันเปอร์เซ็นต์ !" หล่อนเน้นเสียง แล้วแจงต่อ "ฉันจะบอกให้รู้นะเริง พวกผู้ชายอังกฤษนี่แหละจุกจิกจู้จี้ที่สุด ขี้ตืดก็ปานนั้น หน่อมแน้มยิ่งกว่าผู้ชายชาติอื่น ฉันเรียนอยู่ที่โน่นหลายปีไม่ค่อยเจอเลยหนุ่ม ๆ ที่ใจสปอร์ต เพราะฉะนั้นเริงอย่าเสียรู้ไอ้เบอร์นาร์ดเป็นอันขาด"

ผมพยักหน้าหงึก ๆ ยังไง ๆ ก็ต้องฟังความเห็นของอังสนาไว้ก่อนล่ะครับเพราะว่าหล่อนรู้จักมักคุ้นกับผัวเมียพันธุ์ผิวเผือกคู่นี้มากกว่าผมไม่รู้กี่ร้อยเท่า และมีความเจนจบรอบจัดในการดูแลผลประโยชน์ยิ่งกว่าผมเยอะ

"หรือว่าเสียดาย..." หล่อนถามเปรย ๆ

"เสียดายอะไร ?"

"ไม่ได้เล่นฟอรินท์"

ผมหัวเราะแล้วบอกว่า

"เธอกระซิบผมแล้วว่าให้ดอดมาหาเธอได้ตลอดเวลา หรือจะนัดให้ออกไปหาที่ไหนก็ได้"

"ฉันว่าแล้วมั้ยล่ะ..."

"ทำไมเรอะ ?" ผมถามงง ๆ ไม่เซ่อก็เหมือนเซ่อเลยครับตอนนี้

"ฟอรินท์ก็ติดเชื้อขี้ตืดจากผัวเหมือนกัน...ถ้าแอบนัดเริงไปเมคเลิฟได้โดยไม่ต้องผ่านฉันก็เท่ากับช่วยทุ่นค่าจ้างเริงไงล่ะ เรียกว่าตัวเองได้เสียวด้วยแล้วยังช่วยประหยัดเงินผัวอีกต่างหาก...เริงหวิดต้องพลีกายพลีแรงเป็นการกุศลแล้วซีนะ"

ผมหัวเราะ...แต่ก็ไม่ได้คิดว่าตัวเอง "เสียรู้" หรอกครับ เพียงแต่ผมไม่ได้มองทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการค้าหรือผลประโยชน์ไปหมดแบบอังสนา ซึ่งหล่อนเป็น "นักการค้า" โดยสายเลือดอยู่แล้ว เพราะคุณป๋าของหล่อนเป็น "นายหัวใหญ่" แห่งปักษ์ใต้ ไอ้ผมน่ะมันลูกข้าราชการครับ

ถือคติ "รับใช้ประชาชน" ยันป้าย ว่างั้นเถอะ !

"แต่ฉันก็ไม่ได้ห้ามนะถ้าเริงจะแว่บไปเมคเลิฟกับฟอรินท์มั่ง..." อังสนาเสียงอ่อนลง "ความจริงเธอก็น่าสงสารนะ เป็นคนต่างถิ่นต่างแดนแล้วยังมาถูกผัวประสาทบังคับให้อยู่คนเดียวยังงี้อีก เหงาตายชัก เอ้อ...ที่จริงตอนนี้ก็ยังไม่ดึกเท่าไรนะ เริงจะขึ้นไปนอนกับฟอรินท์อีกก็ได้นะจ๊ะ สงสารที่เธอต้องว้าเหว่น่ะ"

ผมมองหล่อนด้วยแววตาละห้อย หันไปเกลี่ยร่องอกขาว ๆ เล่น

"แล้วคุณอังไม่นึกสงสารผมมั่งเรอะไง...ตั้งแต่เมื่อคืนจนตลอดถึงเย็นวันนี้ผมโดนรูดพิษรีดน้ำจน

จะกรอบตายอยู่แล้ว ยังจะผลักไสให้ผมขึ้นไปโดนคั้นหางกะทิอีกเรอะ"

หล่อนรั้งผมเข้าไปซบหน้ากับเนินเต้า

"โถ...น่าสงสารจังพ่อคุณพ่อทูนหัว งั้นคืนนี้จะกล่อมให้พักผ่อนนอนหลับสบาย ๆ ...ว้าย ! อีตาบ้า อย่างับหัวนมซี้..."

เรื่องอะไรผมจะเชื่อ ในเมื่อเสื้อนอนหลุดร่วงจนพวงเนื้อขาว ๆ กระเพื่อมอยู่แค่แลบลิ้นก็เลียถึงยังงี้แล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ไฮโซ ๆ

ต่อจากหน้า 33

"คุณรัตน์นั่งเงียบไปน่ะค่ะ"

"อ้อ...ก็มัวแต่คิดเรื่องเศรษฐีกินบุญเก่าที่แกว่าอยู่น่ะสิ"

"ทำไมหรือคะ"

"ช่างหัวมันเถอะ อย่างหนาน่ะคงแก้ไม่ไหวแล้วหละ พวกนี้ต้องปล่อยให้ธรรมชาติกับฟ้าดินลงโทษน่ะถึงจะสาสมกับควาวมหนาของมัน"

"แหม...หนูนึกว่าคุณรัตน์จะแย่เสียแล้วสิคะ"

ฉันเล่าให้หนูแจ๋วฟังถึงเรื่องนายธีระกับเหตุการณ์ตอนอัดรายการอย่างสนุกสนาน จนตอนหนึ่งหนูแจ๋วพูดขึ้นว่า

"คุณเอ้นี่เค้าดีไหมคะ"

"ทำไมของแกฮึแม่แจ๋ว"

"น่าคุณรัตน์ เค้าดีหรือเปล่าล่ะคะ"

"ดีมาก ๆ เลย แล้วก็ซี้กับฉันเสียด้วยสิ"

จะไม่ซี้กันได้ยังไงล่ะคะ ฉันสนุกกับดาราหนุ่มบนเปียโนของแก แล้วต่อมาแกกับฉันก็ร่วมกันรุมเย่อดาราหนุ่มคนเดิมอีกคำรบนึง แบบนี้ยิ่งกว่าซี้ด้วยซ้ำไปค่ะ

"แกถามทำไมเหรอแม่แจ๋ว"

"คุณเอ้เคยไปประกวดร้องเพลงได้แชมป์มา"

"เออ...แชมป์ระดับนานาชาติในทวีปเอเชียเลยหละ"

"เรียนแด๊นซ์มาด้วย"

"เออ...นี่แกจะมาไม้ไหนยะแม่แจ๋ว"

"แล้วตอนนี้ก็เปิดสอนร้องเพลงสอนเต้นรำด้วย"

"ใช่ เอ๊...นี่แกจะบ้าเรอะ"

"งั้นก็ปิ๊งยิ่งกว่าเบิร์ดอีกค่ะ"

หนูแจ๋วมีแววตาของนักวางโครงการขึ้นมาทันที

"โครงการรัตนาวดีแมนชั่นน่ะเรากันไว้หลายยูนิต ถ้าเราไม่เอาไว้ทำอะไรเองน่ะแล้วเราลองเปลี่ยนมาทำสถาบันการสอนร้องเพลง สอนเต้นรำ สอนการแสดงอะไรทำนองนี้น่ะค่ะ ข้างบนเรามีห้องชุดที่พวกเศรษฐี พวกนักธุรกิจต่างประเทศพักอาศัยอยู่ เรามีอย่างอื่นรองรับไว้หมดแล้ว แต่กับเด็ก ๆ นี่เรายังไม่ได้มีอะไรสนองความต้องการของเด็ก ๆ เลยนะคะ"

"หมายถึงจะให้พี่เอ้เค้ามาเปิดน่ะเหรอ"

"ใช่ค่ะคุณรัตน์"

หนูแจ๋วพยักหน้าหงึก ๆ แล้วจ้อต่อไปอีก

"เด็ก ๆ มาเรียนเปียโน เรียนอิเล็กโทน เรียนบัลเล่ต์ เรียนร้องเพลง เรียนแจ๊สแด๊นซ์ พวกลูก ๆ คนมีเงินน่ะลองมีใครเรียนสัก 2-3 คนเท่านั้น รับรองว่ามีเรียนตามกันอีกเป็นโขยงเลยค่ะ คนรวยมันกลัวเสียหน้ากันน่ะค่ะเรื่องนี้คุณรัตน์ก็รู้ดีนี่"

"เออ...รู้แล้ว"

รู้แล้วเพราะฉันเองก็อยู่ในทำนองนั้นเหมือนกันค่ะ

"ว่าแต่แกพูดแดกดันฉันหรือเปล่าแม่แจ๋ว"

"ต๊าย...เปล่านะคะ"

"ประวัติแกมันไม่ดีน่ะสิ"

"แหม...คุณรัตน์นี่ว่าหนูเรื่อยเลย"

ฉันมาคิด ๆ ดูแล้วมันก็น่าสนใจดีเหมือนกันหละค่ะ พี่เอ้เคยบ่น ๆ อยู่เหมือนกันตอนที่ฉันไปฝึกร้องเพลงกับแกว่าแกเป็นนักปฏิบัติงานแต่ด้านมาร์เก็ตติ้ง (การตลาดน่ะค่ะ) นั้นแกไม่ค่อยมีความรู้เลย

แกบอกว่าการหาลูกศิษย์มาเรียนกับแกนั้นไม่ได้มีเทคนิคอะไรมาสนับสนุนเลย ใครอยากมาก็มา ใครอยากเลิกก็เลิก บางทีมีลูกศิษย์แค่ 3-4 คนในเดือนนึงก็ยังมีเลยค่ะ

"ตกลงแม่แจ๋ว"

ฉันตัดสินใจทันที

"แกเตรียมแผนโปรโมทเติมไปในแมนชั่นของเราเลยว่าจะมีสถาบันระดับชั้นนำไปเปิดสอนในโครงการของเราด้วย"

"เอาใหญ่ไหมคะ"

ฉันถลึงตามอง

"แกนี่อดทะลึ่งไม่ได้นะแม่แจ๋ว"

"อ้าว...ทะลึ่งที่ไหนกันคะ"

"ก็แกถามว่าเอาใหญ่หรือเปล่าไม่ใช่เรอะ"

"โธ่ คุณรัตน์ขา ถามว่าเอาใหญ่หรือเปล่าน่ะหนูหมายถึงว่าสถาบันของเราน่ะค่ะ จะเอาขนาดใหญ่สักเท่าไหร่นะ หนูจะได้ปรึกษาสถาปนิกถูกว่าจะเลือกยูนิตไหนดี"

"งั้นหรอกเหรอ"

"ก็งั้นสิคะ"

"ไม่รู้นี่หว่า"

ฉันแก้เก้อด้วยการยิ้มแห้ง ๆ

"เห็นแกพูดว่าเอาใหญ่ก็นึกว่าจะทะลึ่งน่ะสิ แกมัน..."

"ค่ะ หนูมันประวัติไม่ดีค่ะ พูดอะไร ๆ เคยทะลึ่งเละเทะมาก่อน สงสัยหนูต้องเสียเงินจ้างซักใบแดงประวัติไม่ดีแบบตามโรงพักเสียแล้วมั้งคะเนี่ย"

โครงการสถาบันนี้ฉันบอกหนูแจ๋วว่ายังกำหนดลงตัวไม่ได้ ฉันต้องรอปรึกษากับพี่เอ้ นีรนุชเสียให้เรียบร้อยก่อน

เช้าวันรุ่งขึ้นฉันไม่เข้าบริษัท แต่ตรงไปหาพี่เอ้ที่สถาบันเลย

"มีเรื่องอยากมาปรึกษากับพี่เอ้น่ะค่ะ"

ฉันเริ่มต้นด้วยมาดนักธุรกิจในห้องทำงานของพี่เอ้

"เรื่องอะไรหรือคะ...คุณรัตนาวดี"

"รัตน์อยากชวนพี่เอ้มาลงทุนด้วยที่โครงการแมนชั่นของรัตน์"

"ต๊าย...คุณรัตนาวดี"

แกหัวเราะลั่นห้อง

"นั่นมันโครงการเป็นร้อย ๆ ล้านนะคะ พี่น่ะขนาดที่นั่งทำงานนี่ก็ยังต้องเช่าเขาอยู่เลย"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สายลับอีตัว

ต่อจากหน้า 47

โรงแรมชั้นหนึ่ง ซึ่งโรมสนิทสนมเข้าออกได้โดยไม่เป็นข่าว

ลูกชายคนเดียวของท่านรัฐมนตรีเพิ่มพูล ผู้มีตำแหน่งทรงเกียรติเป็นโฆษกประจำตัวของท่านรมต.ต่างประเทศคนใหม่กำลังนอนทอดหุ่ยอยู่บนเตียง สูบบุหรี่อย่างสบายอารมณ์

"อ๊าว! ยังไม่แต่งตัวอีกรึคะโรม" สายลับอีตัวสังกัดหน่วยพิเศษไทยแลนด์ใส่จริตทำเสียงเล็กเสียงน้อย

"พี่คิดว่าอย่าไปที่บ้านพี่ดีกว่า..."

"ทำไมรึคะ กลัวคู่หมั้นรู้ละซีคะฮ" ทำเสียงเง้างอด บิดตะโพกแอ่นอกอยู่ตรงหน้าเตียง

"เปล่า..." โรมส่ายหน้าพยายามปิดบังความวิตกกังวลเอาไว้ในใจอย่างมิดชิด

"งั้นก็กลัวคุณพ่อคุณแม่จะว่า..."

"เอ้อ...นัทก็รู้ผมมีคู่หมั้นแล้วนะครับ..."

"หมั้นกันได้ก็ถอนได้นี่คะ" สาวลูกครึ่งทำเสียงสูง "ก็ไหนว่ารักลูกนัทสุดชีวิตไงคะ..."

ลูบสองมือดันทรวงเมื่อพูดแล้วลูบลงไปที่หน้าขาเน้นให้เห็นความโอฬารของส่วนเสียวในชุดแพรเนื้อเลี่ยนเมื่อจบประโยค

หล่อนหันกลับก้าวฉับ ๆ ไปที่ประตู หันมาโบกมืออำลาหน้าเหงา ๆ

"บ๊ายบายค่ะ โรมขา...เราจบเกมกันเท่านี้เถอะนะคะ...โรม"

ชายหนุ่มกระโดดลุกขึ้นเหมือนโดนไฟจี้หำ "เดี๋ยว ๆ นัทเดี๋ยว..."

นางงามตกรอบไม่ยอมหยุดก้าวหายลับไปจากช่องประตู โรมโผนตามออกไปทั้ง ๆ ตัวเองทรงชุดผ้าเช็ดตัวผืนเดียว

โอบกอดลากรั้งจนกระทั่งสาวลูกครึ่งยอมกลับเข้ามาในห้องพักจนได้

"ขอเวลาห้านาที" โรมบอกหันไปคว้าเสื้อผ้ามาสวมลวก ๆ

"ให้สองนาทีค่ะ!"

ลูกนัทหันข้างให้ ยืนคอแข็งเมินหน้าออกไปทางความมืดนอกหน้าต่างห้องพัก แล้วโรมก็เดินต้อย ๆ ตามคู่สวาทออกไปเหมือนเด็กน้อยเดินตามแม่...

อีกครึ่งชั่วโมงต่อมา อนุสราฟาร์ร่าก็เข้ามาเดินสำรวจไปทั่วห้องรับแขก ด้วยความตะลึงและตื่นเต้นไปกับบ้านหรือคฤหาสน์ของท่านรัฐมนตรีเมืองไทย!

ชั่วครู่ก็ฉะอ้อนถามฉะอ้อนขอเขาดูไปทุกห้องหับอย่างสนใจ ตาเป็นประกายสดใส โรมอนุญาตเต็มที่

"ตามสบายเลยนัท พี่จะขอเข้าไปอาบน้ำสักครู่หนึ่ง แล้วจะรออยู่ในห้องนอนนี้แหละนะ..."

ใช้เวลาไม่นานนัก ไม่ทันที่โรมจะอาบน้ำชำระคราบไคล ล้างคาวสวาทที่ผ่านมาหยก ๆ จนเสร็จสรรพด้วยซ้ำ

อีแอ้นสาวก็ติดไมโครโฟนอันจิ๋ว ๆ เท่าเม็ดข้าวโพดกระจายไว้ทุกห้องหับในคฤหาสน์ของท่านรัฐมนตรีเพิ่มพูล...เครื่องรับและขยายแรงส่งอันเท่ากลักไม้ขีด ถูกซ่อนไว้ในที่ลับซึ่งไม่อาจมีใครจะมองเห็นได้

ไมค์จิ๋วอันสุดท้าย อีแอ่นสาวติดมันไว้ใต้ที่นอนของชายหนุ่ม แล้วโดดขึ้นไปนอนแก้ผ้าอล่างฉ่างรอเขาอยู่บนเตียงนอน!

☆ ☆ ☆

เสี่ยสุชนเป็นงงยิ่งกว่าราคาหุ้นปูนซีเมนต์ไทยตก เมื่อตอนที่เขาเจ๊งรูดกว่ายี่สิบล้านเพราะเขาซื้อเอาไว้มาก

-มังเป็งยังงี้ได้ยังงาย...- เสี่ยเล่นศัพท์วัยรุ่นพึมพำกับภรรยา

-อ๊วก็ไม่รู้เหมือนกัน งงไปหมด...- คุณเอิบส่ายหน้าดิก ๆ

"อั๋วไม่เข้าจายเลยนา" เสี่ยสุชนโคลงหัวไปมา คว้าโหง่วเกียพ้วยในกระปุกเหลงจอก ยกขึ้นดื่มติด ๆ กันสามจอก "ตองแลกอีเห็งลีล้วย เมื่อเลาบอกว่าจิไปเล่งลัดให้ทั่งลักทะมงตีจักงังเต่งงัง อาเป๊วอีกีเออออ...พอกลับมาบอกอีกที...หลอยแน้...อีกับบอกว่าลอเอาไว้ก่อง อั๋วไม่เข้าจายจิน ๆ นาอาเอิบนา..."

คุณเอิบนิ่งอึ้ง นั่งกอดเข่าเจ่าจุก พูดปลอบถามแล้วถามเล่าจนอ่อนใจ ลูกสาวก็ยืนยันหน้าเครียดขมึงว่า ยังไม่แต่ง ๆ

"เอ..." เสี่ยหันมามองภรรยาเต็มหน้า "...ลีว่ามังติกจายรกชั่กทำเสียวของไอ้คงหน้าขาว ๆ นั่งวะ..."

"หยุดนะ ไอ้เสี่ย..." อดีตแม่ค้าท่าเตียนลุกขึ้นชี้หน้าสามีเฉียด ๆ "...อย่ามาทำพูดปากหมาลามกกะลูกสาวฉันนะ เดี๋ยดแม่ตบลูกกะตาพลัด รึจะลอง..."

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

นักล่าอาคม

ต่อจากหน้า 51

"เข้าใจครับ"

"คิดว่าทำได้ไหม"

"เดี๋ยวพี่ลองดูดีกว่าครับ ตอนนี้ผมยังไม่ยืนยันอะไรหรอก"

ผมบอกตัวเองแล้วว่างานนี้ผมต้องพยายามแสดงความสามารถเต็มที่ ผมจะต้องเป็นนายแบบคนหนึ่งของวงการในเมืองไทยให้ได้

ผู้กำกับรายการพร้อมผู้ฝึกสอนแอ็คติ้งเข้ามาติวด่วนผมแบบทันทีทันใด งานนี้แนะนำกันง่าย ๆ แล้วก็วัดดวงกันที่ให้ผู้เป็นแบบออกไปแสดงความสามารถเอาเอง ซึ่งมันก็เป็นสิ่งที่ผมเตรียมพร้อมเอาไว้เรียบร้อยแล้วว่าต้องทุ่มเทมากเพียงใด

"เต็มที่เลยน้อง"

โปรดิวเซอร์ของงานนี้โดดลงมาช่วยกำกับอีกแรงนึง

"นึกว่าเป็นหนุ่มโทริโน่ตัวจริงไปเลยก็แล้วกัน"

"ผมขอโทษล่วงหน้าเลยนะครับ"

ผมออกตัวไว้ก่อนเพื่อเรียกคะแนนเห็นใจ

"ถ้ามีอะไรผิดพลาดก็ยกโทษให้ผมด้วยนะครับ"

"สบายน่า โชว์ฝีมือให้เต็มที่ก็แล้วกันนะ"

การถ่ายทำเริ่มต้นขึ้น ผมพยายามสวมวิญญาณของหนุ่มโทริโน่แบบสุดความสามารถจนผ่านไปชั่วโมงกว่า ทุกคนก็พักการถ่ายทำลงชั่วคราวเพราะหนุ่มโทริโน่ตัวจริงมาแล้ว

"อะไรกันครับเนี่ย..."

นายแบบชื่อดังของเมืองไทยยกข้อมือดูเวลา

"นัดไว้บ่ายสองโมง นี่อีกสิบนาทีจะบ่ายสองโมง ยังไม่ถึงเวลานัดเลยกลับหาคนอื่นมาถ่ายแทนผมแล้วหรือครับเนี่ย"

พวกทีมงานช่วยกันอธิบายว่าเป็นการเทสต์หน้ากล้องที่ขอยืมฉากหนุ่มโทริโน่ใช้ชั่วคราวเท่านั้น ไม่ใช่เป็นการหาคนอื่นมาถ่ายแทนแต่ประการใด

"ก็เทสต์ที่อื่นก็ได้นี่ครับ"

ความยโสของเขาทำให้หยิ่งผยองต่อไปอีก

"ทำไมต้องมาเทสต์ที่นี่ด้วยล่ะ ห้องไทรเอ๊าท์ก็มี ทำไมไม่ไปที่โน่นหละครับ มาทำแบบนี้มันก็เหมือนกับไม่ให้เกียรติผมเลย เสื้อผ้าที่เตรียมไว้ให้ผมก็ให้คนอื่นใส่ก่อนแล้วถึงมาให้ผมใส่ ผมว่าแบบนี้มันไม่ค่อยเหมาะนะครับ"

ตลอดเวลาที่เขาโวยวายอยู่ วรารัตน์สาวรุ่นพี่ที่ติดต่อผมมาก็จับมือผมไว้ พร้อมกับคอยบีบเบา ๆ ตลอดเวลาเพื่อให้ผมใจเย็น ๆ

"ไอ้หมอนี่มันแบบนี้หละ"

เธอเอียงศีรษะมากระซิบกับผม

"ต้องโวยวายตามสันดานเดิมทุกทีเลย"

"แล้วจะทำยังไงดีครับเนี่ย"

"ไม่เป็นไรหรอก"

เธอเผลอตัวจนเอียงมาเกือบชนแก้มของผม

"พอมันโวยวายจนหายแอ็คแล้วก็เลิกไปเองหละ นิสัยมันเอ๊ยต้องเรียกสันดานสิถึงจะถูก คือสันดานมันเป็นแบบนี้เองน่ะน้อง"

พักนึงทุกอย่างก็เคลียร์ลงได้เมื่อทีมงานช่วยกันพูดให้นายแบบชื่อดังเข้าใจ ผมถอดเสื้อผ้าเอาไปคืนให้ทีมงาน แต่ก็เกิดเรื่องจนได้เมื่อทีมงานเอาเสื้อผ้าไปให้นายแบบชื่อดัง

"เอาชุดใหม่มาดีกว่าครับ"

เขาปัดชุดที่ผมใส่มาหยก ๆ จนหล่นจากมือทีมงาน

"ผมใส่ชุดนี้ก็คงไม่เข้ารูปร่างแล้วหละ"

ผมขยับจะเข้าไปช่วยอธิบายให้เขาสบายใจขึ้น

"นายอยู่เฉย ๆ ดีกว่า"

เขาชี้หน้าผมทันที

"นี่มันงานของมืออาชีพมือหัดใหม่อย่างนายน่ะอย่าเข้ามา

วุ่นวายเลย”

“เอาหละ...”

เสียงหนึ่งดังขึ้นในกลุ่มคน 4-5 คนที่ยืนอยู่นานแล้วอีกมุมหนึ่ง

“พอกันทีเรื่องนี้”

ทุกคนหันไปมองที่ชายวัยกลางคน เขาก้าวออกมาหาทีมงานที่กำลังเริ่มสับสนรวนเรด้วยการทำความวุ่นวายของนายแบบชื่อดัง

“ผมไม่ต้องการหนุ่มโทริโน่แบบนี้”

เขาพูดหนัก ๆ พลางจ้องหน้าตัวต้นเหตุ

“คุณกลับไปได้แล้ว ผมไม่ต้องการคุณ”

“คุณเป็นใคร...”

“ผมคือเจ้าของสินค้าตัวนี้น่ะสิ”

“เอ้อ...คือ...”

“ออกไปได้แล้ว”

นายแบบชื่อดังพยายามจะชี้แจง แต่พอโดนตัดบทก็เลยออกลายใช้การเอะอะโวยวายขึ้นมา คราวนี้ก็เลยโดนชายฉกรรจ์ที่มากับเจ้าของสินค้าช่วยกันลากบ้างประคองบ้างออกไปข้างนอกโดยมีเสียงเอะอะของนายแบบชื่อดังตะโกนโหวกเหวกไปตลอดทาง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ภูตเสน่หา

ต่อจากหน้า 49

ออกจากร่าง แต่มันยังไม่หนำใจ เพราะชุดชั้นในเสื้อยกทรงกับกางเกงในยังติดอยู่ นังพลอยก็มัวสาละวนยกมือปกปิดทั้งบนทั้งล่าง ไอ้มากก็เลยมีโอกาสเข้ากอดปล้ำและกระชากเอาเสื้อยกทรงตัวจิ๋วกับกางเกงในออกจนหมดพร้อมดันร่างของอีพลอยหงายลงบนเตียงนอน

“ว้าย! ช่วยด้วย”

อีพลอยได้สติเพราะรู้ว่ามันไม่สามารถที่จะสู้ไอ้มากได้แล้ว มันจึงตะโกนสุดเสียง แต่พอจะร้องซ้ำอีก มือของไอ้มากก็อุดปากมันไว้ พร้อมกับผ้าขนหนูผืนย่อมที่ไอ้มากคว้ามาก็อุดที่ปากของอีพลอยไว้

ไอ้มากคว้าเชือกในล่อนที่เตรียมไว้มัดแขนขาอีพลอยอย่างรวดเร็วจนอีพลอยหมดทางที่จะกระดิกกระเดี้ยได้

ตาของอีพลอยตื่นตระหนกเพราะบัดนี้ไอ้มากมันแก้ผ้าออกจนเหลือแต่ตัวล่อนจ้อนโดยเฉพาะสิ่งที่อยู่เหนือขาน่าขยะแขยงนั้นมันตั้งตระหง่าน น่ากลัวยิ่งนัก

“ในที่สุดมึงก็หนีกูไม่พ้น ดูสิ ผีอีสร้อยจะมาช่วยมึงได้มั้ยอีพลอย”

ไอ้มากแสยะยิ้มเข้าหาพร้อมกับก้มร่างลงมา มันจับสากเหนือหว่างขามหึมาน่ากลัวนั้นเตรียมจ่อลงตรงเนินสวรรค์ที่อวบอูมด้วยเนื้อหนั่น เหนือหว่างขาของอีพลอย

“กูยอมแพ้ตอนกลางคืน แต่กลางวันยังงี้ผีอีสร้อยก็ช่วยอะไรมึงไม่ได้ โอ้โฮ...บอกตรง ๆ เนื้อหนังของมึงนี่ช่างน่าฟัดเสียจริง ๆ สวยกว่าของอีสร้อยร้อยเท่าเป็นเมียกูเถอะนะพลอยเอ๊ย”

อีพลอยน้ำตาไหลพราก มันคงไม่รอดแน่ ความสาวของมันที่รักษามานาน แม้กับไอ้เขมที่มันรักมันก็ยังปกป้องรอดมาจนได้

แล้วใครจะช่วยมันล่ะตอนนี้ ผีอีสร้อยก็ไม่มีปาฏิหาริย์มาช่วยมันเหมือนเมื่อคืนวันที่มันอยู่ในห้องหอกับไอ้มาก

ไอ้มากหัวเราะชอบใจ พร้อมจรดหัวบักใหญ่แดงคล้ำอันน่าเกลียดน่ากลัวและใหญ่โตของมันลงไปที่เป้าหมาย

เพียงแค่มันโยกร่างพรวด

นักเคมีกลุ่มหนึ่งได้คิดค้นน้ำหอมแห่งความรักของ Marina Louis®
ซึ่งใช้ได้ผลมาแล้วสำหรับสตรี 3 ใน 4

ปารีส

โดยอาศัยการค้นพบของโปรเฟสเซอร์ (Butenandt และ Ruzika (โนเบิลไพร้ซ) นักเคมีหลายท่านได้ประสบความสำเร็จในการสังเคราะห์ฮอร์โมนเพศเร้าความรู้สึกแล้วได้นำไปเป็นส่วนประกอบของน้ำหอมชนิดหนึ่ง ผลที่ออกมาเป็นเรื่องที่น่าแปลกและได้นำผลจากการพิสูจน์ไปลงในหนังสือพิมพ์ทั้งได้มีการเปิดเผยเรื่องแปลก ๆ

น้ำหอมสำหรับท่านชายเพื่อดึงดูดสุภาพสตรี (อามูร์ 1) และน้ำหอมสำหรับท่านหญิงเพื่อดึงดูดสุภาพบุรุษ (อามูร์ 2) ใช้ได้ผลเช่นเดียวกันในกรณีที่ท่านไม่เคยประสบความสำเร็จในเรื่องเหล่านี้ หรือในกรณีที่คนที่ท่านรักได้ปฏิเสธท่านไปแล้วก็ตาม

ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่หลายคนได้ประสบมา

ในห้องนั่งพักคนป่วยของทันตแพทย์ ที่เก้าอี้ตัวหนึ่งได้ฉีดน้ำหอมแห่งความรักนี้ไว้ ตลอดทั้งวันลูกค้าสตรีสิบเอ็ดคนจากทั้งหมดสิบสามคนได้เลือกนั่งที่เก้าอี้ตัวนี้หรือไม่ก็ตัวใกล้ ๆ กัน (จากหนังสือพิมพ์ซันเดย์ไทม์)

ชายรูปร่างสันทัดคนหนึ่ง ได้ใช้น้ำหอมชนิด (อามูร์ 1) ที่ใต้แขนและต้นคอ เดินผ่านไปมาตามโต๊ะต่าง ๆ ในร้านน้ำชาแห่งหนึ่งเป็นเวลาสามนาที แล้วก็เดินออกไป

จากคำตอบของลูกค้าสตรีที่ผู้ร่วมงานของเราได้ตั้งคำถามอย่างเงียบ ๆ ปรากฏว่าสตรีเก้าคนยอมรับว่า เธอให้ความสนใจกับชายผู้นั้นอย่างมาก หนึ่งคนไม่ได้ให้คำตอบ สองคนพูดว่าเธอไม่ได้ให้ความสนใจชายคนนั้นเลย

เมื่อใช้กับสตรี 4 คน จะประสบความสำเร็จ 3 คน มิฉะนั้นให้ถือว่าเป็นของฟรี

(ซึ่งปกติแล้วชาย "ทั่ว ๆ ไป" จะชนะใจหญิงเพียงหนึ่งในสี่คนเท่านั้น)

ข้อเสนอของเราเป็นไปด้วยความจริงใจและซื่อตรง เราไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะหลอกลวงท่านในเรื่องนี้

การทดลองทุกอย่างของเรา ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ของมิตรสหายและการทดลองมาจนนับครั้งไม่ถ้วนทั้งในสหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศสยืนยันว่า:

น้ำหอมอามูร์จะก่อเกิดปฏิกิริยาได้ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม รูปร่างหน้าตา (แม้จะไม่หล่อเหลาอะไร ถึงแม้ว่าจะเป็นคนขี้อายเมื่ออยู่ใกล้สตรี ซึ่งเป็นเรื่องเหลือเชื่อเมื่อเราทราบอยู่แล้วว่า ชาย "ปกติ" เมื่อจีบผู้หญิงจะประสบความสำเร็จได้เพียงหนึ่งในสี่รายเท่านั้น ลองนึกดูในชีวิตของท่านหรือลองถามเพื่อน ๆ ของท่านดู

สิ่งที่ท่านจะต้องทำคือ ใส่น้ำหอมนี้ไว้ที่หลังใบหู ที่คอ หรือใต้แขน เดินเฉียดผู้ที่ท่านต้องการจะดึงดูดความสนใจจากเธอ และอาจจะพูดกับเธอสักคำสองคำ

ถ้าสามในสี่คนไม่ได้ตอบรับพูดคุยกับท่าน หรือสตรีสามในสี่คนไม่ยอมกล้ำกรายเข้าใกล้ตัวท่าน หากว่าท่านประสบความสำเร็จเพียงสองในสี่ครั้งเท่านั้น ซึ่งนับเป็นเปอร์เซนต์ที่สูงอยู่แล้ว แต่สำหรับเราแล้วยังไม่เพียงพอ กรุณาแจ้งให้เราทราบสั้น ๆ เมื่อเราได้รับคำตอบแล้วจะคืนเงินให้ท่านทั้งหมดรวมทั้งค่าส่งด้วย ทั้งนี้เราจะไม่ถามสาเหตุอะไรเลยทั้งสิ้น ท่านจะได้รับเงินคืนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น นี้นับเป็นการประกันเป็นลายลักษณ์อักษร

ถ้าท่านยังไม่เคยประสบความสำเร็จในการเรียกร้องความสนใจจากสตรีทั้งหลาย และท่านคิดเสียว่ามันเป็นเรื่องที่ท่านจะทำไม่ได้อีกต่อไปแล้ว อย่างน้อยกรุณาอ่านที่นี่

ความไม่สำเร็จของท่านขึ้นอยู่กับเหตุผลสองอย่างคือ หนึ่ง ท่านไม่หล่อพอ สอง ท่านไม่มีฐานะการเงินหรือการงานดีพอ

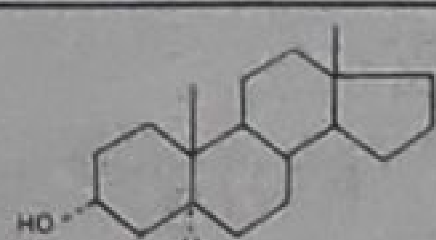
เมื่อเร็ว ๆ มานี้นิตยสารสตรีมีชื่อเล่มหนึ่งได้ศึกษาสำรวจเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้อ่านสตรีจะรักและชอบใครได้อย่างไร นี้คือผลจากการสำรวจครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ที่ตอบคำถามตอบว่าเธอไม่ทราบว่าทำไมเธอถึง "ตกหลุมรัก" เพียงสิบเปอร์เซ็นต์ยอมรับว่าเธอชอบคนที่หุ่นดี ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับเงินทองหรือฐานะนั้น สตรีเหล่านี้จะไม่ยอมพูดถึงเลย อีกสิ่งหนึ่งที่สตรีทั้งหลายชอบคือ ชายที่มีอุปนิสัยอ่อนโยนน่าคบ และยอมรับคนอื่น ท่านจะเห็นว่าความหล่อมีความสำคัญต่อสตรีก็เพียงหนึ่งในสิบคนเท่านั้น และอันที่จริงแล้วสตรีที่ตกหลุมรักเศรษฐีเงินล้านนั้นมีอยู่น้อยมาก

เมื่อได้อ่านว่าน้ำหอมอามูร์ 1 เอาชนะใจสตรีได้สามในสี่คนนั้น (หรือประมาณเจ็ดในสิบคน) เป็นเรื่องจริงทุกอย่าง ไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่หล่อหรือร่ำรวย เพื่อจะทำให้หญิงคนหนึ่งตกหลุมรักเขาได้

ประพรมน้ำหอมอามูร์ ไว้ที่หลังหูของท่านหรือที่ปกเสื้อเชิ้ต แล้วเข้าใกล้สตรีโดยส่งยิ้มให้กับหญิงคนสวยคนแรกที่ท่านพบ

แล้วท่านจะเห็นเองว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อทีเดียว

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

โครงสร้างของโมเลกุลเพศ

ในปัจจุบัน เป็นที่กำหนดตามหลักวิชาการได้แล้วว่ากลิ่นเป็นสื่ออย่างหนึ่งสมองจะรับสื่อนี้แปลความหมายแล้วสั่งให้เกิดปฏิกิริยาอัตโนมัติบางประการ ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามชนิดของสื่อ (กลิ่น) แต่ละชนิด

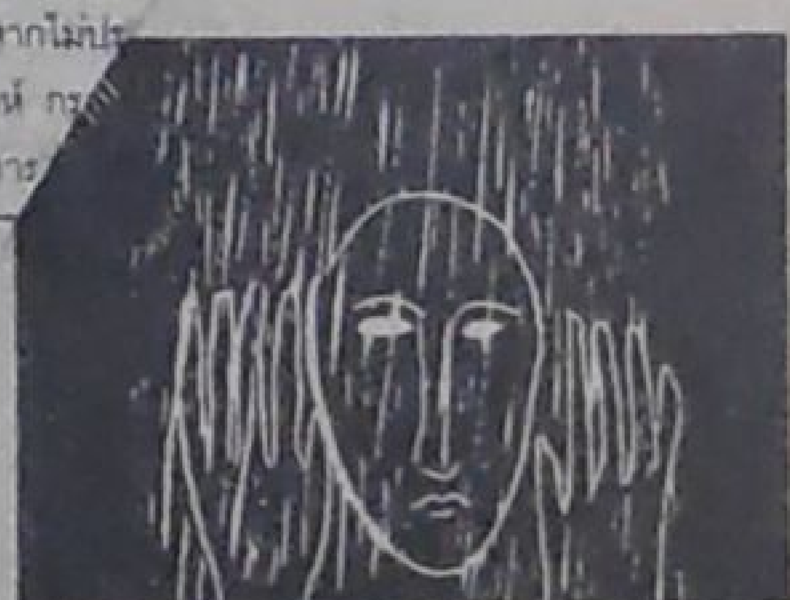
ความสำเร็จของน้ำหอมอามูร์นี้เนื่องมาจากว่า น้ำหอมชนิดนี้ประกอบด้วยโมเลกุลฮอร์โมนเพศพลังสูง โมเลกุลนี้จะกระตุ้นนิวโรนที่ออกคำสั่งในการแสดงออกทางเพศ

ของขวัญฟรี 2 ชิ้น

ถ้าท่านสั่งซื้อภายใน 10 วัน (ดูจากตราไปรษณีย์) ของขวัญชิ้นแรก ราคาลดพิเศษ...

ของขวัญชิ้นที่สอง การเปิดเผยผลการค้นพบครั้งล่าสุด ซึ่งอาจจะทำให้สตรีที่ไม่มีความต้องการสูงให้เธอกลายเป็นภูเขาไฟได้ เท่ากับเพิ่ม ความสุขของผู้อื่นอีกสิบเท่า

มีจำนวนจำกัด ส่งใบสั่งถึง
โดยส่งไปที่
บริษัท เซเว่นไบท์ส จำกั
43/827 หมู่บ้านอัมริ
อ.พหลโยธิน อนุส
บางเขน กรุงเทพ

ประสบความสำเร็จ 3 ใน
มิฉะนั้นก็เป็นของฟรี

ข้าพเจ้าต้องการสินค้าดังกล่าว หากไม่ป
คืน ข้าพเจ้าจะได้รับเงินคืนภายใน 4 สัปดาห์ กร
× ในช่อง หน้ารหัสสินค้าที่ต้องการ

×	รหัส	รายการ
	XPL	น้ำหอมอามูร์ 1 ขวด (ลดราคา 30.-) ของ
	XPI	น้ำหอมอามูร์ 1 เจอ (ลดราคา 30.-) โชคดี

ข้าพเจ้ายังไม่ได้ส่งมีแม้แต่
เงินแบบ พ.ก.ง.) ขอใ
เขียนตัวบรรจง)

มีน

นาย/นาง/นางสาว วังเอาไว้อย่าได้
บ้านเลขที่ วอังคาร (3) ช่วย
ุกให้เต็มที่หาเจ้ามือมา
ตำบล หน่งหน้าที่ถูกพิจารณาอีก
ที่ทำ ! 9-2 เจาะให้เหมาะ สีที่ถูก
-เหลือง เข้าหาใครเป็นได้เจ๋ง
งให้สนุกมีโชคสองชั้น ถึงขนาด
กับคนรัก เชื่อได้เลย

วุ่นวายเลย"

"เอาหละ..."

เสียงหนึ่งดังขึ้นในกลุ่มคน 4-5 คนที่ยืนอยู่นานแล้วอีกมุมหนึ่ง

"พอกันทีเรื่องนี้"

ทุกคนหันไปมองที่ชายวัยกลางคน เขาก้าวออกมาหาทีมงานที่กำลังเริ่มสับสนรวนเรด้วยการทำความวุ่นวายของนายแบบชื่อดัง

"ผมไม่ต้องการหนุ่มโทริโน่แบบนี้"

เขาพูดหนัก ๆ พลางจ้องหน้าตัวต้นเหตุ

"คุณกลับไปได้แล้ว ผมไม่ต้องการคุณ"

"คุณเป็นใคร..."

"ผมคือเจ้าของสินค้าตัวนี้น่ะสิ"

"เอ้อ...คือ..."

"ออกไปได้แล้ว""

นายแบบชื่อดังพยายามจะชี้แจง แต่พอโดนตัดบทก็เลยออกลายใช้การเอะอะโวยวายขึ้นมา คราวนี้ก็เลยโดนชายฉกรรจ์ที่มากับเจ้าของสินค้าช่วยกันลากบ้างประคองบ้างออกไปข้างนอกโดยมีเสียงเอะอะของนายแบบชื่อดังตะโกนโหวกเหวกไปตลอดทาง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ภูตเสน่หา

ต่อจากหน้า 49

ออกจากร่าง แต่มันยังไม่หนำใจ เพราะชุดชั้นในเสื้อยกทรงกับกางเกงในยังติดอยู่ นังพลอยก็มัวสาละวนยกมือปกปิดทั้งบนทั้งล่าง ไอ้มากก็เลยมีโอกาสเข้ากอดปล้ำและกระชากเอาเสื้อยกทรงตัวจิ๋วกับกางเกงในออกจนหมดพร้อมดันร่างของอีพลอยหงายลงบนเตียงนอน

"ว้าย! ช่วยด้วย"

อีพลอยได้สติเพราะรู้ว่ามันไม่สามารถที่จะสู้ไอ้มากได้แล้ว มันจึงตะโกนสุดเสียง แต่พอจะร้องซ้ำอีก มือของไอ้มากก็อุดปากมันไว้ พร้อมกับผ้าขนหนูผืนย่อมที่ไอ้มากคว้ามาก็อุดที่ปากของอีพลอยไว้

ไอ้มากคว้าเชือกไนล่อนที่เตรียมไว้มัดแขนขาอีพลอยอย่างรวดเร็วจนอีพลอยหมดทางที่จะกระดิกกระเดี้ยได้

ตาของอีพลอยตื่นตระหนกเพราะบัดนี้ไอ้มากมันแก้ผ้าออกจนเหลือแต่ตัวล่อนจ้อนโดยเฉพาะสิ่งที่อยู่เหนือขาน่าขยะแขยงนั้นมันตั้งตระหง่าน น่ากลัวยิ่งนัก

"ในที่สุดมึงก็หนีกูไม่พ้นดูสิ ผีอีสร้อยจะมาช่วยมึงได้มั้ยอีพลอย"

ไอ้มากแสยะยิ้มเข้าหาพร้อมกับก้มร่างลงมา มันจับสากเหนือหว่างขามหึมาน่ากลัวนั้นเตรียมจ่อลงตรงเนินสวรรค์ที่อวบอูมด้วยเนื้อหนั่น เหนือหว่างขาของอีพลอย

"กูยอมแพ้ตอนกลางคืน แต่กลางวันยังงี้ผีอีสร้อยก็ช่วยอะไรมึงไม่ได้ โอ้โฮ...บอกตรง ๆ เนื้อหนังของมึงนี่ช่างน่าฟัดเสียจริง ๆ สวยกว่าของอีสร้อยร้อยเท่าเป็นเมียกูเถอะนะพลอยเอ๋ย"

อีพลอยน้ำตาไหลพราก มันคงไม่รอดแน่ ความสาวของมันที่รักษามานาน แม้กับไอ้เขมที่มันรักมันก็ยังปกป้องรอดมาจนได้

แล้วใครจะช่วยมันล่ะตอนนี้ ผีอีสร้อยก็ไม่มีปาฏิหาริย์มาช่วยมันเหมือนเมื่อคืนวันที่มันอยู่ในห้องหอกับไอ้มาก

ไอ้มากหัวเราะชอบใจ พร้อมจรดหัวบักใหญ่แดงคล้ำอันน่าเกลียดน่ากลัวและใหญ่โตของมันลงไปที่เป้าหมาย

เพียงแค่มันโขยกร่างพรวด

นักเคมีกลุ่มหนึ่งได้คิดค้นน้ำหอมแห่งความรักของ *Marina Louis®*
ซึ่งใช้ได้ผลมาแล้วสำหรับสตรี 3 ใน 4

ปารีส

โดยอาศัยการค้นพบของโปรเฟสเซอร์ (Butenandt และ Ruzika (โนเบิลไพร้ซ์) นักเคมีหลายท่านได้ประสบความสำเร็จในการสังเคราะห์ฮอร์โมนเพศเร้าความรู้สึกแล้วได้นำไปเป็นส่วนประกอบของน้ำหอมชนิดหนึ่ง ผลที่ออกมาเป็นเรื่องที่น่าแปลก และได้นำผลจากการพิสูจน์ไปลงในหนังสือพิมพ์ ทั้งได้มีการเปิดเผยเรื่องแปลก ๆ

น้ำหอมสำหรับท่านชายเพื่อดึงดูดสุภาพสตรี (อามูร์ 1) และน้ำหอมสำหรับท่านหญิงเพื่อดึงดูดสุภาพบุรุษ (อามูร์ 2) ใช้ได้ผลเช่นเดียวกันในกรณีที่ท่านไม่เคยประสบความสำเร็จในเรื่องเหล่านี้ หรือในกรณีที่คนที่ท่านรักได้ปฏิเสธท่านไปแล้วก็ตาม

ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่หลายคนได้ประสบมา

ในห้องนั่งพักคนป่วยของทันตแพทย์ ที่เก้าอี้ตัวหนึ่งได้ฉีดน้ำหอมแห่งความรักนี้ไว้ ตลอดทั้งวันลูกค้าสตรีสิบเอ็ดคนจากทั้งหมดสิบสามคนได้เลือกนั่งที่เก้าอี้ตัวนี้หรือไม่ก็ตัวใกล้ ๆ กัน (จากหนังสือพิมพ์ซันเดย์ไทม์)

ชายรูปร่างสันทัดคนหนึ่ง ได้ใช้น้ำหอมชนิด (อามูร์ 1) ที่ใต้แขนและต้นคอ เดินผ่านไปมาตามโต๊ะต่าง ๆ ในร้านน้ำชาแห่งหนึ่งเป็นเวลาสามนาที แล้วก็เดินออกไป

จากคำตอบของลูกค้าสตรีที่ผู้ร่วมงานของเราได้ตั้งคำถามอย่างเงียบ ๆ ปรากฏว่าสตรีเก้าคนยอมรับว่า เธอให้ความสนใจกับชายผู้นั้นอย่างมาก หนึ่งคนไม่ได้ให้คำตอบ สองคนพูดว่าเธอไม่ได้ให้ความสนใจชายคนนั้นเลย

เมื่อใช้กับสตรี 4 คน จะประสบความสำเร็จ 3 คน มิฉะนั้นให้ถือว่าเป็นของฟรี

(ซึ่งปกติแล้วชาย "ทั่ว ๆ ไป" จะชนะใจหญิงเพียงหนึ่งในสี่คนเท่านั้น)

ข้อเสนอของเราเป็นไปด้วยความจริงใจและซื่อตรง เราไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะหลอกลวงท่านในเรื่องนี้

การทดลองทุกอย่างของเรา ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ของมิตรสหายและการทดลองมาจนนับครั้งไม่ถ้วนทั้งในสหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศส ยืนยันว่า:

น้ำหอมอามูร์จะก่อเกิดปฏิกิริยาได้ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม รูปร่างหน้าตา (แม้จะไม่หล่อเหลาอะไร ถึงแม้ว่าจะเป็นคนขี้อายเมื่ออยู่ใกล้สตรี ซึ่งเป็นเรื่องเหลือเชื่อเมื่อเราทราบอยู่แล้วว่า ชาย "ปกติ" เมื่อจีบผู้หญิงจะประสบความสำเร็จได้เพียงหนึ่งในสี่รายเท่านั้น ลองนึกดูในชีวิตของท่าน หรือลองถามเพื่อน ๆ ของท่านดู

สิ่งที่ท่านจะต้องทำคือ ใส่น้ำหอมนี้ไว้ที่หลังใบหู ที่คอ หรือใต้แขน เดินเฉียดผู้ที่ท่านต้องการจะดึงดูดความสนใจจากเธอ และอาจจะพูดกับเธอสักคำสองคำ

ถ้าสามในสี่คนไม่ได้ตอบรับพูดคุยกับท่าน หรือสตรีสามในสี่คนไม่ยอมกล้ำกรายเข้าใกล้ตัวท่าน หากว่าท่านประสบความสำเร็จเพียงสองในสี่ครั้งเท่านั้น ซึ่งนับเป็นเปอร์เซนต์ที่สูงอยู่แล้ว แต่สำหรับเราแล้วยังไม่เพียงพอ กรุณาแจ้งให้เราทราบสั้น ๆ เมื่อเราได้รับคำตอบแล้วจะคืนเงินให้ท่านทั้งหมดรวมทั้งค่าส่งด้วย ทั้งนี้เราจะไม่ถามสาเหตุอะไรเลยทั้งสิ้น ท่านจะได้รับเงินคืนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น นี้นับเป็นการประกันเป็นลายลักษณ์อักษร

ถ้าท่านยังไม่เคยประสบความสำเร็จในการเรียกร้องความสนใจจากสตรีทั้งหลาย และท่านคิดเสียว่ามันเป็นเรื่องที่ท่านจะทำไม่ได้อีกต่อไปแล้ว อย่างน้อยกรุณาอ่านที่นี่

ความไม่สำเร็จของท่านขึ้นอยู่กับเหตุผลสองอย่างคือ หนึ่ง ท่านไม่หล่อพอ สอง ท่านไม่มีฐานะการเงินหรือการงานดีพอ

เมื่อเร็ว ๆ มานี้นิตยสารสตรีมีชื่อเล่มหนึ่งได้ศึกษาสำรวจเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้อ่านสตรีจะรักและชอบใครได้อย่างไร นี้คือผลจากการสำรวจครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ที่ตอบคำถามตอบว่าเธอไม่ทราบว่าทำไมเธอถึง "ตกหลุมรัก" เพียงสิบเปอร์เซ็นต์ยอมรับว่าเธอชอบคนที่หุ่นดี ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับเงินทองหรือฐานะนั้น สตรีเหล่านี้จะไม่ยอมพูดถึงเลย อีกสิ่งหนึ่งที่สตรีทั้งหลายชอบคือ ชายที่มีอุปนิสัยอ่อนโยนน่าคบ และยอมรับคนอื่น ท่านจะเห็นว่าความหล่อมีความสำคัญต่อสตรีก็เพียงหนึ่งในสิบคนเท่านั้น และอันที่จริงแล้วสตรีที่ตกหลุมรักเศรษฐีเงินล้านนั้นมีอยู่น้อยมาก

เมื่อได้อ่านว่าน้ำหอมอามูร์ 1 เอาชนะใจสตรีได้สามในสี่คนนั้น (หรือประมาณเจ็ดในสิบคน) เป็นเรื่องจริงทุกอย่าง ไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่หล่อหรือร่ำรวย เพื่อจะทำให้หญิงคนหนึ่งตกหลุมรักเขาได้

ประพรมน้ำหอมอามูร์ ไว้ที่หลังหูของท่าน หรือที่ปกเสื้อเชิ้ต แล้วเข้าใกล้สตรีโดยส่งยิ้มให้กับหญิงคนสวยคนแรกที่ท่านพบ

แล้วท่านจะเห็นเองว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อทีเดียว

ของขวัญฟรี 2 ชิ้น

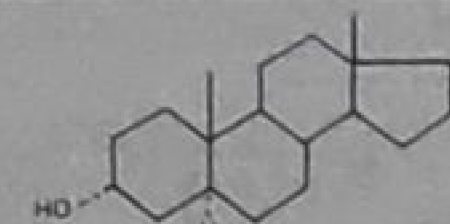
ถ้าท่านสั่งซื้อภายใน 10 วัน (ดูจากตราไปรษณีย์) ของขวัญชิ้นแรก ราคาลดพิเศษ

ของขวัญชิ้นที่สอง การเปิดเผยผลการค้นพบครั้งล่าสุด ซึ่งอาจจะทำให้สตรีที่ไม่มีความต้องการสูงให้เธอกลายเป็นภูเขาไฟได้ เท่ากับเพิ่มความสุขของผู้อื่นอีกสิบเท่า

มีจำนวนจำกัด ส่งใบสั่งถึงเราโดยเร็ว โดยส่งไปที่
บริษัท เซเว่นไบท์ส จำกัด
43/827 หมู่บ้านอัมรินทร์นิเวศน์ 1
ถ.พหลโยธิน อนุสาวรีย์หลักสี่
บางเขน กรุงเทพฯ 10220

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

ในปัจจุบัน เป็นที่กำหนดตามหลักวิชาการได้แล้วว่ากลิ่นเป็นสื่ออย่างหนึ่งสมองจะรับสื่อนี้แปลความหมายแล้วสั่งให้เกิดปฏิกิริยาอัตโนมัติบางประการ ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามชนิดของสื่อ (กลิ่น) แต่ละชนิด

โครงสร้างของโมเลกุลเพศ

ความสำเร็จของน้ำหอมอามูร์นี้เนื่องมาจากว่า น้ำหอมชนิดนี้ประกอบด้วยโมเลกุลฮอร์โมนเพศพลังสูง โมเลกุลนี้จะกระตุ้นนิวโรนที่ออกคำสั่งในการแสดงออกทางเพศ

ประสบความสำเร็จ 3 ใน 4 ราย

32

มิฉะนั้นก็เป็นของฟรี

Marina Louis®

ข้าพเจ้าต้องการสินค้าดังกล่าว หากไม่ประสพผลสำเร็จ 3 ใน 4 ราย และแจ้งขอรับเงินคืน ข้าพเจ้าจะได้รับเงินคืนภายใน 4 สัปดาห์ กรุณาส่งสินค้าตามรายการนี้ (โปรดใส่เครื่องหมาย × ในช่อง หน้ารหัสสินค้าที่ต้องการ

×	รหัส	รายการ	ราคา/บาท
	XPL	น้ำหอมอามูร์ 1 ขวด (เพื่อดึงดูดใจหญิง) 400.- บาท **(ลดราคา 30.-)** ของขวัญฟรี 1 ชิ้น รวมค่าส่ง 40.-	410.-
	XPI	น้ำหอมอามูร์ 1 ขวด (เพื่อดึงดูดใจชาย) 400.- บาท **(ลดราคา 30.-)** ของขวัญฟรี 1 ชิ้น รวมค่าส่ง 40.- บาท	410.-

ข้าพเจ้ายังไม่ได้ส่งเงินมาพร้อมคูปองนี้ จะชำระเงินเมื่อได้รับสินค้าแล้วเท่านั้น (จ่ายเงินแบบ พ.ก.ง.) ขอให้จัดส่งสินค้าตามรายการดังกล่าวไปให้ข้าพเจ้า โดยส่งไปที่ (กรุณาเขียนตัวบรรจง)

นาย/นาง/นางสาว ______________ นามสกุล ______________

บ้านเลขที่ ________ ซอย ________ ถนน ________ หมู่ที่ ______

ตำบล ________ อำเภอ ________ จังหวัด ________ รหัส ป.ณ. ______

ที่ทำการไปรษณีย์ใกล้บ้าน ______________

คูปองนี้ใช้ได้เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น

เดียว อีพลอยก็จะเสียความสาวให้มัน

ไอ้มากย่ามใจพร้อมเขยิบเข้าไปอีกนิด, อีกหน่อยจนหัวบักน่าเกลียดของมันพร้อมทะลวงเป้า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เหยี่ยวทะเลทราย

ต่อจากหน้า 53

เคี้ยว ๆ กลืนลงไปด้วยความหิว ฝืดคอนักก็คว้าขันน้ำดื่มตามเข้าไป

ใจนึกถึงวันคืนที่เคยอดอยู่ในป่าแถบอีสานเมื่อหลายปีก่อน สมัยนั้นเขาไปลุยทำข่าวผกค.แล้วเดินหลงป่า

ได้ข้าวกับเนื้อเค็มชาวบ้านพอประทังชีวิต

ยังจำได้ดีว่า ข้าวมื้อนั้นอร่อยที่สุดในโลก!

มามื้อนี้ก็เช่นกัน ...ข้าวเปล่าก็เหมือนอาหารทิพย์ เปิบข้าวใส่ปากไปตาก็เหลือบไปเห็นเลือดหยดแหมะ ๆ ลงจากต้นแขนลงไปนองที่พื้น

สาเหตุที่ใจหวิวมันมาจากเลือดไหลออกมาจากบาดแผลถูกยิงนี่เอง!

แรงวิ่งตะโพงมาสุดฤทธิ์ทำให้เลือดฉีดแรง พอรู้ตัวโทนก็แทบหมดแรง ขยับเข้าไปหาเจ้าของกระท่อมอย่างลืมตัว

เจ้าของกระท่อมเองก็ดูเหมือนเพิ่งจะได้สติหันมามองจ้องร่างของโทนอย่างตะลึงจนลืมว่าตัวเองอยู่ในลักษณะเสื้อผ้าฉีกขาดแทบจะพันกายไม่มิด

โดยเฉพาะท่อนบนเปลือยโล่ง ร่างอวบอัดครัดเคร่งในวัยสาวสะพรั่งถูกปิดบังไว้ด้วยลูกน้อยที่หล่อนกอดเอาไว้แนบอก

ไอ้หนูคนนั้นหลับสนิท!

"อยู่คนเดียวเรอะ?"

โทนถามเร็วปรื๋อ

หล่อนพยักหน้า จ้องหน้าโทนทั้ง ๆ ที่น้ำตายังไหลรินลงมาตามร่องแก้มจนอาบหน้า

"ผมถูกยิง...ช่วยผมด้วย..."

เสียงของโทนขาดเป็นห้วง ๆ มือที่ถือปืนหมดแรงคอนมันร่วงผล็อยลงจากมือกระทบพื้นดังกึก

สาวแม่ลูกอ่อนเจ้าของกระท่อมขยับตัว วางไอ้หนูวัยสามขวบลงบนเบาะข้าง ๆ ตัว

แล้วนางก็ขยับลุกขึ้นคลานเข้ามาจับต้นแขนของโทนเอาไว้ก้มหน้าสำรวจดูแผลเบ้อที่ต้นแขนที่เนื้อแหว่งหายไป

โทนเพิ่งสังเกตชัด ๆ เดี๋ยวนี้เองว่า สาวแม่ลูกอ่อนผิวคล้ำเปลือยอกโล่งโถงนมสองเต้ายังครัดเคร่งพุ่งปลายงอนอ่อนช้อย

รอยจ้ำ ๆ เป็นผื่นแดงบนทรวงเต้าคล้ายถูกสัตว์ร้ายขบกัด!?

"คุณ...?"

โทนเปล่งเสียงออกมาได้เพียงคำเดียวก็หมดแรง หมดสติผล็อยลงไปในลักษณะเหนื่อยอ่อน

สาวแม่ลูกอ่อนช้อนรับศีรษะของโทน ท่ายางเอาไว้ได้ ก่อนที่เขาจะเค้เก้ลงไปหัวฟาดพื้น

ค่อย ๆ วางร่างของเขาลงนอนเหยียดยาวกับพื้นห้อง

วิบตาเดียว หล่อนก็คว้าปืนพกของเขาขึ้นมาถือกระชับในมือ

ครึ๊ก – แครึก ๆ

กระชากครอบเลื่อนลำถอยหลังอย่างคล่องแคล่ว

ปืนพกกึ่งอัตโนมัติที่ยิงไปแล้วนัดหนึ่ง ลูกที่อยู่ในลำกล้องกระเด็นออกมาเมื่อโดนคัดปลอกกระสุน

หน่วยตาของหล่อนแตกประกายพิกลเมื่อมองปืนสลับกับมองหน้าโทน ท่ายาง

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องสั้น

ต่อจากหน้า 30

ผัสแผ่วเบาที่หัว...อบอุ่นและชื่นใจเหลือล้น

เจ้ากรรมเอ๋ย...

ความรู้สึกดี ๆ อย่างนี้มันเกิดขึ้นประเดี๋ยวประด๋าวก็ดันถูกความรู้สึกอื่นกระแทกจนกระเจิง

ดูดนมเหมือนลูกดูดนมแม่...เว้งแย้งในใจ...มันเป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้โว้ย...!!

เว้งเกิดความรู้สึกคึกเหิมสั่นเกร็งไปทั้งร่าง ถันของเจ้าเพ็ญจันทร์หรือจะแตกต่างจากเต้าอันเย้ายวนของชมพู่เล่า...

เว้งหายใจฮึดฮาดเหมือนขัดใจตัวเอง หรือจะขัดใจเจ้าด้วยก็ไม่รู้

ขณะเว้งเร่าเร้าอารมณ์รู้สึกไปที่แรงดูดของปากหนักหน่วงขึ้นเรื่อย ๆ และมือไม้ก็เปะปะระรานลูบไล้ตะโพกด้านข้างของชมพู่ แล้วไล้เรื่อยลงมาตรงโตรกซอกลี้ลับหว่างตะโพกด้านหน้า...เว้งสัมผัสได้ก็แต่เพียงข้างนอก ทว่าก็รู้ได้ว่ามีความชุ่มชื้นเคลียเคล้าออกมาบ้างเหมือนกัน

เว้งตัดสินใจ...ค่อยดันร่างของชมพู่ให้หงาย แล้วป่ายขึ้นทับข้างบนช้า ๆ

เหมือนชมพู่...ไม่ใช่...เหมือนเจ้าเพ็ญจันทร์จะเคลิ้ม ด้วยว่าร่างนั้นยอมพลิกหงายโดยง่ายดาย และเมื่อเว้งขึ้นทาบทับ ก็เหมือนแรงของเทพในร่างของชมพู่จะไม่ได้ต่อต้านขัดขืน...

เว้งกระซิบเสียงสั่น"...เจ้าแม่...เจ้า...ขอไอ้เว้งมีความสุขกลางคืนซักทีเถอะนะ..."

ไม่มีเสียงตอบจากเจ้าในร่างของชมพู่

เว้งคิด...เทพก็เทพเถอะว่ะ...สักทีเหอะ...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

★★ ดาวลิขิต ประจำวันที่ 2-8 ส.ค. 2534 ★★

เมษ ARIETE

เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลง คุณต้องปรับตัวให้ดีทั้งดินฟ้าอากาศมีผลพลอยทำให้จิตใจอ่อนไหว รวมทั้งดวงดาวมีการหมุนเดินหน้าเหมือนรีบด่วนจะไปไหน 4-7 ได้ข่าวเกี่ยวกับที่อยู่ มีเรื่องตื่นเต้นวาบหวิวใจเล่น ไม่ต้องห่วงการท่องเที่ยวเพราะคุณทำงานมากจนไม่มีเวลาคิด

พฤษภ TORO

อิทธิพลของดาวเสาร์ (7) ยังมีแรงดึงดูดในการดำเนินงานเกี่ยวข้องกับของสวยงาม เพชร พลอย หรือพวกกะเทย มีการชักชวนไปในสถานที่วูบวาบมีแสงสีได้ โชคด้วยตัวคุณเองอย่างปึ๋ง ๆ สีขาวเข้ากับเจ้านาย 1-3 เข้ากับคุณดี เพศตรงข้ามยังให้ความสนใจ งานที่ดำเนินอยู่ส่งผลอย่างทันตา! เรื่องรักต้องลุ้นสุด ๆ

เมถุน GEMELLI

ระหว่างต้นเดือนมีการจับจ่ายอย่างหนัก พยายามหมุนเงินให้ทัน จู่ ๆ ต้องรับภาระเกี่ยวกับยวดยานพาหนะ บุตร-หลานเจ็บไข้ ข่าวจากต่างประเทศก็ช่วยให้คุณตื่นเต้น (ระวังช็อค) 5-4 ช่วยให้ได้ลาภ คนเฒ่าคนแก่เอ็นดูจะมอบมรดกให้อย่างไม่รู้ตัว ดาวอังคาร (3) ช่วยให้คุณเก่งกล้าในการบอกรักกับใครสักคน!

กรกฎ CANCRO

ในสัปดาห์นี้มีเรื่องต้องช่วยเหลือกิจการประเภทสงเคราะห์ พูดถึงสมบัติมีทางเป็นไปได้ 80% ดาวพฤหัส (5) หนุนให้คุณมีสติปัญญาปลอดโปร่ง ช่วงนี้การเรียนมีสติมากกว่าเก่า แต่ให้ระวังสุขภาพจะทรุด 8-1 นำมาซึ่งโชค (ฟลุ้ค) ระวังอารมณ์จะสร้างศัตรูให้น่ารำคาญ พลอยเลิกล้มโปรแกรมมัน ๆ ไปด้วย

สิงห์ LEONE

เดือนของราศีเกิดเป็นช่องทางที่คุณจะทำสิ่งที่คุณปรารถนา (อย่าบอกใคร) ดาวเสาร์ (7) ช่วยขจัดปัญหาแบบจวนตัว การถือหุ้นก็มีผลกำไร แต่ให้ระวังการเดินทางจะมีอุปสรรคกลางคัน 6-3 ตามดูมีลาภจากสัตว์ที่คุณเลี้ยง สีน้ำเงินหนักแน่นในการตัดสินใจ คนรักชอบทวงสัญญา (หน้าฝน) อยู่เรื่อย

กันย์ VERGINE

ถ้าสนุกกับการทำงานก็เป็นผลดีต่อคุณและกระเป๋า ระยะนี้จะมีความลุ่มหลงในอบายมุขเพราะกลัวเสียฟอร์มริเปล่า! การสูญเสียอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ยังไงก็หนีไม่พ้น! 3-6 ช่วยให้คุณมีโชคจากผู้ใหญ่เหมาะไปเลย สีแดงแข่งขันดีมีชัย! ดาวราหู (8) ยังคงหลบมุมในด้านรัก ๆ ใคร่ ๆ นัดแนะทีไรพลาดทุกที

BILANCIA ตุลย์

ช่วงนี้ดาวที่ให้คุณพลอยให้ผลลาภตามสภาวะของเจ้าชะตา ผ่านอุปสรรคและสภาพแวดล้อม อากาศเป็นพิษ เพื่อนช่วยให้มีโชคพากันรวยไปได้ อารมณ์ดี 9-3 ดูดี ๆ คุณรวยทางลัดไม่รู้นะ การเข้าใจผิดก็ทำให้สุขภาพจิตเสีย (หน้าแก่) อีกต่างหาก ดาวแห่งความรักและความเข้าใจหนุนคุณแบบลึก ๆ

SCORPIONE พิจิก

สภาพดินฟ้าอากาศทำให้เหตุการณ์ของโลกแปรเปลี่ยนไปไม่มากก็น้อย บางครั้งคุณจึงไม่ค่อยเคร่งเครียดเท่าไร (ให้เมื่อยสมอง) 2-8 เลขแห่งการก้าวหน้าพาให้ร่ำรวยได้สุด ๆ สีขาวหมายถึงความสงบและการเข้าถึงผู้คน ถ้าคุณรู้ใจเจ้านายรีบทำซะ (อย่าช้า) ดาวพฤหัส (5) และการต้อนรับคนใหม่ในบ้านคุณแม่นแล้ว

SAGITFARIO ธนู

สังเกตดูว่าคุณผ่านช่วงวิกฤตมาได้ค่อนข้างสบายใจ และรู้เรื่องโลกขึ้นมาก เอาชนะอุปสรรค (ศัตรู) ด้วยรอยยิ้ม ดาวอังคาร (3) ส่งกำลังใจอยากทำในสิ่งดี ๆ มีการลงทุนประเภทเบิ้ม ๆ กล้าได้กล้าเสีย เด็ก ๆ จะให้ความสนิทมากเป็นพิเศษ 6-2 เจ๋งในการเสี่ยงคิดสิ่งใดจะได้แบบฟลุ้ค เรื่องรักเห็นจะนานน่ะ

CARRICORNO มังกร

สัปดาห์นี้จะมีการรักษาสุขภาพเป็นการเตรียมพร้อมเพื่อลุยกับสภาพแวดล้อม เรื่องสังสรรค์ให้มันเหมาะเจอะเจอเพื่อนเก่า ทิศที่นำโชคตะวันออกคิดอะไรตรงตามเป้าหมาย 0-7 เป๊ะ ๆ เรื่องรับทรัพย์ไม่มีปัญหา ดาวเสาร์ (7) ยังคงได้โชคฟลุ้คจากญาติผู้ใหญ่ (ใครนะ) ความรักยังส่งผลแรงถึงขั้วหัวใจ

ACQUARIO กุมภ์

พูดถึงความเปลี่ยนแปลงคงมีไม่มาก แต่อารมณ์วูบวาบก็ต้องมีสำหรับหนุ่มที่รุ่มร้อนในความรัก การเงินจะต้องจำใจจ่ายเพราะหน้าใหญ่ให้ระวังจะถูกคดโกงได้ของมีตำหนิ หรือเดินทางมีอุปสรรคเจอควันพิษ หรือใบสั่งก็เลี่ยงให้ดี 8-3 โชคดีความรักอย่าเอาแต่ใจตัว จะไม่มีแม้แต่ตัวสำรอง!

PESCI มีน

กิจการที่คาดหวังเอาไว้อย่าได้เอ้อระเหยจะปิ๋ว ดาวอังคาร (3) ช่วยทางโชคฟลุ้ค สนุกให้เต็มที่หาเจ้ามือมาเปย์ซะดี ๆ ตำแหน่งหน้าที่ถูกพิจารณาอีกไม่นานรุ่งแน่! 9-2 เจาะให้เหมาะ สีที่ถูกชะตา ฟ้า-เหลือง เข้าหาใครเป็นได้เจ๋งเดินทางให้สนุกมีโชคสองชั้น ถึงขนาดหมั้นกับคนรัก เชื่อได้เลย

ชไมพร ฉอเลาะ

ทหารอากาศ

สวัสดีครับ พี่ชไมพร

ผมเป็นคนหนึ่งที่ชอบอ่านนวลนางเป็นประจำ ผมชอบมากมันให้ความรู้ดีมากและทำให้คลายเหงาอีกต่างหากที่ชอบมากที่สุดก็ชไมพรสอนหนุ่มให้ความรู้ดีมาก (เป็นฉบับแรกของผม)

พี่ครับผมมีเรื่องจะให้พี่ช่วย คือผมอยากมีมิตรสักคน ตอนนี้ผมเหงามาก พี่ช่วยประกาศหามิตรให้ผมทีได้ไหมครับ ผมต้องการมิตรที่จริงใจ ผมเบื่อหญิงที่หลอกลวง ผมต้องการหญิงที่จริงใจ อ้อ...ผมเป็นทหารอากาศ (ขาดรักครับ) พี่ช่วยผมหน่อยนะครับ ผมขอกราบพี่งาม ๆ สักครั้ง

สุดท้ายนี้ผมขอให้พี่อยู่คู่นวลนางตลอดไป และขอให้ขายดีอยู่คู่กับคนอ่านตลอดไป

พลฯ วัชรา สอนศาสตร์
ร้อย บร.พัน อ.ย.กองบิน 56
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90290

ตอบ คุณวัชรา

แฟนนวลนางท่านใดสนใจจะเป็นมิตรของทหารอากาศขาดรักคนนี้ ก็เชิญติดต่อไปได้เลยนะคะ เขาบอกว่า 5 ฉบับแรกจะแจกรูปด้วย เพราะฉะนั้นรีบติดต่อไปเร็ว ๆ นะคะ

ชไมพร

ตอนนี้น้องสาวคนสวยของทีมงานเราออกเฉิดฉายอยู่ตามแผงหนังสือทั่วประเทศไทยแล้วนะคะ ผ่านไปแวะซื้อ "นวลนาง" ที่แผงไหนก็ลองชำเลือง "วัยสวิง" ด้วยก็แล้วกัน สองเล่มสองรสรับรองว่าถ้าอ่านควบคู่กันก็มันเหมือนกับกินข้าวเหนียวถั่วดำหรือกินส้มตำไก่ย่างเลยหละค่ะ อ่านไปซี้ดซ้าดไปไม่ทันไรเหงื่อซึมมือแน่ ๆ

สำหรับการเฉิดฉายของ "นวลนาง" นั้นทุกสัปดาห์ก็เจอกันครั้งนึง ส่วน "วัยสวิง" น่ะทุก 15 วันถึงจะเจอกันหนึ่งครั้ง ถ้าคิดแบบสูตรความเสียวก็คือทูอินวันค่ะ (สองเล่มในความมันระดับเดียว) อ่าน "นวลนาง" ด้วยมือซ้าย อ่าน "วัยสวิง" ด้วยมือขวา ขวาบ้างซ้ายบ้างพรว่ามันคงเมื่อยมือดีพิลึกหละ ถ้าเมื่อยมือเมื่อไหร่ก็ลองใช้สองมือช่วยกันกำเอ้ยช่วยกันอ่านดูสิคะ เผื่อว่าบางทีจะช่วยทำให้คุณมันไปอีกแบบนึงก็ได้ไงล่ะคะ

คุณ ส.

เรียน คุณชไมพรที่นับถือ

ผมติดตามคอลัมน์ของคุณนานแล้ว มีแต่วัยรุ่นเขียนมาไม่เห็นมีปัญหาเหมือนผมบ้างเลย หนังสือของคุณยังแพร่หลายในหมู่คนหนุ่มใหญ่อย่างพวกผมไม่น้อย

ผมอายุเกือบ 50 ปีแล้วเป็นพ่อม่าย ทำธุรกิจส่วนตัว มีกิจการเป็นของตัวเอง อยากมีเพื่อนที่ชอบออกต่างจังหวัดในวันหยุด อยากทำสวน ทำการเกษตรปลูกพืชเลี้ยงสัตว์ ถ้ามีหญิงใดชอบบรรยากาศธรรมชาติ ผมยินดีลงทุนให้ สำหรับผมขอเพียงได้พักผ่อนและทำการเกษตรไปด้วยเท่านั้น

คุณคงอายุยังน้อยถ้าถึงวัย 50 คุณจะรู้ว่ารสชาติของความเหงาเป็นอย่างไร กรุณาลงจดหมายของผมด้วย นึกว่าช่วยสงเคราะห์คนแก่สักคนนะ

สำหรับท่านใดจะติดต่อ โปรดจดหมายพร้อมรูปถ่ายไปตามที่อยู่ข้างล่างนี้

ส่ง คุณ ส.สุริยา
ตู้ปณ.กลาง 924
กทม. 10501

ตอบ คุณ ส.สุริยา

พรเข้าใจคุณดีค่ะว่าพออายุมาก ๆ แล้วมีความรู้สึกเหงาสักเพียงใด ความประสงค์ของคุณจึงได้รับการสนองตอบอย่างรวดเร็ว ดังที่คุณกำลังเห็นอยู่นี่ไงคะ แฟนนวลนางท่านใดที่สนใจจะรู้จักกับเกษตรกรขี้เหงาคนนี้ก็เชิญติดต่อไปได้เลยค่ะ

ชไมพร

เพื่อนยามเหงา

คุณชไมพรที่รักของแฟนนวลนาง

เคยเขียนจดหมายลงนวลนางแล้วนะคะ ให้คุณประกาศหาเพื่อนทางจดหมาย...ตอนนั้นดิฉันได้ย้ายที่อยู่เสียก่อน มาเปิดดูพบชื่อที่อยู่ในหนังสือ แต่ย้ายบ้านแล้ว คราวนี้ขอรบกวนใหม่นะคะ บอกว่าอยากได้เพื่อนที่เป็นคนขี้เหงา อายุ 25-40 ปี ขอให้มีความจริงใจต่อกัน ไม่โกหก...หลอกลวงกัน เป็นเพื่อนกันในยามเหงา ปรับทุกข์ซึ่งกันและกัน ดิฉันอายุ 40 ปี ไม่มีพันธะใด ๆ เพื่อนพ่อม่ายและไม่ม่าย สนใจ และพี่สาวน้องสาวทุกคน สนใจเชิญได้นะคะ ตามที่อยู่ข้างล่างนี้ค่ะ ยินดีตอบแลกเปลี่ยนทัศนะซึ่งกันและกัน ถ้าจริงใจต่อกัน เชิญเลยค่ะ

ขอบพระคุณมากค่ะ

สุจรรยา บางยี่ขัน

สุจรรยา บางยี่ขัน
263 บ้านริมน้ำเจ้าพระยา บ้านปูน
แขวงบางยี่ขัน เขตบางกอกน้อย
กทม. 10700

ตอบ คุณสุจรรยา

ดีค่ะที่คุณรีบบอกมาว่าย้ายที่อยู่แล้วก็ส่งที่อยู่ใหม่มาให้ แบบนี้คนที่เคยติดต่อไปแล้วไม่มีการ

ตอบรับกลับมาจะได้รู้กันว่าเป็นเพราะคุณไม่อยู่ที่เดิมแล้ว เขาอ่านจดหมายฉบับนี้จบลงก็จะได้ส่งไปที่อยู่ใหม่ไงล่ะคะ

ชไมพร

น้องนุช!

เรียน คุณชไมพร

ดิฉันอ่านนวลนางมานานแล้วค่ะ เคยเขียน จม.มาคุยกับคุณครั้งหนึ่งเมื่อปลายปี 33 เฝ้ารอ จม.ตอบจากคุณจนย่างเข้าเดือน เม.ย.34 ก็ไม่เห็นคุณตอบมาเลย ตอนนี้เหงํา-เหงาค่ะ อยากมีเพื่อนคุยทาง จม. อยากมีเพื่อนชายอายุ 35 ปีขึ้นไป พ่อม่ายหรือไม่ม่ายก็ได้ ขอให้มีความจริงใจต่อกัน และหากเพื่อนคนใดให้ความสนใจ กรุณาช่วยสอดซองและแสตมป์มาด้วย เพื่อกันพวกที่ชอบเขียนมาเล่น ๆ เพื่อความสนุกคึกคะนอง ไม่มีความจริงใจ

หวังว่าคุณชไมพรคงจะตอบ จม.ของดิฉันนะคะ กะจะรอค่ะ

นับถือเสมอ

จากคนขี้เหงา

นุช 5716 หมู่ 11 (ร้านกาแฟ)
ต.พลับพลา อ.เมือง
จ.จันทบุรี 22000

ตอบ คุณนุช (คนขี้เหงา)

ตอนนี้คุณไม่ต้องรอแล้ว เพราะว่าพรได้นำจดหมายของคุณมาตอบให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เชื่อว่าคุณคงพบกับความสมหวังได้ในเวลาอันรวดเร็ว พ่อม่ายหรือไม่ม่ายก็ตาม ถ้ามีอายุตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป จงอย่ารอช้ากันเลยนะคะ

ชไมพร

ต่างแดน

สวัสดีครับ คุณชไมพร

ผมต้องขอโทษคุณด้วยที่ผมบังอาจเขียนจดหมายมารบกวนเวลาอันมีค่าของคุณ ฉบับนี้เป็นฉบับแรก หนังสือของคุณผมอ่านประจำเพื่อน ๆ ของผมก็อ่านเช่นเดียวกับผม คุณชไมพรครับคนไทยที่อยู่ลิเบียทั้งดีใจและภูมิใจที่คุณเป็นห่วงเพราะเหตุนี้ผมจึงได้เขียนจดหมายมารบกวนคุณ

ผมอยากจะมีมิตรสักคน ผมหวังว่าคุณคงไม่รังเกียจและคงหามิตรให้ผมได้นะครับ ผมขอความกรุณาอย่าเอาชื่อจริงของผมลงนะครับเพราะผมมีญาติเยอะ ผมอยู่ที่ลิเบียหนาวมาก ประเทศไทยคงจะไม่หนาว ของกินของใช้ก็แพงพอ ๆ กับประเทศไทย บุหรี่ก็ขาดตลาด งานที่ผมทำเป็นโครงการแม่น้ำเทียมใต้ทะเลทราย ผมว่าจะเขียนจดหมายมาหาคุณตั้งหลายครั้ง วันนี้โอกาสดีตอนปีใหม่ผมไปเดินหาซื้อ ส.ค.ส. จะส่งมาให้คุณชไมพรก็ไม่มี

อ้อ เพื่อนผมที่ว่าเขาอยู่ปทุมวัน ถ.บรรทัดทอง เขาชอบอ่านและเขาก็อ่านประจำอีกด้วยชื่อหนุ่ย ต่าย และหมาย ชไมพรก็คงจะรำคาญเพราะผมพูดมานานแล้ว ฉบับหน้าผมจะเขียนมาใหม่

ขอให้หนังสือของคุณชไมพรจงขายดีขาย ได้ปีละ 10 ล้านหรือ

ชไมพร สอนหนุ่ม

20 ล้านจากใจจริงของผม

ผมมอบดอกไม้ที่ทะเลทราย ให้คุณชไมพรครับ

ธีปกรณ์ศักดิ์ สูง 164 น้ำหนัก 59 อายุ 29

DONG AH CONSORTIUM
W.J.S. HUAL ROAD (CAMP 4)
P.O.BOX 58156, AJDABYA
LIBYA

ตอบ คุณธีปกรณ์ศักดิ์

แฟนนวลนางท่านนี้อยู่ไกลถึงลิเบีย เขาบอกว่าต้องการมีมิตรทางเมืองไทยบ้าง เพราะว่าทางโน้นอยู่แล้วเหงาเหลือเกิน ดังนั้นใครที่จะติดต่อกับเขาก็เชิญติดต่อไปได้ตามชื่อและสถานที่ติดต่อที่อยู่ข้างบนนี้เลยนะคะ

ชไมพร

ควงซ้าย ควงขวา

อันที่จริงการกระทำแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่ยากเย็นอะไรเลยค่ะ วิธีปฏิบัติง่าย ๆ ที่สามารถจดจำไว้เป็นหลักการเลยก็คือแทนที่จะใช้วิธีแทงน้องจู๋ไปตรง ๆ ข้างหน้าแล้วก็สาวเข้าสาวออกตามจังหวะนั้น คุณก็เปลี่ยนวิธีใหม่เป็นพอทะลวงเข้าไปแล้วก็สวมวิญญาณเป็นหนุ่มฮาวายทันที

เป็นหนุ่มฮาวายทำไมน่ะเหรอ...

อพิโถ...ชาวเกาะฮาวายน่ะก็เป็นที่รู้กันอยู่ดีแล้วว่าเอวกับสะโพกน่ะร่อนได้มันขนาดไหน ถ้าคุณเป็นหนุ่มฮาวายคุณก็ย่อมร่อนได้อย่างเด็ดขาดเช่นเดียวกัน เมื่อเอวกับสะโพกร่อนนั้นมันก็ทำให้น้องจู๋ของคุณเกิดอาการควงไปรอบ ๆ ในทันทีด้วยค่ะ

คุณต้องจำไว้ว่าความรู้สึกกระสันของผู้หญิงนั้นเกิดจากการเสียดสีและการกดดันในส่วนต่าง ๆ ของช่องคลอดที่ถูกน้องจู๋กระทำนั่นเอง

การหันเหน้องจู๋ให้ไปทางซ้ายทางขวาก็เท่ากับว่าเป็นการเพิ่มความเสียดสีให้กับฝ่ายผู้หญิงมากขึ้นไปด้วยซึ่งก็พอ ๆ กับการควงนั่นหละค่ะ

ถ้าจะเปลี่ยนทิศทางหรือจะควงสว่านก็ทำได้ไม่ยากเพราะฝ่ายชายเป็นคนบังคับในการทำงานของลูกสูบอยู่แล้ว จะทำยังไงกับกระบอกสูบก็สามารถทำได้สบายเลย

อีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ฝ่ายหญิงเกิดความประทับใจมากเหมือนกันก็คือการดันน้องจู๋ให้สุดกั่นแล้วก็ฝังตัวให้อยู่นิ่ง ๆ ไประยะนึง การทำแบบนี้จะทำให้ขนขยุกขยุยเบียดแน่นกับเส้นไหมของเธออย่างพอเหมาะพอเจาะ แล้วมันก็จะทำให้เป็นชนวนแห่งความทรงจำที่ดียิ่งค่ะ

สำหรับการเบียดเสียดและอัดนิ่งนี้ถ้าเลือกท่าที่ถูกต้องจะให้ผลดีต่อการร่วมสวาทมากยิ่งขึ้นเท่าที่พรถามสาวรุ่นน้องมาหลายคนก็ตอบว่าท่า **"ยักษ์ประคองนาง"** จะดีที่สุดค่ะ

ท่านี้ก็คือฝ่ายชายจะต้องยืนเข่า (คุกเข่าแบบยืดตัวตรง) ให้มั่นคง ส่วนฝ่ายหญิงก็ให้ถูกนำมาเข้าสวมขากับเอวของฝ่ายชายแล้วปล่อยตัวนอนตามสบาย

ยักษ์จะบรรจงก้มลงไปใช้มือทั้งสองข้างสอดเข้าไปใต้แผ่นหลังของนางแล้วออกแรงยกให้ลอยขึ้นมา นางจะต้องปล่อยตัวตามสบายแบบเดิม ห้ามขืนกายเกร็งร่างขึ้นมาอย่างเด็ดขาด

ในลักษณะนี้ฝ่ายชายจะยืนเข่าขึ้นเต็มที่แล้วก็ใช้สองมือประสานกันรั้งแผ่นหลังของฝ่ายหญิงไว้ในขณะเดียวกับที่สะโพกก็เอิบ ๆ ไปตลอดเวลาค่ะ

ความมันก็คือ...ฝ่ายชายสามารถพาโยกซ้ายโยกขวาไปได้อย่างง่ายดายเพราะร่างของฝ่ายหญิงลอยขึ้นด้วยกำลังแขนของฝ่ายชายไม่ใช่นอนราบกับที่นอนที่โยกแล้วจะเปลืองแรงมากกว่า

นอกจากนั้นถ้าฝ่ายหญิงตัวอ่อนมากเท่าไหร่ เธอก็จะถูกรั้งให้ลอยมากขึ้นเท่านั้น แล้วมันก็เท่ากับว่าเป็นการถูกทะลวงเสยไปด้วยเพราะเป้าหมายจะลอยเนินขึ้นไปด้วย

อีกท่านึงที่ทำให้ทะลวงซ้ายทะลวงขวาได้มันเหมือนกันก็คือฝ่ายชายอยู่ข้างล่างแล้วให้ฝ่ายหญิงอยู่ข้างบนน่ะค่ะ

ฝ่ายหญิงจะขึ้นไปนั่งคร่อมแล้วหย่อนลงตัวลงมา ในตอนนี้ฝ่ายชายที่อยู่ข้างล่างก็จะเป็นฝ่ายที่ตั้งรับ แต่การตั้งรับนี้ฝ่ายชายสามารถเอียงซ้ายเอียงขวาได้ เวลาที่ฝ่ายหญิงยกสะโพกลอยขึ้นไปมันอาจจะเอียงขวาอยู่ แต่พอหย่อนสะโพกกลับลงมา กลับกลายเป็นเอียงซ้ายเสียนี่

แหม...ผู้หญิงก็ตาปรือสิคะโดนแบบนี้น่ะ

สาวรุ่นน้อง ๆ ของพรหลายคนบอกว่าท่านี้ฝ่ายหญิงจะเกิดการคล่องตัวในการเคลื่อนไหว ตลอดจนในการบดเบียดได้อย่างคล่องแคล่วและสะดวกตัวยิ่งกว่าที่จะให้ฝ่ายชายเป็นคนกระทำให้เธอด้วยค่ะ

สาเหตุใหญ่ก็คือถ้าเธออยู่ข้างล่าง เธอจะไม่มีโอกาสพักเลยเพราะต้องรองรับอยู่ตลอดเวลา แต่ถ้าเธอขึ้นไปอยู่ข้างบนแล้วเกิดต้องการจะหยุดพักบ้างก็สามารถทำได้

เธอสามารถกดสะโพกลงมาจนมิดสุดแล้วก็นั่งอยู่นิ่ง ๆ ได้ แม้ว่าฝ่ายชายจะพยายามขยับเอวให้ร่อนไปมา เธอก็ได้ประโยชน์ไปอีก เพราะนั่งพักอยู่แล้วแต่ก็ยังมีขยุกขยุยมาเบียดเสียดกับเนื้อนุ่ม ๆ ทั้งขอบในและขอบนอกของเธอไปด้วย

เนื้อที่หมดอีกแล้ว อีก 7 วันมาต่อกันด้วยเรื่องการเคลื่อนไหวแบบไหนจะดีที่สุดค่ะ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

กึ๋น ที่ไร้กึ๋น

การเข้าครอบครองเวลาในหลาย ๆ ช่วงของช่อง ๙ อสมท. โดยเครือข่ายแกรมมี่นั้นนับว่าเป็นกรณีที่กึ๋นทำหน้าที่ได้สมความเป็นกึ๋นโดยแท้

หากแต่ว่าพอได้เวลาไปทำแล้วกึ๋นกลับทำได้ไม่สมกับความเป็นกึ๋นเลย

อ๊ะ...ยังไงกันจ๊ะ!

ก็ยังงี้ไงล่ะ...ไงล่ะจ๊ะพ่อคุณแม่คุณ

รายการสี่แยก อสมท. ที่โชว์ป้ายค่ายแกรมมี่นั้นมีพิธีกร ๔ คน รับหน้าที่กันไปคนละช่วง แต่บางทีก็ปนเปกันมั่วไปหมด ดำรงกล่าวนำเพื่อแนะนำให้พบกับหัทยา เลยไม่รู้ว่าใครทำหน้าที่พิธีกรกันแน่ของบางช่วง (ครั้งที่เป็นเรื่องสุนัขเพชฌฆาต)

พอหัทยาทำบางช่วงอยู่ดี ๆ ก็ย้ายให้ไปทำหน้าที่รายงานสถิติแทน ซึ่งงานนี้ก็ไม่ใช่อะไรที่ไหนหรอกเพราะเป็นผลเนื่องมาจากหนังสือคู่แข่งรายสัปดาห์นั่นเองที่มีเซ็คชั่นมอนิเตอร์อยู่ในหนังสือไงล่ะจ๊ะ

เอ๊ะ...แล้วเกี่ยวกันยังไง!

อ๋อ...ก็หุ้นส่วนใหญ่คนนึงน่ะคือ บิ๊กไพบูลย์ ณ แกรมมี่ น่ะสิจ๊ะ (ถ้าไม่มีผลเนื่องแล้วจะดันคู่แข่งรายสัปดาห์ให้เผยอหน้าสู้กับฐานเศรษฐกิจ ประชาชาติ ผู้จัดการ ได้ยังไงกันล่ะ (งานนี้มีการขาดทุนต่อเนื่องมาค่อนขวบปีแล้วจ้ะ)

รายการสี่แยก อสมท.น่ะจบด้วยช่วงของ อ้อย ศศิธร ซึ่งมองแล้วเหมือนกับว่าพิธีกรของรายการที่แท้จริงก็คือ หนูอ้อย นี่เอง (เพราะหนูอ้อยเป็นคนกล่าวปิดรายการและกล่าวชวนว่าแล้วพบกันใหม่อาทิตย์หน้านะคะท่านผู้ชม)

ส่วนรายการ ญ.หญิงค่ายแกรมมี่ไม่โชว์ป้ายโดยตรง (เป็นกลเม็ดทางธุรกิจ) แต่ก็มีส่วนหนุนเนื่องอยู่มากทีเดียวเพราะทั้งรายการหาโอกาสแซม (เยอะ ๆ เลย ไม่ใช่แค่แซมพลอมแพลม) คนของค่ายแกรมมี่อยู่ตลอดเวลา

เริ่มรายการครั้งแรกก็คุยกับแม่ของ ก้อง นูโว แล้วจ้ะ ผู้ชายผมยาวก็มีแต่นักร้องแกรมมี่ทั้งนั้น สัมภาษณ์ผู้ชายบางช่วงก็นักร้องแกรมมี่อีก ให้เพื่อนสนิทพูดถึงแขกรับเชิญในรายการก็นักร้องแกรมมี่อีก พูดเรื่องบันเทิงก็มีนักร้องแกรมมี่อีก ฯลฯ

อย่างไรก็ตามทีมงานบางคนที่รู้จักกับเฒ่าซิ่งคุยกันในกลุ่มเรา (ที่มีเหล้าอยู่กับกลุ่มเราด้วย) ว่าเวลาอัดเทปนั้นหนูอ้อยทำให้ทีมงานหวิวไหวด้วยขาขาว ๆ เสมอ

แหม...ทีแบบนี้น่าจะให้คนดูทางบ้านได้ดูบ้างนะ ไม่ใช่ดูกันเองแต่เฉพาะทีมงาน

เฒ่าซิ่ง

แมรีย์ เบ็ธ

ถ้าเอ่ยคำว่า "แคนาดา" ผู้คนส่วนใหญ่จะนึกวาดภาพผืนดินแดนอันโล่งกว้างปกคลุมด้วยหิมะ หรือหมีกริซลีย์ซึ่งไม่เคยพบเห็นผู้คนมาก่อนเลย

แต่กับสาวชาวแคนาเดียนวัย 20 ,ชื่อแมรีย์ เบ็ธ,ทายาทมหาเศรษฐี ถ้าคุณได้เห็นได้ใกล้ชิดเธอสักครู่ คุณคงนึกอยากจะโกยหิมะให้และอยากเข้าไปอยู่ร่วมกับเธอเบื้องหน้าเตาผิงอันอบอุ่น พื้นห้องปูพรมหนังหมี

แมรีย์ของเราเปิดใจกับสภาพชีวิตส่วนตัวเธอ

"ความฝันได้กลายเป็นความจริงค่ะ คือชีวิตของฉันไม่เคยแสดงอะไรเด่น ๆ ด้วยตัวเองเลย ก็อยู่ในร่มเงาของคุณพ่อคุณแม่ตลอดมา ขนาดพวกเค้าบอกว่าฉันต้องเดินทางมานิวยอร์ค ซิตี้ ฉันยังนึกกลัว ๆ เลยค่ะ ฉันไม่เคยไปที่นั่นมาก่อน..."

"สนุกมาก ๆ ค่ะ กับคลับต่าง ๆ และพวกนักเที่ยวเริงเมือง เมืองนี้ดูเหมือนไม่เคยหลับเลย และบิ๊ก แอ็ปเปิ้ล ไม่เหมือนที่แคนาดาค่ะ !"

สาเหตุที่แมรีย์ เบ็ธ เดินทางมาเยือนนิวยอร์ค ซิตี้ ก็เพราะทางผู้จัดทำนิตยสารเชื้อเชิญเธอมาท่องเที่ยว...พวกเค้าจัดที่พักให้ฉันอยู่ในโฮเต็ลหรูหราค่ะ, ในห้องที่โอ่โถงซึ่งดูเหมือนเลียนแบบมาจากบ้านตุ๊กตาเลย ผู้ชายนิวยอร์คนี่เข้าท่ากว่าผู้ชายแคนาเดียนนะคะ เพราะปราดเปรียวคล่องแคล่วรู้งานกว่า พวกที่โน่นน่ะส่วนมากเกาะชายเสื้อเฟอร์ของฉันเพื่อเงินของคุณพ่อคุณแม่ฉันต่างหาก...

"คิดว่าจะมาเยี่ยมเยือนนิวยอร์คอีกช่วงหน้าร้อนค่ะ ให้อากาศมันอุ่นขึ้นหน่อย ฉันจะได้ใส่กระโปรงสั้นรัดรูปไปเดินเล่นแถวแมนแฮ็ตตันค่ะ !" □□

คะนาริ

TEL. 278-3267

ศูนย์รวมนางแบบ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของนิตยสารหลายฉบับ

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

คะนาริ ศูนย์รวมนางแบบ นักศึกษาสาวสวยมากมายหลายอาชีพ เพียบพร้อมตามรสนิยมที่ท่านต้องการ รีบโทรมาคุยกับเราซิคะความฝันของคุณจะเป็นจริง ได้ด้วย **คะนาริ** ดำเนินงานโดย **คุณ ตุ๊ก คะนาริ** (ผู้จัดการ) ตลอด 24 ชม.

(รับสมัครสาวสวย รายได้ดี พร้อมที่พัก)...278-3267

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

แมวมอง
ต่อจากหน้า 2

เยอะแล้ว ไปเมืองนอกกลับมาก็ต้องไปอยู่กับเค้าเลย เพราะว่าเป็นของเค้าไปแล้ว เอาเมืองนอกมาล่อ ไปเมืองนอกเท่าไรเชียว แค่ไม่กี่หมื่นบาท เค้าตีค่าตัวเราไม่กี่หมื่นบาทได้ยังไงใช่ไหมคะ"

ถ้าได้เป็นดาราดัง ๆ ขึ้นมา จะปิดบังเรื่องการมีคู่ไหมครับ เพราะว่าการเป็นดารานั้นมีครอบ-ครัวแล้ว คนอาจจะไม่ยอมรับในเรื่องนั้น

"สร้อยว่าเรื่องนี้บ้าบอนะ ได้อ่านข่าวว่าดาราคนนั้นมีเมียแล้วแต่ไม่ยอมให้ใครรู้ สร้อยว่าประหลาดดีนะ คนดูหนังดูละครเค้าไปเกี่ยวข้องอะไรด้วย คนดูบางคนก็แปลก เค้าจะมีลูกมีเมียมีแฟนมันเรื่องของเค้า ไม่เห็นจะต้องไปยุ่งกับเค้าเลยใช่ไหมคะ สร้อยเองนะ จะชอบดาราคนไหนก็ชอบเฉพาะที่เค้าเล่นได้ดีเท่านั้น เรื่องส่วนตัวเค้าเราไม่เกี่ยวเลย เค้าจะมีแฟนสักกี่คน ก็เรื่องของเค้า ไม่ใช่เรื่องของเรา เราไปยุ่งเกี่ยวกับเขามากมายอย่างนั้นไม่ได้หรอก"

คิดว่าการแต่งชุดว่ายน้ำสำหรับคนดัง ๆ เป็นการน่าเกลียดหรือเปล่าครับที่ถามเพราะว่ามีบางคนปฏิเสธที่จะสวมชุดว่ายน้ำแล้วบอกว่าน่าเกลียดมาก

"ที่ว่าน่าเกลียดสร้อยว่าคงเป็นตัวเค้าเองมากกว่าที่น่าเกลียด ถ้าว่าคนสวมชุดว่ายน้ำแล้วน่าเกลียดคงไม่ใช่ เพราะชุดว่ายน้ำเมื่อสวมกับใครแล้ว คนนั้นจะสวยขึ้นนะ ไม่ใช่น่าเกลียด สวมกับเด็ก เด็กก็น่ารัก แต่ต้องสวมให้ถูกกาลเวลาจะสวยมาก อย่างพวกนางงามเค้าสวยก็เพราะว่าชุดว่ายน้ำที่เค้าสวม เวลาจะประกวดกันเค้าก็ต้องให้คนสวมชุดว่ายน้ำ เพราะว่ามันจะทำให้คนเด่นขึ้น สวยขึ้น มองเห็นจุดต่าง ๆ กันได้มากขึ้น ใครที่ไม่ค่อยสวยก็จะสวย ส่วนคนที่สวยอยู่แล้วก็จะสวยมากขึ้น สร้อยมองอย่างนี้นะ เพราะว่าชุดว่ายน้ำนี้เป็นชุดที่ทั่วโลกเค้าสวมกัน ไม่ใช่เราทำกันขึ้นมาเองเสียเมื่อไรคะ สำหรับดาราที่เค้าปฏิเสธเรื่องการสวมชุดนี้ สร้อยว่าไม่จริงนะ เวลาเค้าเล่นละครที่มีบทอย่างนั้น จะต้องสวมชุดนั้น ก็ต้องทำ เห็นดาราสวมกันทุกคนนี่คะ"

สร้อยมีความเห็นอย่างไรที่ได้ข่าวว่ามีหญิงบางประเภทมาประกวดในรายการใหญ่ ๆ เช่น นางสาวไทยก็ดี มิสไทยแลนด์เวิลด์ก็ดี

"สร้อยว่าเค้าน่าจะรู้ตัวว่าเค้าเป็นอะไร เวทีนี้เป็นเวทีที่เค้ามาประกวดกันเพื่อศักดิ์ศรี ไม่ใช่เรื่องของการเพิ่มราคาอย่างที่เค้าว่ากัน เค้าน่าจะรู้ตัวดีว่า ตัวเดินอยู่บนถนนอะไร ไม่ใช่ให้คนอื่นเค้ามาประจาน อย่างพี่เป็นนักข่าว มีข่าวอะไรพี่ก็เอามาเขียน เรื่องของคนแบบนั้น กรรมการน่าจะสอบสวนและเอาความจริงมาแฉกันบ้าง อย่าปิดบัง เพราะคนที่คิดจะทำอย่างนี้อีก เค้าจะไม่ทำทีหลังเพราะถ้าเค้าทำ ถูกจับได้ เค้าจะต้องถูกประจาน ทำให้จริง เอาให้จริงเค้าก็ต้องเกรง ต้องกลัว สร้อยเชื่ออย่างนั้นค่ะพี่

สำหรับส่วนตัวของสร้อย -ปาหนัน สุวรรณมาลัย- เธออายุได้ 20 ปี เกิดที่ อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี มีพี่น้อง 5 คน กำลังศึกษาที่สุโขทัยธรรมาธิราช ปีสุดท้ายคณะนิติศาสตร์ พ่อแม่อาชีพค้าขาย ส่วนเธอหวังว่าจะมีร้านเสื้อผ้าและร้านเสริมสวยควบคู่กันไป...

แต่วันนี้ดวงของเธอกำลังจะเป็นคุณนายรัฐมนตรี หมอดูว่าดวงของเธอจะได้เป็นคุณหญิงซะด้วย ก็ต้องรอดูกันไปก่อนนะครับ

★ นักซิ่งสาวสวย

การแข่งขันรถยนต์ทุกวันนี้มีนักแข่งผู้หญิงลงแข่งขันมากขึ้นทุกที ๆ ทั้งนี้รวมทั้ง **ลิซ่ากับลินน์** นักแสดงโทรทัศน์ชาวอเมริกัน แต่น่าเสียดายที่นัดวอร์ม อั๊พ เธอพารถไปชนกับรถบรรทุกทำให้คน 2 คนในรถนั้น และตัวเธอเองได้รอยฟกช้ำดำเขียวกลับมา ลุ้นได้แต่เชียร์ให้เธอคว้าที่ 1 ในการแข่งขันครั้งต่อไปนะครับ แต่เรื่องอื่น ๆ คุณ ๆ ผม ๆ หมดสิทธิ์ซะแล้ว เพราะคนรูปหล่อในภาพคือ สตีเฟ่น มีไดว์ส ดาราผู้เป็นสามีของเธอหวงนัก ...นับเป็นข่าวเศร้าที่สุดในรอบปีกระมัง